

הזעם והתהילה

תסריט מקורי מאת אבי נשר

ורסיה רביעית דצמבר 1983

העתק מספר _____

(c) כל הזכויות שמורות תל-אביב דצמבר 1983

את הסרט פותח יומן שחור-לבן של "MOVIETONE" או "פוקס המאה העשרים", שמתאר את ארועי השבוע השני במרץ, 1942: מלחמת העולם השנייה, צבא גרמני תוקף, צבא בריטי נסוג, צבא סובייטי מתגונן. תחושה של הישגים גרמניים. במקביל: גירוש מפילים בפלסטינה, מחנות מעצר במזרע ולטרון, פליטים שנמלטו מאירופה. אחרי כל זאת מופיעות כותרות הסרט, כשמלווה אותן מוסיקה מתוחה ונסערת, מאוד דראמטית. הכותרת האחרונה מכריזה: "מרץ 1942. ירושלים. פלסטינה."

1. חוץ: בית ירושלמי מפואר (לילה)

אין ספק שבבית מחנהלת מסיבה אלגנטית, שכן קולות נגינה ופטפוט רמים בוקעים מהבית. כשמונה מכוניות מהודרות חונות מחוץ לבית. וילונות חלונות הבית סגורים, שכן חוקי האפלה לא מתירים חשיפת אור. יחד עם זאת, מדי פעם נפתחת דלת הכניסה וזרם אדיר של אור פורץ החוצה יחד עם עלמה אלגנטית וצעיר מעונב ולבוש בחליפה כהלכה. הארוע הוא ארוע ארץ-ישראלי ויחד עם זאת קולוניאלי להפליא. אל הבית מתקרבת מכונית מפוארת. כמה צעירים במדי צבא בריטי וכמה צעירות בשמלות הדורות יוצאים מהמכונית. משרת פותח את הדלת. משרת אחר עומד לצידו.

CUT TO:

2. פנים: בית ירושלמי מפואר (ערב)

המסיבה בעיצומה. שולחנות, מטעמים, תזמורת, זמרת, טנגו, רקודים, צעירים אלגנטים, צעירות שחומות ויפות, שמלות מתנופפות, מדי צבא, פנים שזופות, קצינים בריטיים, חילים יהודיים.

הארוע: מסיבת יום ההולדת ה-16 של אנג'לה ששון, בתם היקרה של ויקטור ואסתר ששון, מעשירי ירושלים. סמוך לכניסה ניצבים ויקטור ששון, בן 50, ואנג'לה ששון, יפהפיה, פניה מלאכיות, גופה תמיר, שערה כהה, חיוכה תמים/מפתה ונבוו, כולה אשה/כולה ילדה. הם מקדמים את פני האורחים. שיחות באנגלית ובעברית משמשות בערבוביה. האורינטציה בריטית קולוניאלית. הילידים מחקים היטב. רבים מבוגרי בית הספר התיכוני בו לומדת אנג'לה התגיסו לצבא הבריטי. אחיה של אנג'לה, אליהו, עלם תמיר ונאה, גורר את ידידו החיילג'רמי אל עבר אנג'לה. הוא קורא לה: "אנג'לה" היא מביטה ומחייכת. הוא קורא לה שוב ומזמין אותה אליהם בראשו. היא ניגשת אליהם.

אליהו

(במבטא בריטי מהוקצע)

THIS IS MY VERY BEAUTIFUL SISTER ANGELA
AND THIS IS JEREMY, A VERY FINE BUISNESS
ASSOCIATE AND A FRIGHTFULLY GOOD CATCH.

אנג'לה

(כאילו מסמיקה)

באמת אליהו, תהיה קצת יותר מקורי (לג'רמי)
I'M VERY PLEASED TO MEET YOU JEREMY .
WELCOME TO OUR HOUSE.

ג'רמי

(בריטי לכל דבר)

ELIAHU DID NOT EXAGERATE, YOU ARE
VERY BEAUTIFUL. SHOULD YOU EVER VISIT
LONDON - THE CITY WILL FALL AT YOUR FEET.

אנג'לה

(כאילו שוב מסמיקה)

I HEARD A LOT ABOUT LONDON . BUT I

HEAR THERE ARE BOMBINGS THERE EVERY DAY.

ג'רמי

NONSENSE, ONCE YOUR BROTHER JOINS
THE ARMY HE'LL WIN THE BATTLE?

אנג'לה

MY FATHER DOES NOT WANT HIM TO GO
TO WAR BUT ELIAHU WANTS TO BE
MORE BRITISH THAN YOU BRITISH.

אליהו

I AM MORE BRITISH THAN THE BRITISH
(לג'רמי)
YOU SEE, I TOLD YOU SHE HAS NO RESPECT.

ג'רמי

(בחיוך)

BEAUTY RESPECTS ONLY BEAUTY.

שלושת הצעירים ממשיכים להתהדר במילים מחוכמות. ניכר בג'רמי כי דעתו נחושה להתקרב לאנג'לה.

CUT TO:

3. חוץ: בית ירושלמי מפואר (לילה)

אל הבית מתקרב אופנוע, עליו רכוב נח קפלן. קפלן, בן 19, סתור שער, לבוש בגדים מרושלים, שמעידים על אופיו המרדני של בעליהם, פניו חיוורות, מבטו בוטה. ניכר בו שהוא מתרגש מעט, אבל יחד עם זאת, יש בו משהו קורא תגר. הוא עוצר את האופנוע הרועש סמוך לכניסה. שני משרתים מביטים בקפלן במבט תמה, כאילו תוהים באם האורח קרוא או לא. קפלן מתקרב אליהם בצעד נמרץ.

קפלן

(מושיט להם יד ללחיצה)
אהלן וסהלן, מה שלומכם?

שני המשרתים נבוכים מאוד ולא יודעים מה לעשות עם היד המושטת.

קפלן

לא זוכרים אותי? פעם באתי הנה כמה פעמים.
יצאתי קצת עם הנסיכה, גברת ששון הצעירה. לא
זוכרים את האופנוע? לא חשוב. אכלתם משהו?
להביא לכם משהו מהמסביבה?

שני המשרתים עדיין נבוכים מאוד. מכונית נוספת נעצרת. שני צעירים מטופחים ושתי עלמות מגונדרות פוסעים החוצה. המשרתים, מתעלמים מנח, מקבלים בהתרפסות את שני הבאים. הבאים מקבלים את התרפסות המשרתים כמובנת מאליה. קפלן מביט במתרפסים ובאדונים בגועל נפש, נד בראשו ונכנס אחרי הרביעיה המפורכסת.

CUT TO:

4. פנים: בית ירושלמי מפואר (לילה)

קפלן מוסר מעילו למשרת שלישי, מביט סביב בבוז מכוון וניגש להורי אנג'לה.

נח

(בכבוד רב)
ערב טוב מר ששון, גברת ששון.

גברת ששון

(בסבר פנים יפות)
ערב טוב, נח. ויקטור, אתה זוכר את נח קפלן?

ויקטור ששון

(לוחץ את ידו בחשדנות קלה)
קפלן? בן של איזה קפלן?

נח

(באי נוחות)
קפלן העורך-דין. (מוסיף) שמת לפני שנתיים.

ויקטור ששון

(לא נותן לו להתבטא)
אדבוקט קפלן של ההסתדרות?
(נח מהנהן) הכרתי, היו לי עניינים עם האבא
שלך ("המכיר") לא מביע כבוד או שמחה וגם לא
צער על פטירת נושא השיחה) ומה אתה עושה?

נח

(בגאווה)
אני פועל (במודגש) אני מתפרנס מעמל כפיים.

ויקטור ששון

(בשמץ של בוז)
אתה למדת גם בגימנסיה, נכון?
(נח מהנהן) אז למה אתה לא בצבא?

נח

(בחיוך)
אני לא מהמתאנגלזים ואני גם לא נלחם מלחמות
אימפריליסטיות.

ויקטור ששון

(בחומרה)
את המשפט הראשון לא הבנתי!...

גברת ששון

(מתערבת)
פוליטיקה במסיבת יום הולדת באמת (לנח) הנה
אנג'לה שם. (צועקת) אנג'לה, נח.

נח ניגש לאנג'לה. ויקטור ששון עדיין כועס.

ויקטור ששון

מה הבחור הזה עושה פה? מאיפה אנג'לה מכירה
אותו?

אסתר ששון

מהגימנסיה. יצאה אתו כמה פעמים בשנה שעברה.

ויקטור ששון
 אסתר, למה הבת שלך.. (בנתיים מגיעים שני
 צעירים במדים).
 GOOD EVENING GENTLEMEN

נח קפלן מפלס דרכו אל עבר אנג'לה. היא מבחינה בו ולא ממהרת לפסוע לעברו.
 הוא מגיע אליה.

נח

ערב טוב

אנג'לה

(ישירות)

מופתע שהזמנתי אותך?

נח

(משקר)

לא (היא מביטה בו ישירות) קצת. גם אבא שלך
 מופתע.

אנג'לה

תפסיק. בוא לרקוד.

אין להוציא מכלל אפשרות, שאנג'לה הזמינה את נח כדי ליצור שערוריה.
 CUT TO:

5. פנים: דירה בורגנית (ערב)

הדירה מרוהטת בריהוט כבד אופייני, ליטוגרפיות על הקירות, ספה, כורסאות,
 שולחן אוכל. מר רובוביץ', גבר כבן 40, פקיד בחברת ביטוח, אוכל ארוחת ערב
 בחברת בתו הקטנה והממושקפת בת ה-9. גברת רובוביץ' מגישה אוכל. מהחדר
 הסמוך יוצא שמעון. גבוה, אדמוני, לבוש במעיל. נראה כי הוא בדרכו החוצה.

מר רובוביץ'

(מביט בשמעון)

לאן זה?

שמעון

(במהירות)

קבעתי עם חברים. אנחנו הולכים לסרט.

מר רובוביץ'

ושעורים גמרת?

שמעון

אבא, אני לא תינוק. גמרתי שעורים, וגם
 דיברתי עם אמא...

בת קטנה

אמא לא אמרה שמותר לך לצאת. שמעתי הכל.

שמעון

(מתרגז)

תפסיקי, קסוקרית. נו, מי שאל אותך בכלל...

בת קטנה

(מתרגזת)

אבא, הוא קורא לי קסוקרית.

מר רובוביץ'

(בחומרה)

שמעון, אין שום צורך להשתמש בשפת רחוב
בבית...

אמו של שמעון נכנסת ובידה עוד אוכל. שמעון זקוק לעזרה.

שמעון

אמא, נכון שאמרתי לך, שקבעתי ללכת היום
לסרט?

גברת רובוביץ'

אמרת לי, אבל אבא שלך שיחליט. בשביל זה הוא
אבא שלך.

שמעון

(מיואש)

אבא, אני מבקש ממך. מחכים לי. כל פעם אתם
עושים לי אותו דבר.

מר רובוביץ'

מי זה אתם? אנחנו ההורים שלך, ולא החברים
שלך. (הבת הקטנה תוקעת בשמעון מבט מנצח.
שמעון מיואש) עכשיו תלך, אבל שתחזור לא
אחרי עשר, ואני רוצה לדבר איתך אז.

שמעון

(במהירות)

בסדר. תודה.

שמעון רץ החוצה. האבא מביט אחריו ושואל את האם בצרפתית: "עם מי הוא
ניפגש?" האם חוזרת למטבח ואומרת בצרפתית: "יבטח בחורים מהכחה שלו".

בת קטנה

למה אתם מדברים בצרפתית, שאני לא אבין? אני
כבר מבינה קצת. עוד מעט לא תוכלו לסדר
אותי.

מר רובוביץ' בחיבה רבה צובט בלחיה.

CUT TO:

6. חוץ: חצר (לילה)

פנס רחוב די מרוחק מטיל אור חיוור. סמוך לקיר עומד סלונים - נמוך, נאה,
רחב כתפיים, משכיל, רוחני מאוד. סמוך לו עומדים לנגר ואלנקס. לנגר, שהגיע
לארץ ישראל לפני כמה שנים מגרמניה, הוא צעיר עדין נפש, דק וארוך. דיבורו
חרישי, מנומס. אלנקס נמוך יותר, עממי יותר, "חבר'המן" יותר. לנגר ואלנקס
חמושים באקדחים. צעירה פולניה, בהירת שער ושקטה, עומדת לידם, שעונה על
אופניים. שמה יעל. היא יפה, אבל יש ביופיה משהו עצוב ואולי אפילו קצת
מעוות. הם בברור מחכים למישהו שאמור להגיע. אלנקס מערבב קמח ומים בקופסת
שימורים. סלונים אוחז בקובץ כרזות. ארבעת הצעירים לבושים ביגוד מהוהה,

רחוק מלהיות אופנתית, שלא משתווה כלל לפאר שמאפיין את הנוכחים במסיבת אנג'לה. לנגר נוגע בעצבנות באקדח. הוא מתעטש.

אלנקם

אבי גאזונט. איזה קוניאק קטן עכשיו היה הורג לך את כל החיידקים.

לנגר

בבית אצלנו אבא שלי היה עושה קונייק משזיפים. יוצא מהכלל.

סלונים

איך עשה קונייק משזיפים?

לנגר

היה לנו פועל. גרמני. והיתה לו משפחה בכפר קטן, אולי שעה נסיעה ממינכן. והוא היה נוסע למשפחה שלו וחוזר עם שק מלא שזיפים אדומים. סגולים בעצם. ואבא שלי היה לוקח אותם למחסן מיוחד שהיה לו מאחורי הבית ו...

אל החצר נכנסת פתאום דמות חדשה. לנגר ואלנקם, בעצבנות, שולחים יד אל האקדחים. הדמות מתקרבת ואנחנו מגלים את שמעון - צעיר כבן 17, קצוץ שער, סמוק פנים, נרגש.

סלונים

(בטון פיקודי)

מה השעה?

שמעון

אני מצטער. אמא שלי לא נתנה לי לצאת עד שגמרתי שעורים. (מביט ביעל) מצטער. (מביט בסלונים) יש הרבה פטרולים.

סלונים מחלק כרוזים ליעל ולשמעון. הכרוזים מתריעים על רצח יהודים בגרמניה ועל שאננות יהודית בארץ ישראל. אלנקם מושיט לשניים את הקופסאות עם הקמח המעורבב.

סלונים

(ליעל ושמעון)

את הכרוזים אתם מדביקים רק כשברור שאין סכנה. (מביט בשמעון) ואין מה לפחד.

שמעון

מי מפחד?

סלונים

(ללנגר)

את מה שנשאר לקבור. הכל ברור?

אלנקם מצדיע. סלונים לא מחייך. שמעון מחביא הכרוזים תחת מעילו. יעל עושה כמוהו. היא קצת עצבנית, אבל משתדלת להפגין קור רוח הולם. היא משעינה אופניה אל הקיר והולכת אחרי שמעון. לנגר ואלנקם הולכים אחרי השניים.

CUT TO:

7. פנים: בית ששון (לילה)
 המסיבה בעיצומה, מוסיקה, ריקודים, שיחות בטלות. הנושא בפי כל: המלחמה באירופה ובאסיה, הצלחות מק-ארתור נגד היפנים, נפילת סינגפור, גנרל טימושנקו הרוסי פורץ ביצורי הנאצים ליד סמולנסק. הקצינים הבריטיים הנוכחים הם ברובם עד דרגת קולונל. רובם עושים עסקים עם ויקטור ששון. נח רוקד עם אנג'לה. היא רקדנית קלילה ונפלאה והוא קצת מסורבל. הוא מביט סביב בבוז מופגן.

נח

לא ראיתי כל כך הרבה פוחלצים מאז הגימנסיה.

אנג'לה

לא השתנית.

נח

אני מבין שזה לא מחמאה.

אנג'לה

אתה רק רוקד יותר גרוע מפעם.

נח

(קופא)

יש לך עוד הערות? איך אני לבוש, בסדר?
 מתנהג בנימוס? לא מרגיז את אבאלה?

אנג'לה

תפסיק. ואל תגיז שום דבר נגד אבא שלי...

נח

(בכעס)

אבא שלך פרזיט קפיטליסטי שמלקק לבריטים
 בתחת וחי על רווחים של...

אנג'לה

(דוחפת עצמה ממנו)

לא מעונינת לשמוע הלאה.

היא עוזבת אותו ונעלמת בין הרוקדים. נח מביט אחריה ומרגיש טפש. שני צעירים במדים ניגשים אליו. שניהם קצת שיכורים.

צעיר א'

קפלן. LONG TIME NO SEE. אתה לא בצבא אני
 מבין.

נח

(באדישות)

אז מה, דנציגר, הבריטים עשו אותך נהג או
 טבח?

צעיר א'

(בבוז)

בגימנסיה היית תולעת, קפלן ונשארת...

נח

(משטע דבריו)

דנציגר, אתה לא מתבייש ללבוש את המדים של
אלו שאחרים לטבח של מאות אלפי יהודים
באירופה?

צעיר ב'

(מתנדנד באגרסיביות)

איזה מאות אלפי יהודים? מה אתה מקשקש,
קפלן, מאיפה מצצת את השקרים האלה, תגיד
שאתה פחדן וזהו.

קפלן

על הסטרומה שמעתם, גנטלמן? 709 יהודים אוכל
לדגים ואני פחדן. תהנו מהמסיבה ג'נטלמן.

נח הולך אחרי אנג'לה.

CUT TO:

8. חוץ: רחוב ירושלמי (לילה)

אין הרבה אנשים ברחוב. מכונית משטרה בריטית עוברת. על המכונית מורכב מקלע
בראוננינג. חייל בריטי עומד זקוף מאחורי המקלע. חייל אחר מאיר בזרקור את
המדרכות. גבר עובר נלכד באור הזרקור. הג'יפ נעצר. מישהו צועק: "HALT!".
החייל הבריטי מכוון את המקלע אל האיש. שני חיילים חמושים בתומיגאנים
יורדים מהג'יפ. אחד מהם בודק, לאו דווקא בעדינות, את מסמכי האיש. השני
מחפה עליו. אחרי ההצצה בניירות משחרר החייל את האיש ושב לג'יפ. הג'יפ
יוצא לדרך ופונה לרחוב סמוך. מהרחוב השני מגיחים שמעון ויעל. שמעון
בבירור להוט להוכיח גבריות. יעל שקטה, נרגשת, מתוחה. מאחוריהם מופיעים
לנגר ואלנקם. הבדל הגבהים שביניהם עושה אותם צמד קומי כמעט. צעד של שני
"הותיקים" נינוח יותר. שמעון מביט ימין ושמאל, שולף כרוז מתחת למעילו,
מורח ידיו בדבק, ומדביק הכרוז על הקיר. כמוהו עושה יעל. לנגר ואלנקם
נעצרים ומביטים סביב. שמעון ויעל מדביקים עוד כמה כרוזים. לנגר מאתר פנסי
מכונית מתקרבת. הוא שורק. שמעון ויעל ממהרים לדחוף את הכרוזים שלא הודבקו
תחת המעילים. המכונית מתקרבת. שמעון, בקדחתנות, מנגב ידיו. הכרוזים
נשמטים ליעל. היא מתכופפת במהירות ואוחזת בהם. אלנקם דורך את פטיש האקדח.
המכונית קרבה עוד יותר. שמעון מושיט זרוע ליעל, והשניים יוצאים לדרך.
המכונית חולפת על פניהם. יעל נושמת לרווחה. פניה חיוורות. אלנקם מחייך.

אלנקם

אבי גאזונט. לנגר, יש לך סיגריה?

לנגר

מאיפה שאני אקח כסף לסיגריות. אתה יודע מתי
פעם אחרונה בכלל אכלתי? הייתי אוכל עכשיו
שתיים שלוש חביתות...

הם מתרחקים.

CUT TO:

9. פנים: בית משפחת ששון (לילה)

התזמורת עדיין רועמת אם כי השעה מאוחרת יותר. כמה אנשים מודים לאדון
וגברת ששון ועוזבים. אליהו רוקד עם אנג'לה. ג'רמי מוחא להם כפיים. נוצר
מעין מעגל סביב האח והאחות. נח מתקרב ומביט באנג'לה. היא עדיין מאד מוצאת
חן בעיניו. הוא מביט ב"נוער הזהב" שסביבו ומרגיש זר מתמיד. אנג'לה מבחינה

במבטו של קפלן ומתקרבת מעט אליו. היא מביטה בו. הוא מצביע על עצמו ומכה באגרוף בראשו. משהו בנוסח "אני טמבל", היא נדה בראשה לאות "אני מסכימה", אליהו בנתיים צוח: "יאותי, רבותי, שימו לב, אנג'לה ששון!". הוא גורר את ג'רמי ומאלץ אותו לרקוד במקומו. ג'רמי בבריטיות מבווישת, מסמיק ורוקד. מר ששון מביט בשעונו ורומז משהו לתזמורת. עם תום הריקוד מתמתחים חברי התזמורת ומנגנים את ההמנון הבריטי. כולם נעמדים דום. החיילים שבמקום מצדיעים. נח מתקדם בזהירות עקרבית אל עבר אנג'לה.

נח

(לוחש)

אני רוצה לדבר איתך.

אנג'לה

(לא מביטה בו)

אתה תדבר כמו בן אדם או שתמשיך להיות מגעיל?

נח

(מיואש)

אנג'לה, את לא מבינה כלום.

אנג'לה

אם תסביר בנימוס, אני אבין. אומרים לי שאני מאד אינטליגנטית.

נח

ויפה.

אנג'לה

תודה רבה. (מוסיפה) מאחורי הבית, ליד הכביסה?

אליהו מסתובב פתאום ומביט בהם. נח לא מפנה מבטו, ופוסע-זוחל חזרה לאחור.
CUT TO:

10. חוץ: בית קולנוע ירושלמי (לילה)
על חזית בית הקולנוע מתנוססת כרזה גדולה, שמכריזה על מחזמר אמריקאי עליז ולהיטי. סמוך לאחד העמודים סרוח שיכור. הרחוב, שוב, די שומם. כמה מחסומי תייל מעידים שבשעות היום יש במקום מחסום. בפינת הרחוב חונה מכונית. אל הרחוב מגיחים שמעון ויעל ואחריהם לנגר ואלנקס. שמעון נעצר ומביט בשיכור בחשדנות. הוא מפנה ראשו ומביט באלנקס.

יעל

(לוחשת)

לא כדאי.

שמעון

מקום טוב. כדאי.

לנגר ואלנקס נעצרים. אלנקס נד בראשו. שמעון שולף כרוזים מתחת למעילו.

שמעון

(ליעל)

בואי. מהר.

יעל מביטה בו וגם שולפת כרוזים. השניים דוחפים ידיים לתוך קופסאות הדבק ומתחילים להדביק כרוזים. מיומנותם גדולה יותר. שמעון מחייך לעבר יעל. לפתע מזנק השיכור וצועק: "FREEZE!". יעל קופאת. שמעון מאבד עשתונותיו. לנגר שולף אקדח ויורה לעבר הבלש הבריטי. הכדור מחטיא. הבלש הבריטי משיב אש. פנסי המכונית נדלקים, המנוע נעור לחיים, משהו רץ החוצה, כשבידו תומיגן הישר אל עבר שמעון ויעל. המכונית מתקרבת, כשהיא שוטפת את אתר ההתרחשות באור. יעל שומטת את הקופסה ונמלטת. הבלש שרץ מהמכונית יורה צרור לעבר לנגר ואלנקס. אלנקס צוח: "להסתלקו!". הוא ולנגר בורחים. יעל נעלמת באחת החצרות. שמעון נעור לחיים ומנסה לברוח, אבל הבלש המוסווה משיג אותו, מזנק עליו ומכוון קנה האקדח אל עבר רכתו. שמעון עוצם עיניים בחוזקה, כאילו מנסה לשכנע עצמו שכל זה חלום בלהות.

CUT TO:

11. חוץ: חצר בית ששון (לילה)
מכוון הגן בוקעים קולות אורחים נפרדים אחרונים. המצלמה ניצבת מול כבסים תלויים. מאחורי הכביסה יש תנועה. המצלמה נעה ומגלה את נח ואנג'לה שקועים בנשיקה לוחטת. הוא "שולח ידיים", והיא מתחמקת בקלילות מבלי שפיה מש מפיו. הוא מתעקש ומנסה לחדור לפנים השמלה.

אנג'לה

(מתחמקת מתנשמת)

תזהר על השמלה. גם ככה ההורים שלי...
(נח מביט בה ומחייך) מה מצחיק?

נח

את מצחיקה אותי (מוסיף) אני מצחיק אותי
(מחייך) האהבה היא אופיום להמונים. אם אני
אמות תצטערי?

אנג'לה

איזה מין שאלה זאת?

נח

את הספר של שטירנר שנתתי לך קראת?

אנג'לה

(מתחמקת)

התחלתי אבל עוד לא גמרת.

נח

ואת זוכרת את מה שהוא אומר על זכותו של
היחיד לפשוע כתשובה לפשע המאורגן של החברה?

לאנג'לה בורח פיהוק. היא מחייכת במבוכה ומתנצלת.

נח

אני מרדים אותך?

אנג'לה

לא. אני סתם עייפה.

נח, שוב, אווז בפניה ברכות. הוא מקרב שפתיו אליה. היא מתחמקת פתאום.

אנג'לה
מאוחר. אני צריכה להכנס.

נח
אנחנו יכולים להתראות במוצאי שבת? יש באדיסון סרט חדש
עם המפרי בוגרט ועם...

אנג'לה
אני עסוקה במוצאי שבת. (נח נראה מאוכזב)
אולי ביום שני בלילה. בוא.

היא חומקת בין הסדינים התלויים. נח נראה קצת יותר מעודד.
CUT TO:

12. פנים: משרד ממשלתי (לילה)
שמעון, ערום, קשור לכסא. פניו נפוחות, שטופות דם. הוא מתקשה לנשום. בחדר
שלושה קצינים בריטיים וחייל/לבלר בריטי שלפניו מכונת כתיבה. הקצין הממונה
הוא קולונל קיין - סמוק פנים, בהיר שער, חודר מבט, קשה, סמכותי, נבון.
שני עוזריו הם קפטין גרווין ולוטננט מרטין, שניהם לבושים בבגדים אזרחיים.
גרווין - גברתן, שחור שער, נמוך מצח, חם מזג, ומרטין - דק, מתולתל שער,
כחול עיניים, נראה מ"בית טוב". שלושתם משתייכים ליחידת C.I.D. מיוחדת,
שתפקידה לוחמה ב"כנופיית שטרן". גרווין חובט בשמעון במקל פלדה. שמעון
מתעלף. גרווין אוחז במבושיו של שמעון ו"מריס" אותו. שמעון מתעורר, צוח.

קיין

(בשקט)
YOU CAN MAKE IT MUCH EASIER ON YOURSELF,
LADDIE. I NEED NAMES AND ADRESSES,
AND YOU NEED REST.

שמעון מתחיל לבכות. גרווין מביט בו בבוז.

גרווין

WHAT IS THIS CRY BABY SHIT?

גרווין חובט במקל בין צלעותיו של שמעון. שמעון יורק דם. גרווין חובט בו
שוב ושוב. גופו של שמעון מתעוות, מפרפר. קיין מביט בנער. מרטין מוזג
לעצמו תה. קיין עוצר את גרווין ומתקרב לשמעון.

קיין

YOU KNOW THAT WE ARE GOING TO KILL YOU RIGHT
HERE AND NOW, IF YOU DO NOT TELL US WHAT
WE NEED TO KNOW, DON'T YOU? DON'T YOU, LADDIE?

מרטין מביט בשמעון בגועל נפש מסויים ולוגם מהתה. דם נוזל מפיו של שמעון.
הוא בקושי נושם.

קיין

(בשקט)
YOU ARE DYING, LADDIE. SOON IT WILL
BE TOO LATE TO HELP YOU. NAMES AND ADRESSES.
YOU WILL BE DOING YOUR FRIENDS A FAVOR.
THOSE WE WILL NOT ARREST, WE SHALL KILL ANYWAY.
TALKING IS THE SENSIBLE THING TO DO.

שמעון מביט בו ביאוש, באימה, בשנאה, בולע דם, מחפש אוויר ושותק. קיין
 בסוג ונד בראשו אל עבר גרווין.
 CUT TO:

13. חוץ: בנין ממשלתי (שחר)
 הבנין נמצא ברחוב ירושלמי עתיק יומין. גדרות תיל, שקי חול וביצורים אחרים
 מקיפים את הבנין. שני זקיפים שומרים על השער. סמוך לכניסה חונה מכונית
 שלה מספר אזרחי. האווירה פסטורלית. ציפורים. אחרי כמה שניות יוצאים
 מהבנין גרווין ומרטין, כשהם נושאים גוף מאורך עטוף בשמיכה צבאית. גרווין
 פותח את תא המטען.

גרווין
 CHRIST, I'VE GOT TO GET SOME SLEEP.

מרטין
 (נושם עמוק)
 I LOVE THE MORNINGS HERE. CAN'T GET
 ONE LIKE THIS IN MANCHESTER, I BET YOU.

גרווין
 (אוחז בקפלי השמיכה)
 LISTEN, YOU CAN KEEP THE AIR AND THE WHOLE
 BLOODY HOLY CITY. LET'S GO. I'VE GOT A SHIFT
 AT TWELVE.

השניים מניפים את הגוויה העטופה ומטילים אותה אל פנים תא המטען. גרווין
 טורק את מכסה תא המטען.
 CUT TO:

14. חוץ: בית קפה ירושלמי (יום)
 מכוניות התקופה. ערבים. עוברים ושבים. נוכחות צבאית בריטית חמושה. ברחוב
 צועדת דפנה, צעירה שחרחרת, צנומה, ספורטיבית, בוערת עיניים. היא לבושה
 בגדים פשוטים. שעה אסוף. יש בה משהו חמור וסגפני, ויחד עם זאת איכות
 קפיצית שעומדת להתפרץ. בידה, בחוזקה, אחוז ארנק. פניה מתוחות. היא מנסה
 להראות שלווה. מחוץ לבית הקפה חונה אופנוע.
 CUT TO:

15. פנים: בית קפה ירושלמי (יום)
 בית הקפה הומה אדם. רדיו הכוחות-הבריטיים-במזחיית משמיע נעימות בוגי-ווגי
 סוערות. קבוצת צעירים וצעירות יושבת סביב כמה שולחנות. "נוער הזהב"
 המקומי אוכל גלידה. הם מנהלים ויכוח פוליטי שמופרע על ידי שורות מחכמות
 המעוררות צחוק או קריאות ביטול. בשולחנות סמוכים דנים בנושאי תיאטרון
 ושירה. מישהו אוחז עיתון, שכותרתו מכריזה: "צבא רומל 75 קיימ מאלכסנדריה".
 סמוך לנוער העולץ יושב נח קפלן. לפניו כוס מילק-שייק, פנקס פתוח וחצי
 עיפרון שבור. הוא מציץ בדלת בעצבנות ומדי פעם מעיף מבטים מבטלים בבני
 הנוער הרעשניים. דפנה נכנסת אל פנים בית הקפה. היא מביטה סביב. אצבעותיה
 שולות מהארנק חצי עיפרון שבור. היא מגביהה העיפרון. נח מבחין בה ומניף את
 חצי עפרונו השבור. מישהו עובר לידו ומפליט: "הרבה שירה לא תכתוב בזה,
 חביבתי". דפנה מבחינה בנח וניגשת אליו. הוא מושיט לה את מחצית העיפרון.
 היא מחברת. החצאים מתאימים. היא מתיישבת ומחפשת בארנקה.

נח
 (מורה בראשו אל עבר הנוער הרועש)
 יש אנשים שבשמחה הייתי דוחף להם אצבע

דינמיט לתחת, אם תסלחי לי על הביטוי.

דפנה

(נוזפת. מבהירה פער "פיקודי" שביניהם)
לא צריך כל כך מהר לדחוף דינמיט לאנשים.

נח

(בסקרנות)
אנחנו לא מכירים? את ירושלמית? את רוצה
גלידה או משהו?

דפנה שולפת פתק קטן מאוד ומושיטה לנח. היא לא אומרת שום דבר. נח מעיין
בפתק.

נח

(בהתרגשות)
את יודעת מי מגיע?

דפנה

אני לא יודעת על מה אתה מדבר, וחוץ מזה אתה
שואל יותר מדי שאלות. לא למדו אותך כללי
קונספירציה?

היא קמה על רגליה ויוצאת את בית הקפה. נח קפלן מציץ בשעונו.
CUT TO:

16. חוץ: תחנת אוטובוס (יום)

רוכלים ערבים. אורחת שוק. נח קפלן, ישוב על אופנוע, ממתין, בידו עיתון
מקופל. מגיע אוטובוס מחל-אביב. נעצר. נח נדרך. מהאוטובוס יורדים אנשים
שונים. נח מנסה לנחש איזה מהם הוא האיש שלו. מכונית משטרה בריטית עוברת,
כששטר שעומד עליה, אוחז במקלע, סוקר בעיניו את הבאים. נח דרוך. מכונית
המשטרה חולפת. מהאוטובוס יורד, בין האחרונים, צעיר לבוש בקפידה, מרכיב
משקפיים עבות. בידו מזוודה מרופטת. עיניו משוטטות ופוגשות לבסוף את נח.
נח מחייך אליו חיוך מהוסס. הצעיר מתעלם ממנו ופוסע אל עבר דוכן סמוך. נח
ממשיך להביט באוטובוס, אבל כל הנוסעים כבר יצאו. נח מביט שוב בצעיר.
הצעיר מביט בנח, שוב מביט בעיתון, נד בראשו וניגש לנח. שמו של הבחור אדי,
והוא מכונה אדי הקצב.

אדי

אתה קורא ערבית?

נח

(מתבלבל)
לא. מה? ...

אדי

למה אתה אוחז בעיתון בערבית, אם אתה לא
קורא ערבית?

נח

אה... סתם, כלומר... אמרו לי...

אדי

לא אמרו לך עברי? עיתון עברי?

נח
עברי? או ערבי? אולי לא הבנתי.

אדי
(מטפס על האופנוע)
בוא נזוז.

נח
(בהיסוס)
...אתה...

אדי
(בחוסר סבלנות)
אני, אני, נזוז.

מכוננית המשטרה חולפת שוב. אדי, במהירות, מפנה מבטו. נח מביט בו בסקרנות ומתניע.
CUT TO:

17. פנים: דירת נח (יום)

דירה קטנה, מרוהטת בספרטניות. ספרייה, הרבה ספרים, רובם עוסקים בנושאים מהפכניים. שולחן כתיבה עמוס ניירות. פטיפון ישן. כמה תקליטים. מטבח קטן, פתיליה, כמה כוסות וצלחות. מיטה אחת צרה. ארון. ספרים על הריצפה. הדלת נפתחת. נח נכנס פנימה. אדי אחריו. אדי נכנס בחשדנות. מביט סביב. יש משהו מקצועי, מנוסה וחשדני בתנועותיו. נח מסיר מעילו. אדי נותר לבוש מעיל.

נח
(מביט באדי)
קר, אה? יש לי תנור, אבל אין לי נפט. בתל-
אביב פחות קר, נכון? (אדי מציץ באחד הספרים
על הריצפה) "למי צלצלו הפעמונים."
המינגוויי. קראת?

אדי
(בשקט. אולי בבוז)
לא קורא רומנים.

נח
מה אתה קורא?

אדי מציץ דרך החלון. הוא לא פונה אל נח.

אדי
אני נשאר לישון כאן אצלך?

נח
לא יודע. לא אמרו לי. אם אתה רוצה, בשמחה.
מבחינתי אין בעיה. אני רק יודע שבערב יבוא
מישהו ויקח אותך. (מעיז) אומרים שהולכת
פעולת בשר. זה נכון?

אדי מסיר משקפיו ומתגלה כגבר צעיר ונאה. עיניו, ללא המשקפיים, חודרות.
הוא מסיר את המעיל. מתחת למעיל הוא חוגר אקדח. נח מביט באקדח.

אדי
איכפת לך אם אני אשכב קצת על המיטה?

נח
(מפנה ספרים מהמיטה במהירות)
בטח. איזה שאלה. אתה רוצה שמיכה?

אדי
(מתיישב על המיטה)
תודה. לא צריך.

הוא שם את המזוודה למראשותיו ומניח ראשו עליה. הוא עוצם את עיניו, כשידו
אוחזת באקדח.

נח
שמעתי שבתל-אביב צרות. תפסו מחסן הגויים.
(אדי לא מגיב) מלשינים, מה? גם כאן הרבה
מלשינים. טינופות. אנשים כאלה לא מגיע להם
שתהיה להם מדינה. גם בגרמניה היו יהודים,
שבהתחלה עזרו להיטלר. אני הייתי בהגנה
ועזבתי, כי זיעזע אותי העיוורון הזה של
כולם, ואני לא הרבה זמן בלחיי. אני אומר לך
ישר שהייתי בהגנה, שלא יתברר לך אחר כך
ותחשוב כל מיני דברים עלי. (מביט באקדח
כמהופנט) לפי התחפושת, אני מבין, שאתה
פנסיונר?

אדי
(פוקח עיניים)
בחור...

נח
(במהירות)
אני מצטער. כללי קונספירציה. לא אמרתי
כלום. תישן.

אדי עוצם עיניו שוב. אצבעותיו מלטפות את האקדח. נח מקנא בו ומעריץ אותו
וגם קצת מפחד ממנו.
CUT TO:

18. חוץ: בנין ממשלתי (ערב)
השמירה בשער הבנין קפדנית כחמיד. פקידים ואנשי צבא יוצאים את השער, כשהם
מלווים בחיילים חמושים. מכונית יוצאת את הבנין. נוכחות צבאית מורגשת
היטב. ממול לבנין, על ספסל, ישוב גבר צעיר, מכוער, קצוץ שער, בעל פנים
חדות וגרומות. הוא לבוש ברישול ומצייר בפחם על בלוק לבן. מדי פעם הוא
מציץ לכיוון השער. הוא מביט בשעונו. מבטו נעוץ במיוחד בחדר מסויים בקומה
השניה. מבעד לחלון ניתן לאתר תנועה בחדר. אחרי כמה שניות מונחת יד על
כתפו. הגבר הצעיר (שמו "פינוקיו") מזנק בבהלה ושולח יד אל פנים מעילו.
הוא מביט ומוצא עצמו עומד מול לנגר. לנגר, לבוש כערבי, קצת מופתע.

לנגר
הכל בסדר?

פינוקיו

(במבטא מעט זר)

כן, כן. פשוט הייתי מרוכז. הצפע עוד במצודה
והנחשים הקטנים איתו.

לנגר

הקצב הגיע?

פינוקיו

לא יודע. אני צריך ללכת.

פינוקיו, עדיין קצת עצבני, הולך. לנגר מתיישב על הספסל, שולף מהכיס פרוסת לחם עבה ובצל ומתחיל לחרסם.
CUT TO:

19. פנים: דירת דפנה, סלונים ומלניק (ערב)

גם דירה זו מרוהטת בדלות יחסית. דפנה - שחורת שער, דקה, אתלטית, דראמטית, פשוטה, רגשנית, עצמאית, מפעילה מכונת שיכפול פרימיטיבית ומקשיבה לסלונים, שמקריא לפניה מאמר שזה עתה סיים.

סלונים

אנחנו הקטליזטור. אנחנו יוצרי התקופה.
אנחנו חיל החלוץ, שעל כתפיו מונחת
ההיסטוריה ואנחנו חייבים לדחוף אותה.
קרופוטקין אמר, שהתיאורטיקנים הנבונים
מתרעמים על המטורפים, מחרימים ומנדים אותם,
אבל המטורפים זוכים לאהדה. העם מוחא בחשאי
כף לתעוזתם.

מלניק נכנס לחדר. הוא גבר גבוה, גדול, מקריח, לוחט עיניים. הוא לבוש מעיל, כאילו הוא בדרך החוצה. סלונים עוצר מקריאה ומביט במלניק.

מלניק

(בשמץ מרירות)

אם הם חושבים, שכל פעם שאנחנו צריכים לעשות
פעולה, הם צריכים לשלוח לנו מפקח, אז
העניינים באמת לא יזוזו. אני לא חושב שבתל-
אביב הם יותר חכמים מאיתנו כאן.

כשהוא נואם הוא מביט בדפנה. דפנה מתעלמת ממבטו. ניכר מתח ביניהם וגם ניכרת אינטימיות. סלונים, כמנהגו, שקוע במליצות, אך כוונותיו מתוחכמות בהרבה.

סלונים

"ויעשה לו חרב ולה שתי פיפיות". אין צורך
בהתנגשות.

מלניק

למה אתה בדיוק מתכוון?

דפנה

(מרימה ראש. בטון קשה)

הוא מתכוון לזה שהענין עצמו חשוב יותר
מהגאווה שלנו.

מלניק
(מביט בדפנה בעיניים בוועורת)
את מכירה את הקצב מתל-אביב. נכון?

דפנה
(מתגוננת)
מה זה שייך?

מלניק מביט בה. ממלמל: "להתראות", מניח מגבעת על הראש ויוצא את הדירה, מחופש ליהודי דתי. דפנה וסלונים נותרים לבד. סלונים מעסיק עצמו במאמר.

דפנה
קשה לו. (סלונים לא מגיב) אין לך מה להגיד?

סלונים
(מניח דף הנייר)
הוא חושב שלוקחים לו את הסניף.

דפנה
(מביטה בסלונים)
ולוקחים לו?

סלונים
(מתחמק)
למה את שואלת אותי?

דפנה
בגלל שאתה תמיד איכשהו יודע הכל לפני כולם,
ולא תמיד מספר. תכונה מקצועית, אולי.

סלונים
(ממשיך לקרוא)
הצינורות, אשר ענייניה היו יגעים מאוד, עתה
הקיץ עליה הקץ. הסוכנות הפכה למחלקת גיוס
לצבא זר, תחת היותה מטה ראשי לצבא עברי.
מעשה זה נעשה מתוך מחשבה קלוקלת ותקווה...

לדפנה ברור שמהו קורה כאן בלי ידיעתה. באי נוחות רבה היא שבה לשיכפול.
CUT TO:

20. פנים: חדר נח קפלן (ערב)
אדי ישן. נשימתו שקטה, קצובה. החדר כמעט חשוך לגמרי, וכתאורה בודדת משמשת
מנורת השולחן שעל שולחנו של נח. נח יושב ורושם משהו. הוא עושה תנועה בלתי
זהירה במרפקו ומפיל שני ספרים. הספרים מתנפצים ארצה ברעש רב. אדי מזנק
במהירות של נחש מכיש ובודק את האקדח אינסטינקטיבית תוך כדי כיוון. נח
נבהל מאוד. האקדח מכוון אליו. אדי מנמיך את האקדח.

נח
סליחה, לא התכוונתי להעיר אותך.

אדי
מה השעה?

נח

כמעט שבע. עשרה לשבע. אולי יבואו רק מחר
לקחת אותך. יש הרבה חיפושים בזמן האחרון.
סעדיה וצבא, והחדשים שהרגו את רובוביץ'.
מסוכנים מאוד. אומרים שבתל-אביב יורים
בחבר'ה ברחוב. בלי משפט. כמו שהרגו את
יאיר.

אדי מסיר חולצה. נח מביט בו בסקרנות. אדי מניח את האקדח על השמיכה.

אדי

יש כיור או ברז?

נח

(בהתנצלות)

במטבח. אני מתרחץ בבית מרחץ. פעמיים בשבוע.
זו דירה מחולקת, והמקלחת בחלק השני. לא
שלי.

אדי

(ניגש לכיור)

מי השכנים שלך?

נח

אנשים. לא מסוכנים. בעצם, אתה צודק. כולם
מסוכנים. לא חשבת על זה. אחד עובד בעיריה.
למטה. בנבנישת.

אדי רוחץ את פניו, ידי וביט שחיו. יש בו תאוות ניקיון כפייתית כמעט. הוא
גם מחליק שעריו. יש בו משהו אלגנטי באדי. כמעט גנדרני. הוא שונה לגמרי מנח
המרושל. נח ניגש לפטיפון.

נח

רוצה לשמוע מוסיקה?

אדי

(לראשונה לא רשמי)

מה יש לך?

לפני שנח מספיק לפתוח את הפה, נשמעת דפיקה בדלת. אדי מסתובב במהירות וטס
לכיוון האקדח. מתחת לדלת נדחף דף נייר חלק.

נח

זה בסדר, משלנו.

נח פותח את הדלת. בפתח עומד אלכס - מתולתל, צעיר, חמור סבר, קפוץ שפתיים,
קפיצי, כאילו ועומד להחפוצץ כל רגע. אלכס נכנס פנימה.

אלכס

(מביט באדי. מתעלם מנח)

שלום.

אדי

שלום. אנחנו הולכים?

אלכס נד בראשו. אדי לובש החולצה, הז'קט והמעיל. הוא שב ומרכיב משקפיים ואוחז באקדח. נח מביט באלכס בסקרנות. אלכס מתעלם מנח. הוא מודד את אדי במבט בוחן ולומד. נח מנסה לקלוט את כל התופעות החדשות לו.

אדי

(לנח)

אני משאיר כאן את המזוודה. מתחת למיטה. אל תפתח אותה.

נח

(נעלב)

מובן מאליו. לא צריך להגיד בכלל דבר כזה. (שולף מפתח) קח מפתח. אני יוצא בלילה. (אדי מביט בו) זה בסדר?

אדי

(מושך בכתפיו)

למה אתה שואל אותי?

נח

(נבוך)

לא יודע. אולי אתה צריך...

אלכס

(מביט באקדח)

אפשר לראות לרגע?

אדי מוסר לו את האקדח. אלכס מתבונן בארשת מקצועית ומחזיר לאדי. נח מצטער מאוד שלא ביקש גם הוא לראות את האקדח מקרוב. אדי נועץ האקדח בחגורה מתחת למעיל. אדי ואלכס יוצאים את החדר. נח שם תקליט של בני גודמן. נח מתחיל לזמר עם התקליט. יותר ויותר הוא נכנס לטראנס זימנטי. במקביל הוא גם הולך ומתקרב למזוודה של אדי. הוא נוגע בה, אבל ברגע האחרון מוותר.

CUT TO:

21. פנים: דירת פינוקיו וניבה (ערב)

דירה מעט רחבת ידיים יותר, אבל גם מרוהטת בצניעות. על כוננית כמה גביעי איגרוף. על הקירות שתי רפרודוקציות של ואן גוך וסזאן. במטבח מכינה ניבה תה. בחדר הגדול יושבים מלניק ופינוקיו ומחכים בדממה. שניהם מתוחים. מלניק מביט בגביעים. על השולחן הרבה עיתונים עבריים ולועזיים, חלקם מסומנים וגזורים.

מלניק

לא חסר לך האיגרוף?

פינוקיו

חסר. הרבה דברים חסרים. אבל במלחמה אתה לא חושב על דברים כאלה.

ניבה

(צועקת מהמטבח)

מלניק, כמה סוכר?

מלניק

(משיב)

אחד, בבקשה. (לפינוקיו) אתה מכיר אותו?

פינוקיו

מכיר קצת מתל-אביב.

מלניק

איך הוא?

פינוקיו

(מושך בכתפיו)

פעם שמעתי שאומרים עליו, שמשוהו לא בסדר איתו. לא יודע לפחד.

מלניק

כולם מפחדים. זה טבעי.

פינוקיו

זה מה שאומרים. אבל יש בטבע חריגים. מוטציות. כמו נחשים עם שני ראשים. אצלנו בכפר פעם מצאו אחד כזה. הרגו אותו. טיפשים.

מלניק

נחשים עם שני ראשים מתים מהר מאוד.

נשמעת דפיקה בדלת. הם קופאים. פינוקיו נדרך בעצבנות רבה. ניבה ניגשת בזהירות לדלת. ידו של מלניק מונחת סמוך לפתח הז'קט שלו. פתק לבן נדחף מתחת לדלת. ניבה פותחת את הדלת. אדי ואלכס נכנסים. פינוקיו ומלניק קמים על רגליהם. אדי נכנס לחדר הגדול. אלכס ממתין בחוץ, כשהוא תוקע מבט מחוצף בניבה. זו מביטה בו בחומרה וחוזרת למטבח. פינוקיו מושיט יד לאדי.

מלניק

אני האחראי.

אדי

(בשקט)

נעים מאוד. (מביט בפינוקיו) מה שלומך, פינוקיו?

פינוקיו

(לוחץ את ידו)

בסדר גמור.

אדי

הרבה זמן לא התראנו.

יש חמימות מסויימת בקולו של אדי. פינוקיו פתאום נרעד קלות.

אדי

(לפינוקיו)

אתה מחלקה ו'?

פינוקיו

(בשקט)
מבצעים.

מלניק
היו חיפושים בדרך? בשבוע שעבר היו בדיקות
ליד גבעת שאול.

אדי
לא. לא היה כלום.

מלניק
שלחו איתך תקציב?

אדי
לא שלחו כלום.

מלניק
אנחנו יבשים לגמרי ואין לנו מיל על הנשמה.
סוחבים כבר אוכל.

אדי
לא יודע שום דבר על זה. ראיתי את איקס
אתמול ולא אמר כלום. (שולף ארנק מכיסו) יש
לי את ההקצבה שלי, אם זה יעזור.

מלניק
(עוצר אותו)
לא צריך. תודה. אנחנו נסתדר כבר. נבלה
איקס, חוסך עלינו, והחרמות לא מאשרים לנו.

אדי
בואו נתחיל. (לפינוקיו) פינוקיו, תראה לי
שרטוט.

אדי מתיישב. פינוקיו פורש ניירות. מלניק משקיף בריחוק מסויים. הוא מסובב
ראש ורואה את אלכס מביט בו. אלכס שולף תיבת סיגריות מוכספת ומצית מוזהב.
פניו של מלניק מאדימות. פינוקיו מסביר בינתיים: "כאן הוא גר. שני שומרים
בכניסה תמיד ומחלקת כוננות. מכונית אוספת אותו כל בוקר".

אדי
נהג? נוהג לבד?

פינוקיו
נהג.

אדי
חמוש?

פינוקיו
לא יודע.

אדי
לברר. אותה מכונית תמיד?

פינוקיו

אותה מכובית.

אדי ממשיך בתחקור. מלניק מתיישב באי נוחות.

CUT TO:

22. חוץ: בית קולנוע (לילה)

כרזות גדולות מכריזות על הצגת הסרט האמריקאי הנפלא: "קזבלנקה". הדלתות נפתחות ואנשים נוהרים החוצה. בין היוצאים: נח ואנג'לה. אנג'לה, כמנהגה, נראית נפלא. נח אווז בזרועה באבירות. הם מפלסים דרכם אל עבר האופנוע הישן של נח. אנג'לה עדיין "נושמת" את רוח הסרט האולטרה-רומנטית. נח מנסה להחליט על הצעד הבא.

אנג'לה

כמה שהוא נפלא, המפרי בוגארט. ככה להקריב את עצמו למענה. היית מקריב את עצמך למעני, נח?

נח

תנסי ותראי. לאן את רוצה שנלך?

אנג'לה

יש לך פטיפון בחדר שלך?

נח

(במהירות)

יש. ויש לי גם תקליטים חדשים של...

אנג'לה

יופי. (עולה על האופנוע) אני מרגישה כל כך... כמו רוח, כאילו שאני לא מכאן. אתה מכיר את ההרגשה? סרטים עושים לי את זה. אתה רוצה לנסוע מכאן?

נח

(מתבלבל)

לנסוע מכאן? (נזכר) תשמעי, אי אפשר לנסוע אלי.

אנג'לה

(מביטה בו בחומרה)

אין לך דירה משלך? סתם בילפת.

נח

לא בילפתי. בשבוע הבא תוכלי, נוכל לשמוע מוסיקה אצלי, אבל היום אי אפשר.

אנג'לה

למה? אתה מפחד ממני? אני לא אעשה לך שום דבר רע. מבטיחה. אני נערה מנומסת ממשפחה טובה.

נח

אנג'לה, אני לא יכול להגיד לך למה, אבל אי

אפשר ללכת אלי לדירה. ותאמיני לי שהייתי רוצה. ודבר אחד אני בהחלט לא, וזה פחדן.

אנג'לה
אתה דווקא נראה לי די פחדן. בוא ניסע. מהר.
הכי מהר שאתה יכול.

נח מזנק על המושב בכפייתיות ומתניע. האופנוע מזנק.
CUT TO:

23. חוץ: רחוב (לילה)
האופנוע דוהר במהירות. אנג'לה נצמדת לנח. הרוח מפזרת שערותיה. היא צוחכת בעונג: "יותר מהר! יותר מהר!". נח חושק שפתיו. אנג'לה מפקירה פניה לרוח. נח מאוהב בה עד עמקי נשמתו. היא פתאום שולחת יד ומכסה עיניו. הוא צוח בפחד, האופנוע מתפתל. היא מרפה מעיניו וצועקת בעונג: "פחדן".

נח
(צועק)
את מטורפת.

אנג'לה
(צועקת)
נכון. מה רע בזה? כולם צריכים להיות נורמאליים? תפסיק להיות כזה נורמאלי, נח.

נח
(צועק)
אני נורמאלי? מצאת לך מי שיהיה נורמאלי?

אנג'לה
(צועקת)
מספיק. קח אותי הביתה. מאוחר.

פניו של נח נופלות. הוא מרגיש שהוא כשלון כביר.
CUT TO:

24. חוץ: בית ירושלמי מפואר (לילה)
בבית דולקים אורות. מבעד לחלון ניתן לראות את אליהו, ג'רמי וכמה מחבריהם יושבים סביב פסנתר ושרים שירי פאב בריטיים. האופנוע של נח מתקרב ונעצר. אנג'לה יורדת. היא מיטיבה שערותיה.

נח
את יותר יפה כשהשער שלך פרוע. (אנג'לה מתעלמת) רוצה שניפגש מחר בערב?

אנג'לה
(בריחוק)
עסוקה.

נח
(בעקשנות)
ומחרתיים בערב?

חיילים מצדיעים לו. הוא מחזיר הצדעה מרושלת. מכונית ממתינה לו. הוא ממלמל "בוקר טוב" לנהג הערבי שלו ונכנס אל המכונית. המכונית זוחלת אל עבר השער. חייל בריטי חמוש ברובה "לי אנפילד" מרים את המוט החוסם. מעבר לרחוב עומד כומר קופטי, מזוקן. זהו אדי, מוסווה היטב. סמוך לשער מטייל זוג נכבד, כשהאישה דוחפת עגלת תינוקות. הגבר, שבמבט מקרוב מזוהה כפינוקיו, חובש מגבעת. פני האישה, ניבה, רעולים ברשת אופנתית שחורה. כשמכונית קיין יוצאת את השער, מסיר פינוקיו את מגבעתו. אדי מביט במכונית קיין ובאיש עצמו, הנשקף מבעד לחלון. קיין רציני, מרוכז, קר מזג. אדי פוסע במתינות בעקבות המכונית. גם פינוקיו וניבה פוסעים בעקבות המכונית. אדי חוצה את הכביש. ברחוב מורגשת נוכחות בריטית וערבית חזקה. אדי ניגש לפינוקיו וניבה.

אדי

(בנועם)

תינוק חמוד. (לניבה) שלך?

ניבה

(בחומרה)

של אחותי.

פינוקיו

אמרת לי. כאן לא ילך...

אדי

אתה צודק. וגם לא בתחנה הסופית. רק בדרך.
בואו נלך לטייל. תראה לי בדיוק את המסלול
שלו.

השלושה, בטבעיות גמורה, מתנהלים, לאו דווקא במהירות, אל עבר קצה הרחוב. מכונית סיור בריטית, חמושה במקלעים, חולפת על פניהם. מוכר עיתונים שחולף, מכריז על קרבות עזים בלוב בין צבאו המתקרב של רומל והצבא הבריטי. המוכר גם מצטט את רומל, שמכריז על כוונותיו לכבוש את פלשתינה בקרוב. אנשים, במתח רב, רוכשים עיתון. אדי ופינוקיו מתעלמים מהחדשות.
CUT TO:

26. חוץ: רחוב קטן (בוקר)

יחסית, התנועה ברחוב אינה גדולה. כמה רוכלים, בית קפה, בתי מגורים, ילדים, ירקן, אופה, יהודים דתיים. הכומר הקופטי והזוג הצעיר-דוחף-העגלה, מופיעים בקצה הרחוב. הם ממשיכים לפסוע במתינות. מכונית שחולפת מפחידה את התינוק. פינוקיו מרגיע אותו כמעט במומחיות. ניבה מביטה בו במבט תוהה. אדי ניגש אל אחד הקירות, במקום בו המדרכה צרה במיוחד והכביש מתפתל, ומביט בלבנה רופפת. אחר כך הוא מביט סביב. פינוקיו שב ומזדקף. הוא עוקב אחר מבטו של אדי ומנסה להבין את תהליך המחשבה שלו. אדי מודד ב"שיברים" את גודל הייחור.

ניבה

(לפינוקיו)

מה הוא עושה?

פינוקיו

חושב. (מוסיף) יש לו ראש טוב.

ניבה

אתם חברים?

פּינּוּקִיּוֹ

לא יודע. פעם אולי. קשה לדעת איתו.

אדי מתנתק מהקיר ופונה לסימטא קטנה מעבר לפינה. אחר כך הוא שב ומופיע. מצחו מכווץ. שתי נשים עוברות מברכות אותו לשלום. אדי, בכובד ראש הגמוני, משיב להן ברכה.

CUT TO:

27. פנים: דירת נח (לילה)

הרדיו מנגן תקליט של בני גודמן. נח מזמר עם התקליט, ובעצם לא כל כך יודע מה לעשות עם עצמו. אדי יושב על המיטה, כשלפניו פתוחה המזוודה. מבין בגדים שונים ומשונים (רובם תחפושות) שולף אדי ג'לנייט, קופסת ברגים ואומים, שתי בטריות, חוט חשמל, סרט מבודד, נפץ חשמלי ולחצן. הוא מכופף פיסת מתכת ועושה ממנה בית קיבול בגודל הדרוש. נח מעיין בעיתון, אבל בעצם הוא עוקב אחרי התהליך בסקרנות רבה.

נח

מוסיקה יפה. בני גודמן. מכיר? (אדי נד בראשו לאות שלילה) מאיפה שתכיר בעצם. לא היה לכם רדיו במזרע.

אדי

דווקא היה.

נח

היה רדיו? איך היה? לא חיפשו? לא הרגישו? לא השתגעת לשבת במחנה מעצר? כמה זמן ישבת עד שברחת?

אדי

שנה וחצי.

נח

... תגיד, איך למדת להרכיב פצצות?

אדי

נח...

נח

(במהירות)

עוד פעם אני מתחיל. אני מצטער. (שב לעיתון) 50 גמלים שחוטים כל יום בירושלים". גולש גמלים. ואני עוד מכיר את הספקולנט שמתעשר מזה.

אדי

מי זה?

נח

ויקטור ששון. מכיר? ויקטור ששון ובניו? אני יוצא עם הבת שלו. לא ממש יוצא. רק לפעמים יוצאים (מביט באדי בסקרנות ולא יכול להתאפק) יש לך חברה?

אדי
(לאקוננית)
לא.

נח
אתה כזה.. מסתובב עם כמה..

אדי
(באדישות)
לא יוצא, לא מסתובב.

נח
(קצת המום)
מה זאת אומרת? (אדי לא עונה) אם אתה לא מכיר, אני יכול..

אדי
לא תודה. (מוסיף) אי אפשר גם וגם.

נח
גם וגם מה?

אדי
(מנגב פניו)
נשים ומלחמת חירות. לא מתערבב. כמו נשים ואיגרוף.

נח
(עוד יותר המום)
אתה רוצה להגיד שאם אני במחותרת זה לא בסדר שיש לי חברה?

אדי
לא רוצה להגיד לך שום דבר.

נח
(בעקשנות)
ואף פעם לא הייתה לך חברה?

אדי
(מריס ראש)
אתה מפריע לי לעבוד.

נח
אני מצטער. (המוסיקה ברדיו מתחלפת) מפריעה לך המוסיקה?

אדי
לא. לא מפריעה.

הפצצה תוצרת הבית בשלבי גימור. אדי בודק תקינות הבטריות.

CUT TO:

28. חוץ: רחוב (שחר)

הרחוב ריק מאדם. כדי חלב גדולים ניצבים מחוץ לכמה חנויות ומסעדות. ליד כמה חנויות קופסאות גדולות ובהן כיכרות לחם טרי. שני משכימי קום עוברים, ומהכיוון השני מופיעים לנגר, אלנקם ואלכס. אלנקם נושא שק. ידו של אלכס טמונה בתוך הז'קט שלו. לנגר מביט סביב. אלנקם ניגש לאחד הכדים ומנסה להרים אותו.

אלנקם

אבי גאזונט. כבד. אפילו ריק כבד.

לנגר

שים שק. (מביט בלחמים) כמה שאני רעב.

אלכס בלי מילים ניגש לארגז הלחם, שולף לחם וזורק אותו ללנגר. לנגר מריח את הלחם וזורק חזרה לאלכס. הוא מסייע לאלנקם להניף את הכד.

לנגר

נסתלק.

אלכס נוגס בלחם ומשיב את הלחם הנגוס לארגז. אחר כך הוא הולך אחרי לנגר ואלנקם.

אלכס

לנגר, אם לא תלמד לפלח, תשאר כל החיים יקה פוץ ולא תהיה אף פעם נייטיב.

אלנקם

(נחלץ לעזרת חברו עדין הנפש)
אלכס, אולי תשים יד?

אלכס

לא יכול. אני מחפה עליכם.

אחרי כמה צעדים הוא צועד במהירות ועוזר להם.

לנגר

אלכס, אם הייתי מורה בגימנסיה, ואתה היית תלמיד שלי...

אלכס

היית בצרוח, חביבי. תאמין לי. היו כבר לפניך.

הם נעלמים מעבר לפינה.

CUT TO:

29. פנים: דירת דפנה ומלניק (יום)

אדי ופינוקיו רכונים על גבי שולחן. מלניק ודפנה מעיינים בשירבוטים של אדי. סלונים מפעיל מכונת השיכפול.

אדי

את המוקש אנחנו שמים כאן. מקום אידיאלי. כמעט ולא עוברים אנשים. אין סכנה שיפגעו בפיוץ. יש אפשרות למתוח חוטים ולהסתיר. ללוחץ יש שדה ראייה וגם אפשרות נסיגה.

מלניק

(מביט בפינוקיו)

לנגר ואלכס בחיסול. פינוקיו בחיפוי. דפנה ואני
(דפנה מביטה בו בכעס) ניקח טקסי, וילדים של
סלוניס יוציאו את הלוחץ.

סלוניס שב להפעיל מכונת השיכפול.

CUT TO:

30. פנים: מפעל (יום)

רעש. קו ייצור. כמה פועלים שקועים בעבודה. ביניהם: ויניצקי - ראש המשמרת,
רחב כתפיים, סמוק פנים ומאוד סלאבי, אהרוני - גבר בר קולני ומשופם, כבן
25, קמחי - צעיר צנום ומיובש, כבן 30, גברת אלה - מטרוניתא מסורבלת כבת
35, ונח קפלן. קפלן חרוץ בעבודתו. אהרוני וקמחי מצויים בעיצומו של ויכוח
פוליטי סוער.

אהרוני

תאמין לי שהאנגלים לא יתנו לרומל להגיע
לפה. יש בדרך עוד את מצרים והסואץ קאנאל
ואת...

קמחי

זה לא תלוי באנגלים. יקחו את מצרים כמו
שלקחו את צ'כוסלובקיה, כמו שלקחו את הולנד
ונורבגיה, כמו שלוקחים את רוסיה. ותהיה כאן
כזאת שחיטה כשהם יגיעו, שמה שיש באירופה
עכשיו...

אהרוני

קודם כל, אתה בכלל לא יודע מה יש באירופה.
יש כאלה אומרים ככה, ויש כאלה אומרים ככה.
היתה מלחמה בין האנגלים והגרמנים לפני 30
שנה, נכון? וגם אז אמרו שהיהודים סבלו
מאוד, ובסוף לא סבלו יותר מאף עם אחר.
אז...

נח לא מתערב בוויכוח, אבל מביט במורת רוח באהרוני. לפתע תשומת הלב של
אהרוני וקמחי עוברת לדלת האולם. אהרוני מצביע אל הדלת. נח עוקב אחר מבטו.
בפתח עומדת דפנה. עיניה מאתרות את נח. ליבו של נח הולם מהתרגשות. סוף סוף
גם הוא מצורף למשחק.

נח

(לחבריו לעבודה)

בת דודה שלי מחיפה. אני צריך ללכת לפתוח לה
את הדלת לדירה שלי. גברת אלה, תגידי בבקשה
לאדון ויניצקי, שהלכתי ואני אשאר יותר
מאוחר בסוף העבודה.

גברת אלה

אני לא בטוחה שהוא...

אבל נח כבר נעלם. הוא רץ לדפנה. ויניצקי שב ומופיע. הוא מביט אחרי נח.

גברת אלה

(לקמחי)

בחר משונה, קפלן. תמיד רץ.

קמחי

מעמיד פנים שהוא יותר שווה מכולם. זה נכון
שהוא יוצא עם הבת של ששון?

גברת אלה

ככה אומרים.

אהרוני

ככה הוא אומר והוא בדאי לא קטן. אז אני,
במקום ההורים שלו, עוד לא הייתי שולח
הזמנות.

הם שבים לעבודה.

CUT TO:

31. פנים: דירת ניבה ופינוקיו (יום)
סמוך לשולחן יושבים ניבה, סלונים ופינוקיו. פינוקיו סורק עתון בקפדנות
היאה לאיש מודיעין.

ניבה

(בהתלהבות)

מטרות הפעילות הטרוריסטית הן: לנפץ את הקסם
שבכוח השלטון, להציב הוכחה רצופה לאפשרות
המאבק נגד השלטון, להעלות בדרך זו את הרוח
המהפכנית של העם ואת האמונה בהצלחת העניין.

סלונים

(בחוסר סבלנות)

ניבה, אני מכיר לא פחות טוב ממך את מצע
ה"ינארודניה ווליה", אבל אלה זמנים אחרים,
ואני לא בטוח שטרור אישי הוא דרך כשרה...

רעד פתאומי עובר בפינוקיו. סלונים, שהתחיל להגיב לדברי פינוקיו, מביט
בגבר המיוסר בדאגה.

סלונים

אתה לא חש בטוב?

פינוקיו

אני קצת חולה. יש לי חום.

סלונים

(ממשיך)

אמרתי שאני לא בטוח שטרור אישי יכול לשמש
כדרך כשרה.

ניבה

סלונים, אתה מדבר כמו חבר הגנה, ואני יודעת
שאתה לא מתכוון למה שאתה אומר. (מצטטת) דרך
כשרה שסופה כישלון - פסולה היא, ודרך פסולה
שסופה ניצחון - כשרה היא. בן מוות הנוכרי.
עין תחת עין.

נשמעת דפיקה בדלת. פינוקיו מזנק בעצבנות שיא. סלונים, מופתע, מביט בו. דף לבן מוחזר. מפתח מסתובב. דפנה, יעל ונח נכנסים. פינוקיו, כפולני הגון, קם על רגליו למראה הגברת. יעל מביטה בפינוקיו. נח סוקר את כל הנוכחים בסקרנות המהולה בכבוד.

סלונים
נח ויעל, ניתנת לכם היום הזדמנות גדולה
להשתתף בפעולה של ממש.

פינוקיו
(מביט ביעל)
שבו בבקשה.

יעל מתיישבת, ונח מיד אחריה. פינוקיו שוב מביט ביעל. זו מתעלמת ממבטו. בנח יש התלהבות של גור כלבים משולהב. דפנה מפגינה קשיחות מבצעית ופטרוניות פיקודית.
cut to:

32. פנים: דירת יעל (ערב)
הדירה מרוהטת וצבועה ברכות חריגה לגבי שאר חברי הלחיי: כריות, אגרסל ופרחים, עציצים, וילונות. אין איש בדירה. מפתח סובב במנעול. הדלת נפתחת ופנימה נכנסים יעל, ניבה ופינוקיו. יעל מדליקה אור. ניבה מביטה סביב. פינוקיו מקדיש תשומת לב רבה ליעל. ניבה מתעלמת מקשר אפשרי, שעשוי להיווצר בין פינוקיו ויעל. היא ניגשת ישר לארון גדול, פותחת אותו ושולפת קופסה.

פינוקיו
(מביט סביב)
דירה יפה מאוד. ממש בית.

יעל
(ממלמלת)
תודה.

פינוקיו
(מביט בעציצים)
את נותנת להם יותר מדי מים. הם ימותו לך.

יעל
חשבתי שזה טוב להשקות כל יום.

פינוקיו
כל יום לא טוב. יותר מדי זה לא טוב. מביא לריקבון. צריך במידה. פעם ביומיים או שלושה.

השיחה היא על צמחים, אבל פינוקיו החקלאי, מנסה בעצם ליצור קשר. ניבה שבה עם הקופסה. היא פותחת אותה. בפנים, עטופים בנייר פרגמנט משומן, נחים חלקי המפורקים של תת-מקלע סטן. פינוקיו, במומחיות רבה, מחבר את חלקי הסטן. יעל מביטה בו בחשש. הסטן מורכב. פינוקיו מביט בניבה ומגיש לה את הסטן. היא מפרקת הסטן במהירות ומטמינה חלקיו בסל גדול שהביאה איתה.

יעל
אתם רוצים משהו לשתות? כוס תה?

ניבה
(במהירות)
לא. אנחנו הולכים.

בפינוקיו, שעומד להגיד "כן", עובר רעד נוסף. יעל מבחינה ברעד. ניבה עסוקה בהטמנת חלקי החת-מקלע.
CUT TO:

33. פנים: דירת נח (ערב)
אדי יושב על המיטה, לפניו הפצצה, לצידו מונח האקדח. הרדיו משמיע מוסיקה. מפתח מסתובב במנעול הדלת. אדי אווז באקדח, מסתתר מאחרי המיטה ומכוון האקדח לדלת. הדלת נפתחת ונח קפלן נכנס. אדי מזדקף. נח נבהל לגלות את האקדח מכוון אליו. בידי נח עיתון מקופל וכמה מצרכי מזון.

אדי
(בשקט)
ביקשתי ממך לשרוק לפני שאחה נכנס.

נח
מצטער. ברח לי מהראש. (מניח את המצרכים)
הבאתי קצת אוכל מאמא שלי, אם אתה רוצה.

נח במצב רוח מעולה. הוא רוחץ פניו ובתי השחי שלו. אדי מביט בו במבט מלוכסן.

נח
(משוויץ בידע החדש לו)
זה באמת נכון שהסי.אי.די. הקים יחידה מיוחדת לחסל אותנו? ושהביאו מאנגליה קצינים מיוחדים עם עבר פלילי...?

אדי
תמרח בוז על המספר של האופנוע שלך.

נח
(מופתע)
מה? על מה? (מחליף חולצה)

אדי
בוץ. (מביט בנח המצטחצח) אתה הולך?

נח
(נבוך)
אה, כן. יש, אצל דודה שלי, מפגש, אה, משפחתי. הבטחתי שאני אבוא. אין לי ברירה. שעמום נוראי. אבל חשוב לאמא שלי ש...?

דפיקה בדלת. אדי אווז באקדח. נדחף נייר. אדי מהנהן. נח פותח הדלת. בפתח עומדים אלכס, לנגר ואלנקס. לנגר ואלנקס אווזים בכד החלב המכוסה בשק.

לנגר
שלום. ערב טוב.

אלנקם
(לאדי)
אתה הקצב.

אדי
(מושיט לו יד)
אדי.
לנגר
(גם לוחץ יד אדי)
הכבוד כולו שלנו.

אלנקם
(מביט בפצצה)
צעצוע יפה. נו, אבי גאזונט. שיהיה לנו
בהצלחה.

אלכס לא אומר דבר וגם לא מושיט יד לאדי. הוא מביט סביב. אחר כך הוא מכבה את הרדיו בסלידה. נח לא מגיב ומסיים התלבשותו. הוא יחסית לבוש נקי ומסודר.
CUT TO:

34. פנים: אולם איגרוף (לילה)
אולם קטן, מוקף בכ- 100 מושבים. שני מתאגרפים, יהודי וערבי, הולמים אחד בשני. הקהל היהודי מעודד את היהודי, הערבי את הערבי, ואילו חיילים בריטיים עסוקים בגידוף ובהעלבת שני המתאגרפים גם יחד. על הטריבונה, בחלק היהודי, יושבים אנג'לה, נח, אליהו (אחיה), ג'רמי (חברו) ושתי עלמות חמד. אנג'לה לבושה בהידור ספורטיבי. נמצא איתה מחבט טניס. ג'רמי מגלה עניין רב באנג'לה, למורת רוחו של נח. כולם לבושים בהידור, מלבד נח, שאמצעיו צנועים יותר. אנג'לה מריעה בקול גדול ללוחמים. אליהו מעסיק עצמו בפעילות הימורים עם חיילים בריטיים, שיושבים סמוך אליהם. האולם חצי חשוך. דם מוקז מאף אחד המתאגרפים. קהל מריע. אנג'לה מריעה. לחייה סמוקות. נח משתעמם. הוא היה מעדיף, בהרבה, לבלות לבד עם אנג'לה. למרות זאת, הוא משתדל להיות "ימנומסי". שופט הזמן מכה בגונג. המתאגרפים פונים לפינות שלהם.

ג'רמי
(מביט באנג'לה)
WOULD YOU LIKE SOMETHING TO DRINK?

אנג'לה
NO, THANK YOU.

אליהו שולף מכיס אחורי מיכל וויסקי שטוח, ומנפנף לפניו אפו של ג'רמי.

ג'רמי
(לוקח את המיכל)
I'M IMPRESSED. YOU'RE AN ASTUTE OBSERVER
OF HUMAN NEED. (לוגם)

אליהו
(משיב לעצמו הבקבוק)
SIR, ONE MUST ALWAYS LOOK AHEAD.

אליהו מציע שתיה גם לשתי הבנות. הן מצטחקקות ומגרגרות כחתולות מתחנכות. נח מביט בהן בסלידה. הן יפות, אבל לטעמו יש בהן ריקנות ורדידות פאטטית.

הוא מביט באנג'לה, שעסוקה בתיקון השפתון שלה.

ג'רמי

(לאנג'לה)

ARE YOU ENJOING THE FIGHT?

אנג'לה

YES. IT IS QUITE GOOD.

ג'רמי

(מתעלם לגמרי מנח, בעידודו של אליהו)

DO YOU GO OFTEN TO FIGHT?

אנג'לה

IT'S MY SECOND TIME. IT'S WONDERFUL.

נח

(לא יכול להתאפק)

שמעת שסטפן צווייג ואישתו התאבדו? בריו זה ז'אנרו? (אנג'לה נאנחת) יודעת מה כתבו בפתק שהשאירו?

אליהו

(עונה במהירות)

חלבן יקר, אין לנו עוד צורך בשני בקבוקי חלב כל יום.

נח

(נעלב)

זה מצחיק אותך שסופר גדול התאבד?

אנג'לה

(במורת רוח)

נו, תפסיקו... .

אליהו

(מתעלם)

יש לך עוד סיפורים משעשעים, קפלן? אסונות טבע? רעידות אדמה? אולי... .

נח

(בקול רם)

דווקא יש לי. מישהו ראה היום ב"דבר" ידיעה קטנה, שאיזה שבוי נאצי טוען, ש- 13,000 יהודים נרצחו בלבוב?

משתררת דממה לרגע.

ג'רמי

(לאליהו)

WHAT'S GOING ON?

אליהו

NOTHING IMPORTANT. (לנח) תגיד קפלן, זה

נכון שאתה קומוניסט?

נח

במקרה זה לא נכון, אבל זה נכון שאתם יושבים
כאן עם החתיכות שלכם ושותים וויסקי, בשעה
שהעם שלכם נשחט באירופה?

אנג'לה

נו, באמת...

נח

רומל בדרך, ג'נטלמן. וכשיגיע הנה, כבר לא
תהיו כל כך משעשעים...

אליהו

(בכעס)

קפלו, אני לא רוצה לראות אותך בסביבת אחותי
יותר. זה ברור?

אנג'לה

אליהו, תפסיק?

אליהו

(בכעס)

אל תתווכחי איתי. אני אמרתי...

אנג'לה

(קמה על רגליה בכעס)

מספיק. אל תשחק את האח הגדול. זה לא משחק
שאני אוהבת. (גוררת את נח) אנחנו הולכים.

נח קם על רגליו בהיסוס. אליהו עוד צועק: "אנג'לה, שלא תעיזי...". אבל היא
מתעלמת מדבריו. הגונג מושמע שוב. המתאגרפים שבים להלום אחד בשני.

ג'רמי

DID WE OFFEND HER?

אליהו

(בכעס)

NO, IT'S THAT... THAT HOOLIGAN,
GIVING HER IDEAS.

ג'רמי

(בשקט)

MAYBE WE SHOULD DO SOMETHING
ABOUT THAT.

אליהו

YES, MAYBE WE SHOULD.

צעקות בזירה. אחד המתאגרפים מפליא מכותיו בשני. השני, חסר אונים, מתמוטט
על החבלים. דמו מכתים את הזירה.

CUT TO:

35. חוץ: רחוב קטן (לילה)
 זהו הרחוב שבו אדי, פינוקיו וניבה התעכבו, כששיחזרו מסלול נסיעתו של הקולונל קיין. הרחוב שומם. מכמה חלונות בוקע אור דל, שכן החלונות מואפלים. מפינת הרחוב מופיעות ארבע דמויות. שתיים מהן נושאות כד חלב ממתכת. במבט קרוב יותר מתברר שהדמויות הן: אדי, אלנקס, לנגר ואלכס. אדי, חבוש מגבעת, עטוף במעיל גדול, מביט סביב, מעלה ואחור וניגש ללבנה, שאת מידת הרפיפות שלה בדיק קודם. אלכס ניגש לקיר שממול במצב שבו הוא יכול לשלוט על שדה ראייה מתריע. לנגר ואלנקס גוררים את כד החלב לעבר אדי. אדי מסמן סימן בגיר על הקיר 3 מ' לפני האבן, ואז שולף מפנים המעיל כלי עבודה ומתחיל לגרד את המלט שסביב הלבנה. לנגר ואלנקס מניחים את הכד.

אלנקס

אבי גאזונט. הלכה לי היד.

לנגר

חשפשף ידיים. נעצר לך הדם. ככה. (מראה לו)

ממול אלכס, ביוהרה אופיינית, משתעשע באקדח. יש בו משהו דרוך וקפיצי, שמוכן להתפרץ. אדי שולף את האבן, פותח את כד החלב ומוציא, בזהירות רבה, את המטען. הוא מחבר את הנפץ, את החוט ומתחיל למתוח חוט מעבר לפינה.

אדי

(לאלנקס ולנגר)

תערבבו טיח ותצמידו את החוט לקיר.

אלנקס ולנגר, כפועלים מיומנים היטב, שולפים קופסת שימורים עטופה היטב, מטייחים את הפצצה בפנים השקע ומתחילים לכסות את החוט החשמלי. לנגר מצמיד את החוט לקיר, ופתאום אצבעו נחתכת במסמר בולט ומושחז. הוא מפליט: "אוי" קצר.

אלנקס

(מביט בו)

מה קרה?

לנגר

כלום. נחתכתי. שום דבר. (מוסיף) שונא כאב. לא איכפת לי למות, אבל שלא יכאב. (מנער אצבעו) הפחד הכי גדול שלי זה שיענו אותי. אני אתחיל לדבר רק שאני אראה את הצבת לציפורניים. זאת האמת. אתה יודע שעד היום אני מפחד לגזור לעצמי את הציפורניים? פעם, בגרמניה, אמא שלי היתה עושה לי את זה. באמת. אם אני נפצע פעם, והולכים לחפוש אותי, אני משביע אותך לתקוע בי כדור.

אלנקס

(משקיע עצמו בעבודה)

לנגר, תפסיק לקשקש.

לנגר

אני רציני. אתה נשבע?

אלנקם

(מביט במוקש המכוסה סיד)

זה תיכף מתייבש ונראה אורגינל לגמרי. הקצב
 יודע מה שהוא עושה. אבי גאזונט.

אלנקם מתחיל לכסות את החוט בטיח. לנגר ממשיך בהצמדת החוט. אלכס מניח את
 המתכת הקרה של האקדח נגד פניו. עיניו נעצמות לרגע ונפקחות מיד.
 CUT TO:

36. חוץ: בית הורי אנג'לה (לילה)

שקט. צרצרים. רעש אופנוע. מופיע האופנוע של נח ונעצר. אנג'לה יורדת.
 כעושה.

נח

אנחנו יכולים לשבת לרגע ולדבר?

אנג'לה

על מה יש לנו עוד לדבר?

נח

(מנסה לשלוט בעצמו)

אם תקשיבי לרגע, אולי תביני. אני לא אגזול
 הרבה מזמנך.

בלא מילים אנג'לה נכנסת לגן. נח יורד מהאופנוע והולך אחריה. היא נעמדת
 ליד כסא אקראי. נח נעמד לידה. היא מסתובבת אליו ואמרת: "אני שומעת".

נח

אנג'לה, אני רק יכול להגיד לך, שאת... שאני
 חושב עליך הרבה ו...

אנג'לה

בשביל זה אתה מעליב את אחי? את החברים שלי?

נח

(ברוך)

אנג'לה, קורים כאן דברים שאת לא יודעת
 עליהם. דברים עצומים. חשובים. אנחנו חיים
 בתקופה היסטורית ו...

אנג'לה

נח, אני לא חיה בשום תקופה היסטורית. יש
 מלחמה והיא תיגמר. היו מלחמות אחרות וגם הן
 נגמרו. אני חיה עכשיו ואם אתה...

נח

אנג'לה, מחר יקרה משהו, שישנה את החיים
 שלי. אני לא יכול לספר לך מה, אבל אחרי שזה
 יקרה, תדעי. כל הארץ תדע. (אנג'לה מתחילה
 לגלות עניין) זה כל מה שאני יכול להגיד לך.

אנג'לה

על מה אתה מדבר, נח?

נח

(בדרמאטיות)

אם יקרה לי משהו (מתקרב אליה) שתדעי (מתקרב אליה עוד יותר) שאהבתי אותך. לא יכול להגיד לך יותר. ולך אסור לספר לאף אחד מה שעכשיו אמרתי לך. אם את מספרת, את מסכנת את חיי. מבטיחה?

אנג'לה

(מהססת)

מבטיחה.

הוא פתאום לוקח את פניה בידי וּמנשק אותה. היא נענית לו. הוא מנסה להתקדם, והיא, שלא כמנהגה, הפעם מניחה לו להתקדם יותר. הוא נסער והיא נרגשת. לפתע הוא מתנתק.

נח

אני צריך ללכת לישון. כמו מתאגרף לפני קרב. אסור לעשות טעויות. ערנות מלאה. (פוסע צעד לאחור) תחשבי עלי. לילה טוב.

אנג'לה

(ברכות)

לילה טוב. (פתאום) אל תעשה...

יש משהו מאוד הרואי, רומנטי ומרגש בכל המעמד. נח עצמו, כמעט מצליח להאמין, שבעצם הוא בכלל אדי הקצב. אנג'לה, יפה, קורנת, עומדת ומביטה בו בעוד הוא מתרחק. רעש אופנוע מותנע. אנג'לה מתרגשת כפי שמעולם לא התרגשה. לפתע היא שומעת קול אביה קורא: "אנג'לה? את שם? בואי הביתה." היא צועקת: "יתיכף אבא" ונכנסת הביתה.

cut to:

37. פנים: חדר נח (יום)

שעון מעורר מצלצל. אדי מתעורר במהירות, הוא ישן בבגדים, נעול נעליים. נח, לבוש פיז'אמה, מתעורר באיטיות. אדי פותח את הרדיו ושומע חדשות בקול ירושלים: קרבות ביאווה, ברוסיה. קרבות עזים במדבר המערבי, רומל מאיים על טוברוק.

נח

(לאדי)

בוקר טוב.

אדי

בוקר טוב.

נח במצב רוח מצויין. הוא ניגש למטבחון. אדי, מול שבר ראוי, מתגלח בזהירות. יש משהו טיקסי בכל תנועותיו של אדי. הוא פושט בגדי ליל אמש, רוחץ בתי שחיו, צווארו.

נח

רוצה קפה? יש גם קצת גבינה ש...

אדי
אני חושב שהחבר'ה אתמול אכלו אותה. קפה
אשמח לשתות.

אדי מתלבש בקפידה, בחולצה נקיה, מכנסיים מפוספסים וז'קט שחור. הוא מציץ
בשעון. נח עוקב אחר מבטו.

נח
(מציץ בסיר שעל הפתיליה)
תיכף הקפה יהיה מוכן.
אדי
יופי.

נח
לא הייתם, הייתם פה כשחזרתי אתמול. אבל לא
חזרתי מאוחר. בטח הכנתם את ה... ענין. מה?
(אדי לא משיב) אז הכל מוכן, מה?

אדי
(בשקט)
הכל מוכן. אתה מוכן?

נח
(בבטחון מופגן מעושה)
אני? אני לרגע הזה חיכיתי שנה שלמה. בשביל
הרגע הזה...

אדי
כדאי שתתלבש.

הקפה רותח. נח מוזג שתי כוסות. אדי טוען אקדח ומסתיר אותו תחת הז'קט שלו.
ידיו של נח קצת רוועדות.
CUT TO:

38. חוץ: תחנת מוניות (יום)
שתי מוניות חונות, בעוד נהגיהן נשענים על מכסה מנוע אחת מהן ומשוחחים
בשקט אודות "המצב". התנועה ברחוב שיגרתית. בקצה הרחוב מופיע גבר צעיר
לבוש לבוש פועלי - מלניק. הוא אווז במזוודה. ידו הפנויה קמוצה, אולי
בעצבנות. לידו פוסעת אישה צעירה הרה, קלועת צמה, לא מאופרת - דפנה. היא
רגועה מאוד. הם מתקרבים לאחת המוניות.

דפנה
סליחה, אפשר לנסוע בטקסי?

אחד הנהגים מתנתק ממכסה המנוע, פותח לה את דלת המונית באדיבות ושואל את
מלניק: "הדסה?" מלניק מביט ואומר: "הדסה". דפנה נכנסת למונית ושואלת את
הנהג: "אפשר להזדרז, בבקשה?". הנהג מזדרז, נכנס למונית ומתניע. המונית
יוצאת לדרך.
CUT TO:

39. חוץ: רחוב קטן (בוקר)
התנועה ברחוב קלה מאוד. שוב, שלושה דוכני רוכלים (רחוקים יחסית ממקום
הפצצה), הירקן, האופה וכמה יושבי בית קפה. אל בית הקפה מתקרבים לנגר
ואלכס. צעדיהם מתונים. הם אינם נושאים דבר. לבושם סולידי. הם מתיישבים.

אלכס, בטון סמכותי, מזמין תה. לנגר מזמין עוגה. עיני אלכס קשות, בווערות. לנגר, רך, זהיר, נחוש. אחרי כמה שניות מופיע אדי, לבוש בקפידה, ממש כאזרח מהוגן מהשורה. על שפתו העליונה בולט-מודבק שפמפס. על חזהו תלוי צלב קטן מוזהב. שערו סרוק. צעדיו חגיגיים. הוא ניגש אל מקום מטען החבלה ובמבט קצר מודא שהמטען במקומו, שהפתיל לא התגלה. באותו צעד איטי הוא נבלע בחצר הסמוכה, מבלי לעורר חשד. בקצה הרחוב מופיעים פינוקיו וניבה. היא לבושה בצניעות מחמירה. הוא לבוש ברישול וחבוש במגבעת. בידיה כן ציירים, תרמיל, שממנו בולט גליל ארוך וצר. ניבה נעמדת בנקודה שבה היא רואה גם את נקודת המטען וגם את מקום מסתורו של אדי בחצר. אדי וניבה מקיימים קשר עיין. לצווארה של ניבה קשורה מטפחת אדומה. היא נוגעת במטפחת. אדי מהנהן. פינוקיו מציב את כן הציירים. פניו חמורות. מדי פעם חולף בו רעד עצבני. ניבה מביטה בו.

ניבה

הכל בסדר?

פינוקיו מהנהן. הוא מניח את התרמיל לידו ומפשפש לרגע בתרמיל. אחר כך הוא פורש נייר ומתחיל לצייר.
cut to:

40. חוץ: מלון (בוקר)

קולונל קיין בצעד נמרץ יוצא את המלון. מכוניתו והנהג ממתינים לו. הוא מברך לשלום כמה קצינים שמצדיעים לו. מישהו לוחץ את ידו ואומר: "WELL DONE" קיין מודה לו. אין ספק שהוא מצליח במלאכתו. הוא מגיע למכונית. נהגו פותח לו את הדלת. לפתע מישהו רץ וקורא: "COLONEL KANE". קיין מסתובב. שני קצינים בדרגת מייג'ור ממהרים למכונית.

מייג'ור א'

COLONEL, MY CAR IS STALLED. WOULD IT
BE POSSIBLE TO HITCH A RIDE WITH YOU?
I PERSUME YOU'RE GOING TO THE CASTLE.

קיין נד בראשו ומורה להם להיכנס פנימה. הם מודים לו. אחד מהם מתיישב ליד הנהג.

מייג'ור ב'

PLEASE FORGIVE THE INCONVINIENCE.

קיין

NO INCONVINIENCE AT ALL.

קיין מוציא כמה מסמכים מתיקו. שני הקצינים הבריטיים חמושים. קיין לא נושא אקדח.
cut to:

41. חוץ: מונית (יום)

דפנה ומלניק ממשיכים בנסיעה. הנהג מציץ מדי פעם במלניק.

נהג

אתם לא מכאן. נכון? לא מכיר אתכם. תל-אביבים?

דפנה

אנחנו מיבניאל.

נהג
(בפטטנות ידידותית)
ומה יבניאלים עושים בעיר הקודש? שהתינוק
יוולד תחת שמי... .

דפנה מגניבה יד אל פנים "הריונה" ושולפת משם אקדח פרבלום. היא מצמידה אותו לרקתו של הנהג. זה נבהל מאוד. מלניק מוציא את המזוודה שלו ומוציא משם אקדח. במזוודה יש גם שלוש פטרדות (רימונים תוצרת בית).

נהג
(מבוהל)
מה אתם רוצים?

דפנה
תעצור כאן ליד הגן, בבקשה.

הנהג נעצר סמוך לגן. בכניסה עומד אלנקם. אלנקם ניגש למונית.

מלניק
(לנהג. קצת בגסות)
צא ולך איתו.

נהג
שלא תהרסו לי את הטקסי. שלא... .

דפנה
לא נהרוס לך כלום. תקבל את הטקסי חזרה הנה.

הנהג נדחף החוצה. ביד אלנקם אקדח. הוא תוקע אותו בצלעות הנהג ולוקח אותו לגן. מלניק מתיישב ליד ההגה, והמונית יוצאת לדרך. אלנקם מרגיע את הנהג.

אלנקם
אל תדאג, חביבי. הכל יהיה בסדר. אבי
גאזונט.

דפנה מציצה בשעון. השעה שבע עשרים ושלוש.
CUT TO:

42. חוץ: מכונית קיין (יום)
קיין מעיין במסמכים שלו. מייג'ור א' שולף קופסת סיגריות.

מייג'ור א'
SMOKE, COLONEL?

קיין
NO. THANK YOU.

מייג'ור א'
(שואף עשן)
THE NEWS ARE BAD FROM TUBRUK, ARE 'NT THEY?

מייג'ור ב'
THE OLD FOX IS CERTAINLY MAKING HIS
MOVE. I UNDERSTAND HE'S A VERY RELIGIOUS

BASTARD AND NO DOUBT HE HAS JERUSALEM
ON HIS MIND. THE CROUT RICHARD LION-HEART.

קייין

(מרים ראש. בשקט סמכותי כועס)
THERE IS NO NEED FOR THIS KIND OF TALK,
GENTLEMAN. WE'VE GOT A JOB TO DO HERE
AND I PERSUME MONTGOMREY WILL DO HIS IN
THE DESERT.

קייין שב לניירותיו. שקט משתרר במכונית.
CUT TO:

43. פנים: דירת סלונים, דפנה ומלניק (יום)
סלונים עוסק בהדפסת כרוז שאומר שהוצאתו להורג של הקולונל קייין נעשתה כגזר
דין צדק, שנחרץ עליו אחרי שהיה אחראי לרצח הנער רובוביץ'. סלונים מציץ
בשעון. הוא עושה מלאכתו בכוונה רבה.
CUT TO:

44. חוץ: סמטא (יום)
האופנוע של נח מגיע. הסימטא כמעט ושוממת לגמרי. יעל רכובה על האופנוע.
בידה מזוודה. פניה חתומות. האופנוע נעצר. יעל יורדת ומניחה את המזוודה על
הקרקע. נח משתדל לא להפגין התרגשות.

נח

היכרת את הבחור שהקולונל רצח?

יעל

היכרתי קצת.

נח

אני לא היכרתי. מה השעה.

יעל

(מביטה בשעונה)

שבע וחצי. עוד מעט. (נח מחציץ פניו) אתה
ממהר?

נח

צריך להגיע לעבודה אחר כך. אחרת יחשדו. אני
נעלם יותר מדי. את עובדת? (יעל מהנהנת)
איפה?

יעל

חנות בגדים. בגדי נשים.

נח

הוריק יודעים שאת...

יעל

הורי נשאר בפולין.

נח נד בראשו. רגלו מתופפת בעצבנות.
CUT TO:

45. חוץ: רחוב (יום)

לנגר אוכל את העוגה הדביקה. אלכס לוגם מהתה במתינות. פינוקיו מצייר ומדי פעם מביט בניבה. ניבה מביטה בקצה הרחוב הצפוני. אדי אווז בלחצן. פניו שלות, לא מסגירות כל רגש. התנועה ברחוב ממשיכה להיות שיגרתית. הירקן מסדר דוכני פירות מחוץ לחנותו. בקצה הרחוב הצפוני מופיעה לפתע מכוניתו של קיין. הנהג נוהג במהירות. ניבה, במהירות, מסירה מטפחתה. אדי נדרך. פינוקיו, מתחת לכן הציירים, פותח את הגליל ושולף מתוכו תומיגן חסר קת. הוא דוחף מחסנית אל פנים התומיגן, תחת מסווה הבד. המכונית מתקרבת. אלכס ולנגר מניחים ידיים מתחת למעילים שלהם. המטפחת של ניבה מתנדנדת ברוח. כשהמכונית מגיעה לקו הגיר המצוייר על הקיר, שומטת ניבה את המטפחת ונופלת לקרקע. גם פינוקיו נופל וגם אלכס ולנגר. קיין במהירות מבחין במתרחש, פותח דלת המכונית וגוהר. אדי לוחץ על הלחצן. המוקש מתפוצץ. מייג'ור ב' נפגע מיד ונהרג. המכונית נזרקת. אלכס ולנגר קמים באקדחים שלופים ורצים לעבר המכונית. מייג'ור א' קם פתאום באקדח שלוף. אלכס יורה לעברו ומחטיא. מייג'ור א' משיב אש ופוגע ברגלו של אלכס. הוא מנסה לירות שוב, אבל לנגר מקדים אותו, יורה בו ופוגע בחזהו. ברחוב קמה מהומה גדולה. חלונות התנפצו. דוכנים התרסקו. שני אנשים נפגעו. אנדרלמוסיה גדולה. כולם מנסים להסתתר. קיין שולף אקדח, שמוחבא תחת המושב. גם הנהג שולף אקדח. קיין יורה אל עבר לנגר ואלכס. אזרח נסוג. אלכס נפגע שוב ונופל. לנגר מנסה לגרור אותו. פינוקיו פותח באש מהכיוון ההפוך. נהגו של קיין נפגע. מכונית צבאית בריטית מופיעה פתאום. החייל שעל המקלע ממטיר אש לכיוון אלכס ולנגר. לנגר מנסה לחלץ את אלכס. מצבו נראה אבוד. המכונית עם המקלע מתקרבת. שני חיילים בריטים מזנקים. מהחצר מופיע אדי, פתאום, באקדח שלוף. בשתי יריות מדוייקות הוא פוגע בשני החיילים. המקלען מפנה את האש לעבר אדי. אדי צועק: "הסתלקו מכאן". פינוקיו מרתק את קיין לקרקע. לנגר גורר את אלכס. המונית, הנהוגה בידי מלניק, מגיחה. מלניק קופץ, מדליק שתי פטרדות וזורק אותן לכיוון המכונית המשוריינת. נזק רב לא נגרם, אבל עשן כבד עולה. לנגר דוחף את אלכס אל פנים המונית. ניבה ופינוקיו נדחסים גם הם. מלניק קופץ פנימה ונוסע אחורה במהירות, אגב כניסה בדוכנים ונפצים אחרים. אדי יורה פעמיים אל עבר המכונית המשוריינת ונמלט אל תוך החצר. המכונית דולקת אחריו. קיין קם על רגליו ומביט בעיניים קרות במתרחש. האזרחים המקומיים מגלים זעם רב ונשמעים ביטויים כמו: "פורשים ארוורים", "גנגסטרים" וכד'.

CUT TO:

46. חוץ: סימטא (יום)

בסימטא ממתינים נח ויעל בחרדה רבה. הם שמעו את רעם ההתפוצצויות והיריות. אופנועו של נח מותנע. אדי, בזינוק מעל הגדר, מגיח ומתקרב. יעל פותחת את המזודה, מוציאה מעיל ומגבעת. אדי מושיט לה את האקדח, פושט את הז'קט שלו ולובש המעיל והמגבעת. הוא גם תולש את שפמו. הוא משתנה פלאים. יעל דוחפת את הבגדים הישנים והאקדח אל פנים מזוודתה. נח מביט באדי בהערצה מרובה. אדי לא מביט בנח. פניו קשות. הוא מתיישב על האופנוע. יעל מתרחקת מהמקום. שני צעירים פוסעים לפתע מעבר לפינה. אחד מהם היה במסיבת אנג'לה. נח מביט בהם ומחוויר. הוא לוחץ על דוושת הדלק וחולף על פניהם. הצעיר המוכר לנו מביט אחרי האופנוע בארשת פנים תוהה, כאילו וזיהה את נח.

CUT TO:

47. פנים: דירת פינוקיו וניבה (יום)

הדלת נפתחת. פינוקיו, מלניק וניבה גוררים פנימה את אלכס. מלניק נראה כועס מאוד. פינוקיו מניח אותו על הספה.

מלניק

(לפינוקיו)

תאמין לי שאם היינו עושים מה שאני רציתי,
ולא מה שהחבר שלך רצה, היינו פשוט משחילים

אותו, בלי מוקש ובלי שטויות. כדור מנגן,
בראש. פשוט.

פינוקיו
פשוט זה לא, מלניק.

מלניק
(לאלכס)
אני הולך להביא לך את דוקטור מרכוס.
אלכס מוועגה בכאבים.

פינוקיו
(לניבה)
תרחיחי מים לחיטוי. ותביאי לי סדין ישן.
מוכרחים לעצור את הדם.

מלניק מביט לרגע בפינוקיו.

מלניק
תיזהרו מהשכנים.

הוא יוצא מהדירה. פינוקיו קורע מכנסיו של אלכס.

פינוקיו
לא נורא, אלכס. ראיתי כבר פציעות יותר
איומות.

אלכס
לא איכפת לי הכאב. לא מבין איך פיספסתי
אותו. בושה. בושה וחרפה.

פינוקיו מנסה לעצור את הדם.
CUT TO:

48. פנים: מפעל (יום)
העבודה בעיצומה. קמחי, אהרוני וגברת אלה טורחים טרחה מרובה. אדון
ויניצקי, כדרכו, משוטט ומפקח. נח קפלן נכנס במרוצה ומסיר מעילו.

ויניצקי
(בחומרה)
קפלן, אתה באיחור.

נח
(מתנשף)
אני מצטער, אני...

ויניצקי
רזו לא פעם ראשונה החודש.

נח
מצטער, היה פיצוץ, והרחובות מלאים מחסומים.
חיילים בודקים תעודות. אי אפשר לזוז.

קמחי

(מפטיר בגועל נפש)
פורשים ארוזים. חיות טרף.

אלה

גנגסטרים. שיהודים יעשו דבר כזה. באמת.

נח

(משתלב בקו הייצור)
למה לא? אל קפונה לא היה יהודי? (אלה מביטה
בו בפקפוק) אליהו קופונסקי. ממינסק. שמו
האמיתי. אביו היה רב. הרב קופונסקי. אמו...

אהרוני

בטח יהיה עוצר בלילה. (צועק) ויניצקי, צריך
לברר באיזה שעה יתחיל העוצר. משבשים לך את
כל החיים האספסוף הזה.

נח

(בשקט)
לא מעניין אותך למה הם עושים את זה,
אהרוני? הם נלחמים שתהיה לך מדינה.

אהרוני

אני ביקשתי מדינה? אתה שמעת שאני מבקש
מדינה? עבודה יש? אוכל יש? נראה לך שאבא של
החברה שלך לא מרוויח כסף מהבריטים? נראה לך
שרע כאן? אני אגיד לך מה רע כאן. שחבורת
מטורפים שודדת בנקים ויורה באנשים ומסבירה
שזה בשביל מדינה. אז זה שטויות. כאן אף אחד
לא רוצה עוצר הלילה..

קמחי

בראבו, מר אהרוני. מילים כדורבנות. (לנח)
תגיד, אמא שלך יודעת שיש לך פתאום דעות
רוויזיוניסטיות?

נח

(בכעס)
אין לי שום דעות רוויזיוניסטיות. מה אתה
מדבר?

נח מעסיק עצמו בעבודה.
cut to:

49. פנים: דירת נח (ערב)
אדי שרוע על המיטה. בידו אקדח. פניו קשות. הרדיו משמיע מוסיקה קלה. דפיקה
בדלת. אדי מזנק. נייר מתחת לדלת. אדי נרגע. מפתח מסתובב במנעול. נח נכנס.

נח

אהלן. אי אפשר לזוז בחוץ. כל העיר מלאה
אנגלים. יש עוצר מבעוד רבע שעה. לא חושב
שתוכל לחזור לתל-אביב מחר. מחפשים בכל
אוטובוס ובכל מכונית. אני רק מפחד מדבר

אחד. נדמה לי, שכשהסתלקנו, אחרי הפעולה,
עבר שם מישוהו שיכול להיות שמכיר אותי,
ואז... לא יודע כמה בטוח להישאר כאן.

בחוץ עוברת מכונית שמכריזה על עוצר מוחלט החל מבעוד 10 דקות. כל היוצא
החוצה, דמו מותר. אדי מביט מבעד לחלון. קצת כמו חיה לכודה.

נח

אפשר לנסות...

אדי

לא. נחכה לבוקר. (מביט במיטה) הלילה נתחלף.
קח אתה את המיטה, ואני אשן על הרצפה.

נח

מה פתאום? אתה אורח שלי. (מוסיף) רק שלא
יבואו לנו עוד אורחים הלילה.

אדי, בלי מילים, ניגש למזוודה שלו ושולה משם את האקדח. הוא זורק את האקדח
לנח. נח, בסירבול מה, תופש את האקדח. הוא מנסה לאחוז בו כמו בסרטים. אחר
כך אדי זורק לו כדורים.

אדי

יודע להשתמש?

נח

בערך. אבא שלי... פעם הראה לי על תופי. מה
זה?

אדי

וובלי. היה פעם של שוטר בריטי.

נח טוען את האקדח. האקדח נוסך בו בטחון.
CUT TO:

50. פנים: משרד ממשלתי (לילה)
קייין יושב מאחורי המכתביה שלו. לפניו, על השולחן, אקדח ושני מכשירי
טלפון. בחדר יושבים גם מרטין וגרווין. שלושתם ממתינים בדממה. מרטין בוהה
מבעד לחלון. גרווין משתעשע בסכין לחיתוך מכתבים.

גרווין

(פתאום)

BLOODY JEWS. ALWAYS HATED THE BASTARDS.
KEPT MY MONEY ONCE IN A BANK WHERE...

הטלפון מצלצל. קייין עונה. מרטין וגרווין מביטים בו.

קייין

WHAT'S THE ADDRESS?... GOOD. WE'RE ON
OUR WAY. LET'S GO. (הוא מנתק)

הוא יוצא את החדר במהירות. גרווין ומרטין אחריו.
CUT TO:

דפנה
זרקו אותי אחרי שנה. הדעות שלי לא מצאו חן
בעיניהם.

מלניק
(קם על רגליו)
אני הולך לישון. (לדפנה) את באה?

דפנה
(מתחמקת ממנו)
תיכף.

מלניק מביט בדפנה במבט עכור, יוצא את החדר. דפנה מביטה ברדיו, שעכשיו מודיע על אלימות בירושלים. שני קצינים בריטיים נהרגו וחייל נפצע. את הפעולה ביצעה כנראה, לדברי הרדיו, כנופיית שטרן.
CUT TO:

53. חוץ: רחוב (לילה)
זהו רחוב מגורים לא גדול. הרחוב שומם. ליד אחד הבתים עומדות שתי דמויות במעילי גשם. שתי מכוניות מופיעות ונעצרות. קיין, גרווין ומרטין ושני בלשים נוספים, יוצאים מהמכוניות. הבלשים חמושים בתת-מקלעים. גרווין ומרטין באקדחים. קיין מתלחש עם שני לובשי מעילי הגשם. הם אינם נראים אנגלים כלל. אחד מהם מורה לעבר מרפסת מוארת בקומה השניה. קיין מורה משהו לאחד הבלשים ונכנס יחד עם מרטין, גרווין והבלש השני לחצר.
CUT TO:

54. פנים: דירת פינוקיו וניבה (לילה)
פינוקיו ישן שינה טרודה על הכורסה. שוב, על השולחן הרבה עיתונים. ניבה פונה לחדרה כשבידה תה. מחוץ לדלת אנחנו שומעים צעדים עולים במדרגות. פינוקיו פוקח עיניו ודורך את האקדח. הצעדים נעצרים מחוץ לדלת הדירה. פינוקיו קם וממהר לכבות את האור. ניבה מציצה, ופינוקיו במהירות מסמן לה להעלים. מחוץ לדלת נשמעים כמה רישרושים ליד המנעול. פינוקיו פותח את דלת המרפסת. הוא מביט באלכס בחוסר אונים. ניבה יוצאת מבעד לחלון חדר השינה. הדלת נפרצת בקול נפץ אדיר. הבלשים מתפרצים באקדחים שלופים פנימה. הבלש הראשון מכוון אקדחו לפינוקיו, אבל פינוקיו מקדים אותו ויורה. הכדור פוגע בחזהו של הבלש. יריה נפלטת מאקדח הבלש, שמחטיאה את פינוקיו. אלכס פוקח עיניים. הבלש נופל. גרווין ומרטין יורים "על עיוור" אל פנים הסלון. אלכס גורר עצמו אל הריצפה. גרווין מציץ פנימה. פינוקיו יורה לעברו. גרווין מסתיר ראשו. פינוקיו היסטרי לגמרי, כחיה לכודה, מוצא מסתור מאחורי שולחן כבד, שהוא הופך בזריזות. אלכס ממשיך לחול.

קיין
(צועק)

IT'S ALL OVER. YOU'RE SURROUNDED.
THROW AWAY YOUR GUN AND COME OUT
WITH YOUR HANDS RAISED. IF YOU SHOOT
AGAIN, YOU'RE A DEAD MAN.
(לגרווין) SAY IT IN HEBREW.

גרווין חוזר על ההודעה בעברית מדוברת במבטא אנגלי כבד. פינוקיו לא משיב. הוא מביט לעבר המרפסת. אלכס גונח לעברו: "פינוקיו, תן לי אקדח". פינוקיו מביט לעברו בחוסר אונים. פתאום, ברגע של החלטה, פינוקיו יורה לעבר ההול, קם על רגליו, רץ למרפסת וקופץ החוצה. גרווין ומרטין מסתערים פנימה אגב יריות.

מרטין

FREEZE. (לגררויין) WAS THAT HIM ALL ALONG?

גררויין

I DON'T KNOW. (צולעק) SIR, WE GOT HIM.

אלכס

(בקור רוח)

GOOD EVENING GENTLEMEN, CAN I OFFER YOU SOME TEA? (הבלשים נדהמים. הקולונל קיין נכנס) SORRY, I CAN'T GET UP. I'D OFFER YOU SOME SHERRY, BUT WE JUST RAN OUT.

קיין

I NEED NAMES AND ADDRESSES OF YOUR FRIENDS, ESPECIALLY THE MAN CALLED "THE BUTCHER".

אלכס

I WOULD LIKE VERY MUCH TO HELP YOU, UNFORTUNATELY I DO NOT ASSOCIATE WITH RIFF RAFF, ESPECIALLY NOT WITH PEOPLE KNOWN AS "THE BUTCHER" HOW PERFECTLY AWFUL.

קיין סוטר לאלכס בכוח. אלכס מביט בו בשנאה ויורק עליו. קיין מוציא מטפחת, מנגב הרוק ודוחף האקדח לפיו של אלכס. אצבעו רועדת על ההדק. מרטין מביט בדממה. גרויין בציפיה. אחר כך קיין מוציא האקדח מפיו של אלכס. אלכס מביט בו בשנאה, שיניו חשוקות. קיין, במהירות, יורה פתאום ברגלו של אלכס. גופו של אלכס מתעוות. הוא צוח.

קיין

I DON'T THINK YOU REALLY UNDERSTOOD MY QUERY. LET ME REPEAT IT.

אלכס ממשיך להתעוות על הריצפה. הדם קולח.

קיין

(בשקט)

I'VE GOT PLENTY OF TIME. SOONER OR LATER YOU'LL RUN OUT OF BLOOD. YOU COULD MAKE IT EASIER ON YOURSELF BY TALKING.

קיין מצית סיגריה. מרטין יוצא למרפסת.
CUT TO:

55. חוץ: רחוב (לילה)

מעט מאוד תאורה ברחוב. האפלה. אל הרחוב רץ פינוקיו. צולע. הוא חיוור, מתנשף ומבוהל לגמרי. רגליו נגררות. לפתע מגיחים שני טנדרי סיור בריטיים, כשעליהם כ- 12 חיילים חמושים במקלעים. פינוקיו, בפאניקה, מביט ימינה, שמאלה ומזנק אל עבר פרוזדור חנות אפלולי. הטנדריים מתקרבים, הזרקורים סורקים. המקלעים מאיימים. פתאום אחד הבריטים יורה צורר. אחר כך מישהו

אומר: "BLOODY CAT" ומישהו אחר, סמכותי יותר אומר: "WONDERFUL AIM".
 "CORPORAL". הטנדרים ממש סמוכים לפינוקיו, הוא מתכווץ בפינתו, מנסה להעלים
 לגמרי.
 CUT TO:

56. פנים: דירת יעל (לילה)
 יעל בדרכה לישון. היא לבושה בכותונת לילה. אפילו כשהיא לבד תנועותיה
 חדות, פניה מאופקות, חתומות. יש בה משהו כאוב ביעל. משהו שמחכה
 להתפרץ. לפתע נשמעת דפיקה בדלת. היא נחרדת, ממתינה וניגשת לדלת. אין
 מעטפה לבנה. בחשש היא שואלת: "מי זה?" ושומעת דפיקה נוספת. היא
 שואלת, אגב צעד אחורה, "מי זה?" ונענת ב: "אני. פינוקיו. אין לי
 מעטפה." בזהירות היא פותחת את הדלת. בפתח עומד פינוקיו, מיוזע,
 מגואל בדם, רועד.

פינוקיו
 (בשקט. בקל רועד)
 מצטער, תפשו אותנו ואני...

יעל
 (בשקט)
 בוא תיכנס.

פינוקיו נכנס. יעל מוודאת שאף אחד מהשכנים לא ראה וסוגרת הדלת. פינוקיו
 צולע פנימה.

יעל
 (במהירות)
 בוא שב (מוליכה אותו לספה) אתה רוצה משהו
 לשתות?

פינוקיו
 מים. מים. (אוחז ברגלו) מותר לי לחלוץ נעלי?

יעל
 (חורגת מהפורמאליות הפולנית הקרירה)
 בוודאי. אני מרתיחה מים לרגל שלך.

פינוקיו
 (מסיר את הנעל)
 איזה ריח נורא. (מסיר את הגרביים) גרביים
 עומדות. ראית פעם גרביים עומדות? שבוע שלא
 חלצתי נעליים. הם תפשו את אלכס. מישהו
 הלשין. אולי מישהו מבפנים.

יעל
 (חוזרת עם מגבת רטובה. יעילה. קלת תנועה
 פתאום)
 תראה לי את הרגל שלך.

פינוקיו מושיט לה את רגלו. היא בוחנת את קרסולו.

פינוקיו
 (נבוך ממגעה)
 את מבינה ב... דברים כאלה?

יעל

למדתי פעם קצת להיות אחות, אבל הפסקתי.
נשים לך את הרגל במים חמים. תיכף יהיו.

פינוקיו

היה שם רגע בדירה, שחשבתי שאני גמור. ממש
היה לי ברור... (משחתק) גמור, ברור. ממש
פואטיקה. הבן-אדם הולך למות ועכשיו פתאום
ממציא שירים. כשהייתי בגימנסיה בוורשה,
כתבתי שירים... (נבהל פתאום) מישהו מהסניף
יודע איפה שאת גרה?

יעל

יודעים שניים. למה?

פינוקיו

(בחרדה)

מי?

יעל

(מהססת)

דפנה ו... ניבה. היתה כאן איתך.

פינוקיו

(מהרהר)

..דפנה..

יעל

(נתפשת לחרדה)

למה שאלת?

הצבע מתחיל לחזור לפניו של פינוקיו. הוא מרגיש בחשיפת הפחד שלו ופתאום
משחתק. יעל מרפה מרגלו. שניהם חשים פתאום שלא בנוח.

פינוקיו

(בשקט)

אני מקווה שלא מסוכן בשבילך, שאני פתאום
באחי באמצע...

יעל

זה בסדר. (קמה) אני אראה אם המים כבר חמים.
שלא תתנפח לך הרגל.

פינוקיו

(קורא אחריה)

תודה.

היא הולכת למטבח. הוא מביט בה. בגופו של פינוקיו עובר פירכוס לא רצוני.
פינוקיו נושם עמוק ומנסה להרגע, אחר כך הוא אווז באקדח. פתאום דפיקה
בדלת. פינוקיו נכנס לפאניקה איומה. יעל, חיוורת, ניגשת לדלת ושואלת: "מי
זה?" היא נענת: "אני. תפתחי." פינוקיו זוחל לקרן זווית ומתחפר. יעל פותחת
את הדלת. בפתח עומדת ניבה, מתנשמת בכבדות.

cut to:

57. חוץ: רחוב (יום)

ברחוב תנועת אזרחים, יהודים וערבים, לא מעטה. בולטת נוכחות מאסיבית של חיילים בריטיים חמושים. הרבה חיפושים על אנשים ובדיקת תעודות. בין העוברים והשבים אנחנו מאתרים שני גברים, האחד לבוש בהידור יחסי, חבוש מונוקל ומגבעת, סרוק שער ומגולח למישעי. השני, לבוש בגדי ערבי ונושא מזוודה. הגבר האלגנטי הוא אדי הקצב, ומשרתו הערבי הוא נח קפלן. קפלן מבוהל מאוד ומביט ימינה ושמאלה בחיילים הבריטיים המאיימים. אדי צועד בשלווה, וחולף בסמיכות רבה לחיילים, אגב הפגנת בוז אריסטוקרטי נאות.

CUT TO:

58. פנים: דירת מלניק, דפנה וסלונים (יום)

מלניק, אחראי סניף ירושלים, משוטט בחוסר מנוחה ברחבי הדירה. הוא עצבני ומתוח. דפנה, מדי פעם, מביטה בשוטטות העצבנית ולבסוף אומרת: "אולי מספיק?" מלניק מסתובב, מביט בה חדות, רוצה להגיד משהו, נמלך בדעתו ומסתובב אל עבר סלונים. סלונים מורכב ומסתורי כחמיד, משתדל להתחמק מעימות.

מלניק

סלונים, אתה לא אומר שום דבר?

סלונים

מה אני יכול להגיד (מצטט) "ויעשה לו חרב ולה שתי פיפיות..."

מלניק

(עצבני מאוד)

בלי הקישקוש התנייכי. אתה לא יאיר ואל תדבר לי עכשיו על שרי צבא וחוקת יובל ובית שלישי. הסניף מתפורר, ואם האדון התל-אביבי לא יעזוב, ומהר, לא ישאר כאן שום דבר. (לדפנה) ולך אין מה להגיד, גברתי? פעם ראשונה שמהו לא הולך ולא שומעים ממך שעתים של ביקורת.

סלונים

אנחנו כולנו יודעים מה קרה, מלניק. ולא זו השאלה. ואדי לא יכול לעזוב, כי יחפש עוד לפני שיגיע לתחנת האוטובוס. ומלבד זאת, הבריטי חי. השליחות לא בוצעה.

מלניק

(מיואש)

סלונים, הסניף הזה הוקם במשך שנתיים. דירות, נשק, אירגון, מחלקות, נוער, "וו", ואנחנו זורקים הכל עכשיו בגלל...

דפנה

(בכעס)

בשביל מה, אתה חושב, שהסניף הוקם אם לא בשביל...

נשמעת לפתע דפיקה בדלת. מלניק שולף אקדח. פתק לבן נדחף מתחת לסף. דפנה מביטה במלניק כאומרת: "תרגע" ופותחת את הדלת. נח ואדי הקצב בפתח. אדי מביט בדפנה, והיא מביטה בו. שניהם נראים כאילו אכן קרה משהו לפני זמן,

שגורום לשנייהם אי נוחות.

אדי

(בשקט מבצע)

הפסידון נשרף. מישור זרם את נח.

הם נכנסים. אדי עומד מול מלניק. נח כאילו נפעם מהכבוד שנפל בחלקו.

מלניק

(מתכפל על אדי)

מה אתה חושב לעשות עכשיו?

אדי

אני חושב לנסות שוב.

מלניק

(בלעג)

עם מה לנסות שוב? ועם מי לנסות שוב?

אדי

(בעקשנות אופיינית)

עם מה שיש. ומה שאין, נקנה או נחריס.

מלניק מביט בסלונים במבט, שדורש אישפוזו המהיר של אדי.

סלונים

(מתחיל)

כולנו בסכנה...

אדי

(במהירות)

ותמיד נהיה. אני לא מבין את הוויכוח.

דפנה

(מתערבת. לא מביטה באדי, אבל מדברת אליו)

חושבים פה, שכדאי אולי להתזקק ב"זקן" לפני

שננסה עוד פעם.

אדי

(בשקט)

ההנחיה הייתה ברורה: להרוג את הקולונל

הבריטי, לפני שיחסל כאן את כולכם, ואחר כך

בתל-אביב ובתיבה ואת השאר.

מלניק

(בכעס איום)

אדי, בוא נשים את הקלפים על השולחן. הייתה

פעולה. נכשלה. אלכס בבית סוהר עכשיו וברור

שהקטגור יבקש מרות.

אדי

(בהתגרות)

מה הנקודה? אם אתם מפתחים...

סלונים

אף אחד לא מפחד כאן, אדי. רק רוצים להתייעץ
עם הזקן. אולי יש רעיונות חדשים. אולי...

אדי קם על רגליו בגועל. סלונים משתתק. מלניק מגניב לדפנה מבט, שמשמיץ את
אדי. נאמנותה של דפנה קרועה.

נח

(מעיז. שובר את הדממה)
אם תרשו לי....

אדי

(חותך דבריו. מביט בסלונים פתאום)
סע אתה. שאל. תחזור ותגיד. (למלניק) נחכה.

נח

(שוב מעיז)
מה שרציתי להגיד זה...

מלניק

(מתעלם מנח. מביט באדי)
בסדר. נחכה.

סלונים, בניסיון להתעלות מעל לאווירה הקשה, שב לשכתוביו. נח ממלמל לעבר
דפנה (שנראית לו כגורם היחיד האולי-ידידותי בחדר): "אני חושב שנצטרך
להישאר כאן כמה ימים". מלניק ואדי מביטים האחד בשני כשני איילים שקרניהם
הסתבכו. אחר כמה שניות אדי, בחנועה כמעט מזלזלת, מתיישב על הכורסא ממחין.
דפנה, שנוכחותו של אדי גורמת לה התרגשות, זכרונות ומחח, מנסה שלא להפגין
מודעות לקרבתו הפיזית, אבל משהו בעוצמתו של אדי גורם לה לחוסר שקט. בכעס
על עצמה היא קמה ומעסיקה עצמה בהכנת אפשרות שינה לנח ואדי. מלניק מוצא
עצמו תחת לחץ רב, "מקצועי" ובמיוחד אישי. הוא מודע היטב לקשר הבלתי מדובר
בין דפנה ואדי.

מלניק

אני הולך לישון. (לנח) תסתדרו לכם כאן
בחדר. (נח ממלמל במהירות: "אין בעיה".
מלניק מביט בדפנה) דפנה, את באה?

השאלה נועדה לתחום גבולות ולהגדיר חוקי משחק בחדר, ואולי גם ב"סניף", רק
שעיניו של אדי עצומות ושרירי פניו לא מסגירים מאומה. דפנה, באי נוחות
ממלמלת: "תיכף". מלניק יוצא את החדר. דפנה שולפת שמיכות מרופטות. נח,
פעלתן כתמיד, נחלץ לעזור לה. האווירה קשה מאוד.

FADE TO:

59. חוץ: שפת היס, תל-אביב (יום)

חול לבן ונקי. שמש. קצף. גלים. שמשיות. צעירים וצעירות בבגדי ים לפי צו
האופנה של התקופה. בין הצעירים המשחקים בולטת דמות לבושה יותר. זהו
סלונים, ישוב על החול, מחכה למשהו או מישהו. הנערים והנערות משתעשעים
במים בחדוות נעורים מרוחקת מכל מעשה אלימות, מלחמת עולם, מעשי השמד, או
ניסיונות התנקשות. סלונים מביט בהם בריחוק רב. כדור-ים צונח לא רחוק
מסלונים. נערה נאה רצה להשיב את הכדור. סלונים רוצה להשיב לה את הכדור,
אבל מישהו מקדים אותו, מרים את הכדור ומוסר לנערה. סלונים מביט במרים
הכדור: גבר צעיר, חיזור פנים, לבוש חולצה ומכנסיים, אווז נעליו בידי. פניו
קשות. עיניו שקועות. סלונים משיב פניו אל היס. הצעיר מביט בסלונים
בהיסוס.

צעיר

(אחרי מחשבה. במבטא זר)
סליחה, אולי ראית איש זקן עובר כאן, במקרה?

סלונים

(קם על רגליו. מנער את החול)
לא, לא ראיתי. אבל אני מוכן לעזור לחפש.

הצעיר מביט בו לרגע. אחר כך מרמז הצעיר בראשו ופונה לעבר הדרך. סלונים
הולך אחריו. הצעירים המשתעשעים בכדור שבים למשחקהם התמימים.
CUT TO:

60. פנים: חדר כפרי (יום)

חדר אפלול. ריהוט דל. "הזקן" - כבן 30, מזוקן, עיניים חודרות, גבות
עבות, נמוך קומה, לבוש ביגוד כבד - יושב מאחורי מכתביה. מולו יושב
סלונים. מחוץ לדלת הזכוכית ניתן להבחין בצללית אדם נוסף (יתכן שזהו
הצעיר, שאסף את סלונים משפת הים). סלונים מלא כבוד ל"זקן". זה, סמכותי
מאוד, יעיל מאוד, קשה לראות את פניו בבירור. השיחה מתנהלת מאוד בשקט.
"הזקן" מאוד פרקטי ומדויק.

סלונים

(כמנהגו, מתמרון לכיוונים הידועים רק לו)
כפי שאני רואה את המצב בירושלים, אנחנו
זקוקים להישג. המוראל נמוך מאוד. אין
מתגייסים חדשים. ככל שרומל מתקרב לשערי ארץ
ישראל, נחלץ הנוער למלחמה רומנטית במדבר
ומזניח את המלחמה האמיתית, שאנחנו נלחמים
כאן על חייך של העם היהודי.

"זקן"

(במתכונת. בוחן כל מילה)
גם בתל-אביב המצב קשה. לא נוכל לשלוח
אנשים, או תחמושת, או כסף. אני מבין את מה
שאתה אומר, וגם מסכים עם רב הנקודות. בעיית
משפטו של אלכס היא בעיה קשה, וגזר דין מוח
כמעט מובטח. וגם זו תהיה מכה שתפגע בעניין.
(מוהרר) מה אומר אדי?

סלונים

(במהירות)
אדי אומר שאפשר, אבל אחראי הסניף...

"זקן"

אדי תמיד אומר שאפשר, ואני גם מבין את
בעייתו של אחראי הסניף. ראה, (ניכר ב"זקן"
שהוא מתלבט) הקולונל יריב מסוכן מאוד.
וכשלוך הפעולה שלנו יקנה לו כח וסמכות מעבר
לאלה שבידו כרגע. אם אפשר, יש לנסות שוב.

סלונים

(בציפיה)
מי מחליט?

"זקן"

(חושב)

אם אדי ומלניק מגיעים לכדי הסכמה, בצעו את הפעולה ללא אישור מכאן. ואם אין הסכמה, בוא שוב והבא את פרטי הפעולה: כרוזים, החרמה, רכש, בשר, כל פעולה. אני מקווה שאתה תוכל לפשר בין אי-ההבנות האישיות שלהם.

סלונים

(מרכין ראשו. או אולי משחק בלהרכין ראש)
לא רציתי לספר לך...

"זקן"

אין צורך לספר. עדיין זוהי דרך הפעולה היחידה האפשרית כיום. אסור לנו להרפות ואסור לנו להעלים. אנחנו הקול הצועק האחרון. אחרינו רק הרבה קברים. (ענייני יותר) תישן כאן הלילה ותחזור מחר.

סלונים נראה כמי שהשיג את אשר רצה להשיג ושמע את אשר רצה לשמוע.
FADE TO:

61. חוץ: מגרשי טניס (יום)

שמש. צעירים משחקים טניס. אנג'לה וג'רמי משחקים כנגד אליהו ואחת מחברותיו. עוד כמה צעירים מביטים במשחק. אנג'לה אינה שחקנית נפלאה, אבל כמנהגה היא נראית נפלא בבגדי הטניס הלבנים, והיא מפגינה הרבה אגרסיביות על המגרש. נראה כי ג'רמי מחזר אחריה במרץ רב. ג'רמי ואנג'לה מפסידים במשחק ויורדים מהמגרש. אנג'לה זועפת, אבל ג'רמי שמח שיוכל לשבת מעט במחיצתה. הוא מנחם אותה על ההפסד. היא מטיחה את הרקטה בריצפה. אחיה, אליהו, לועג לה. ג'רמי מנסה להעביר נושא השיחה לסרטים חדשים, שמוצגים בעיר. למרות חיבתה של אנג'לה לקולנוע, היא מדי כועסת לשוחח. נער ערבי ניגש לחבורה הישובה, מביט באנג'לה ונותן לה פתק מקופל.

אנג'לה

(בתמיהה)

מה זה? ממי זה?

הילד הערבי נעלם בריצה. אנג'לה מעיינת בפתק. הבעת פניה משתנה. מרצינה. היא מרימה ראשה, מביטה לכיוון המלתחות הסמוכות למגרש. שני צעירים וצעירה, לבושים בגדי טניס, עומדים שם. אנג'לה מעיינת שוב בפתק.

אליהו

(מפסיק לשחק. מתקרב)

מה קרה?

ג'רמי

(בחיוך)

EXTRAORDINARY TELEGRAM SERVICE...

אנג'לה קמה על רגליה.

אליהו

לאן את הולכת?

אנג'לה
למלתחות לרגע. (אליהו הולך אחריה. היא
מסתובבת) אליהו, אני הולכת לבד.

אליהו
(בחשד)
מי זה? זה לא... (תופש את ידה)

אנג'לה
(מושכת ידה)
זה כן.

אליהו
אבא אמר בפירוש שאסור לך...

אנג'לה
(מתחילה להתרגז)
אני יודעת מה שאבא אמר. (ממשיכה ללכת)

אליהו
(קורא אחריה)
אני לא מוכן שאת...

היא מתעלמת מדבריו וממשיכה ללכת ליכוון המלתחה. אליהו מקלל (בנימוס)
בשקט. ג'רמי ניגש אליו.

ג'רמי
(בזהירות)
ANYTHING WRONG?

אליהו
(ממלמל)
מופרעת האחות שלי. (מתרגם) CRAZY...

CUT TO:

62. פנים: מלתחות (יום)
בפנים המלתחות אפלולית. המצלמה ממוקמת בתוך המלתחה, פונה אל עבר הדלת.
אנחנו יכולים לראות מבעד לחרכים שבעץ רמזים לבגדי הטניס הלבנים של
אנג'לה. אנחנו גם יכולים לשמוע את אנג'לה קוראת בשקט: "נח... נח?" היא
דופקת על דלת מלתחה סמוכה, פותחת אותה ומביטה פנימה. אחר כך היא פונה אל
עבר המלתחה בה נמצאת המצלמה. יד אוחזת באקדח (מן הסתם ידו של נח) נכנסת
ל-FRAME. דלת המלתחה נפתחת. אנג'לה מציעה פנימה ואומרת: "נח, אתה כאן?"
היא מבחינה באקדח, שמכוון בתוך המחיצות האפלות. מאחורי המחיצה יוצא נח.
לבושו מרושל. פניו לא מגולחות. הוא מחופש. היא מביטה בו בתדהמה. הוא תוקע
את האקדח בחגורתו. היא סוגרת את הדלת. הוא מחייך. היא רצה אליו. הם
מתחבקים חיבוק סוער. אנג'לה פתאום מעווה פניה ואומרת: "אוו". מסתבר
שאקדחו של נח נתקע בצלעותיה. נח ממהר להרחיק את האקדח.

אנג'לה
(סוערת וגועשת)
כל-כך דאגתי לך. המשטרה היתה אצלנו ושאלו
אותי כל מיני שאלות עליך, ואיפה אתה...

נח
 (בקלילות קרבית)
 המשטרה לא יודעת איפה לחפש. הנה אני כאן
 והם לא...

אנג'לה
 (קוטעת אותו בחוס רב)
 אני אוהבת אותך.

נח
 (מביט בה באהבה רבה. האקדח בידו)
 אני אוהב אותך.

אנג'לה
 (במהירות. באימפולסיביות)
 אני רוצה להיות אישתך.

נח
 (קצת נדהם)
 מה?

היא מחבקת אותו בכוח. הוא קצת המום.
 CUT TO:

63. פנים: דירת מלניק, דפנה וסלונים (ערב)
 אדי רכון על גבי כמה שרטוטים. הוא מרוכז ומדי פעם הוא רושם הערות בפנקס
 קטן. נח יושב ומביט מבעד לחלון. בידו אקדח. הוא נראה מוטרד. אדי מפסיק
 לרגע ומשפשף עיניו. הדלת לחדר השינה פתוחה, ואין שם איש.

נח
 רוצה קפה?

אדי
 יש קפה?

נח
 יש קפה. (ניגש לפרימוס) יש פרימוס. יש סיר.
 (שוטף סיר) יש קפה. (אדי מחייך) איך אתה
 מתקדם?

אדי
 כמעט גמרתי

נח
 נו?

אדי
 נראה.

נח
 (אחרי שתיקה קצרה)

תגידי, כמה זמן אתה מכיר את דפנה?

אדי
את דפנה? שנתיים. בעצם יותר. היכרנו פעם
באיזה מחנה עבודה בקיבוץ.

נח
(מלא ציפיות)
נו?

אדי
מה נו?

נח
... היה משהו?

אדי
אתה עוד פעם מתחיל?

נח מערבב קפה וסוכר ויוצק את הקפה לספלים. אדי קם ולוקח ספל.

נח
אנג'לה רוצה להתחתן איתי.

אדי
מזל טוב. (שפתיו נכוות. הוא מעווה פניו)

נח
מה דעתך?

אדי
מה דעתי? אתה החתן.

נח
עוד לא חתן. (נאנח) איזה בלאגן.

אדי
למה בלאגן? אתה אוהב אותה?

נח
בטח שאוהב אותה. ראית אותה פעם? (אדי מנענע
ראשו לשלילה) בטי גריבל לידה... (אדי
מתחיל לגחך. נח מתרגז) לא מאמין לי? אני
רוצה שתכיר אותה. דווקא מעניין אותי מה
תחשוב עליה. לא בטוח שתמשיך עם הפרישות
הזאת. (אדי מתעלם. נח מרצין) אבל להתחתן...

אדי
(שב לשרטוטיו)
אם אתה אוהב אותה והיא אוהבת אותך, אז
תתחתנו.

נח
(מדנק)
פתאום תתחתנו. מה יש? חשבת שאתה נגד.

אדי
אני זה אני, ואתה זה אתה.

נח
(נפגע)
אבחנה מצויינת. אני צריך להעלב?

אדי
(בשקט. כמעט בפיזור דעת)
לא.

אדי ממשיך לשרטט. מישהו דופק בדלת ושורק את השריקה המוסכמת. אדי, כדרכו, דרוך. נח ניגש, בחוסר זהירות ופותח. מלניק בדלת. הוא נכנס מבלי לאמר דבר. כשהוא נכנס מתגלה סלונים שעומד אחריו. נח, בחמימות רבה, לוחץ את ידו של סלונים.

נח
(סוגר את הדלת)
סלונים. איזה יופי. מה שלומך? איך היה?

סלונים
(נכנס. זהיר)
מה שלומך אדי?

אדי
(מביט במלניק וסלונים, כאילו חושד בקשר ביניהם)
בסדר.

מלניק
(ממהר)
נפגשנו לגמרי במקרה בכניסה לחצר. (מביט סביב) איפה דפנה?

אדי
בתצפית.

מלניק
(בדריכות)
איזה תצפית? תצפית על מה?

אדי
בנק-אנגלו-פלשתין. (לסלונים) יש אישור להחרמה?

סלונים
(מביט במלניק באי-נוחות ואז באדי)
יש אישור. (ממהר להוסיף) אבל חייב להיות על דעת שניכם.

נח
(פולט)
יוצא מהכלל.

פינוקיו

(בחיוך מאולץ)

זה הכל בשבילך. שלא יהיה לך סל קניות ריק.
(מביט בסוודר) בשביל מי זה?

יעל

לא יודעת. סתם סורגת. אם אתה רוצה, אני יכולה לסרוג בשבילך גם.

פינוקיו

חודה. אבל לתת לי זה בזבוז. סתם בסוף יתמלא הסוודר בחורים.

יעל

אני יכולה לתקן.

פינוקיו

(משהו בו הולך ומתפורר)

את הסוודר כן, אבל אותי אי אפשר לתקן.

יעל

(מנסה לשנות את הנושא)

איפה למדת את כל העירבובים האלה?

פינוקיו

בארגון. לפני שעזבנו. פעם אחת התפוצץ לי בפנים, ומאז אני כזה מכוער.

יעל מחייכת. גם פינוקיו מעלה שמץ של חיוך.

יעל

אתה לא מכוער.

נוצרת פתאום שתיקה אינטימית, שמופרת על ידי כניסתו של לנגר מהמטבח. הוא לבוש מדי קצין בריטי, שקצת קצרים על גפיו הארוכים. יעל ופינוקיו מביטים זה בזה ופורצים בצחוק. לנגר שואל: "מה יש?" צחוקם גובר. נשמעת דפיקה בדלת. מישהו שורק. יעל פותחת את הדלת. אלנקם וניבה נכנסים פנימה. אלנקם שופע חיוכים. בידו חבילה.

אלנקם

(ליעל)

שלום קרסביצה. (מריח) אני מריח לחם טרי.

לנגר

(במהירות)

אוי, שכחתי. אני אופה. (רץ למטבח)

אלנקם

(לפינוקיו)

מצאתי. אבי גאזונט. היה קשה, אבל מצאתי בית מרקחת אחד.

פינוקיו שולף חפיסת קנדונים משקיק חום. הוא פותח את החבילה ושולף יחידה אחת, קורע העטיפה ושולף קנדון. ניבה מפנה מבטה בחדות.

אלנקם
 (מנפח את הקנדון)
 ניבל'ה, לא ראית אף פעם את הפטנט הזה?
 בואי ואני אסביר לך...

פינוקיו
 (בחדות)
 אלי, תפסיק.

אלנקם
 (מתגרה)
 סתם חשבתי, שבחורה בגילה...

יעל
 בשביל מה זה?

פינוקיו
 (מתעלם מאלנקם. מסביר ליעל)
 משתמשים בזה כשרוצים שלא יזל ניטרוגליצרין
 מהדינמיט. לפעמים הדינמיט מזיע, ואז אסור
 שיהיה טפטוף.

אלנקם
 (קורץ)
 תמיד אסור שיהיה טפטוף, אה?

ניבה
 אלנקם, אתה מגעיל.
 ניבה יוצאת מהחדר. אלנקם מחייך.

אלנקם
 כזאת פרינצסה. באמת.

לנגר נכנס לחדר. בידו כיכר לחם. הוא בוצע אותה ומורח במרגרינה. אלנקם
 מביט בו בהשתאות.

אלנקם
 אתה השתגעתי?

לנגר
 מה יש?

אלנקם
 אתה באמת נעשה נייטיב.

יעל ופינוקיו מחייכים. יש קשר כמעט משפחתי ביניהם, למרות שאיש מהם מעולם
 לא נגע ברעהו. רעד נוסף עובר בפינוקיו.
 CUT TO:

66. פנים: בית משפט (יום)
 אולם בית המשפט דחוס באנשים. הרבה עיתונאים. אלכס לבוש בחליפה חדשה
 ומהודרת, שגדולה עליו, יושב בתוך תא נאשמים בתוך "כלוב". מאחוריו ארבעה
 שוטרים. אין לו עורך דין. בין העדים בולטים קיין, גרווין ומרטיין. אלכס

עומד על רגליו. נאחז בסורגים, חיוור מעט, אבל קר רוח ונושא נאום הגנה-
קיטרוג. השופטים (שלושה) ואנשי התביעה מקשיבים במורת רוח.

אלכס

הזמנתי את העד מק'מקייל, הנציב הבריטי
העליון בארץ ישראל, כי ביקשתי לחקור אותו
כנציגה של בריטניה בארץ הזאת. דרישתי זו
(מביט בקיין, גרווין ומרטין) בוודאי הובאה
לפניו, ואם לא הופיע כאן, אין זאת משום
שחש שסכנה נשקפת לחיין. לדעתי, בית דין
הרשאי לדון אדם למוות, רשאי גם להזמין
לפניו כל אדם הנדרש להעיד. הרי כל האנשים
שווים לפני החוק.

המתורגמן מתרגם את דבריו של אלכס לאב בית הדין.

אב בית הדין

THIS COURT WILL NOT SUMMON WITNESS
INNOCENT OF DIRECT INVOLVMENT WITH
THE DEFENDENT.

אלכס

אינני מתכוון להתווכח עם בית הדין על השאלה
אם הנציב העליון אומנם חף מפשע, אולם עדותו
של הנציב עשויה להוכיח את צדקת מעשי, או אי
צדקתם (מעיין בנייר שלפניו). כאן נתונה
האפשרות לנציב להוכיח, שהאשמות שאנחנו
מאשימים את בריטניה משוללות יסוד. לו הזים
הנציב בעדותו, לפני בית דין זה, את האשמות
הללו, לא רק בלבד שהיה מוכיח אשמתו, אלא
היה מונע בארץ זו את המעשים, שעליהם אתם
שופטים אותי.

רחש הסכמה עובר בקהל. הקטגור מתלחש, עיתונאי לוחש: "הבחור היה צריך להיות
עורך-דין".

אלכס

(ממשיך)

אינני מתכוון להאחז להגנתי בנקודות
פורמאליות-משפטיות. כל מה שעשיתי, עשיתי
לפי צו מצפוני. לפי ספר החוקים הבריטי, אני
חושב בלתי-לגאלי בארץ הזאת...

המתורגמן ממשיך לתרגם.

אב בית הדין

THE COURT SEES FIT TO WARN THE
DEFENDANT THAT THIS STATEMENT MIGHT
BE REGARDED AS CONFESSION TO OTHER
CRIMES AND MIGHT LEAD TO FURTHER
CHARGES.

אלנס

(מחייך חיוך קטן של בוז. ממשיך)

כן, אני רוצה מאוד להודות בפשעים נוספים. חבל מאוד שאלפי מאות יהודים לא הספיקו לעבור על החוק, האוסר עליה יהודית לארץ ישראל. אילו היו עוברים על החוק, היו ניצלים מהאסון שבא עליהם. לו מלאתי אני את החוק (מטעים את המילה "החוקי"), הייתי נהרג כמותם. בריטניה, שקיבלה רשות מאת חבר הלאומים לשבת פה, במטרה לכונן מדינה יהודית, מעלה באמון. אילו היה אותו חבר לאומים מוסד צדק, היה מושיב אתכם על הספסל. ישיבתכם בארץ היא בלתי חוקית. במשך עשרים וחמש השנים אחרונות נתן העם העברי אמון בבריטניה הגדולה, והנה אנו מוצאים עצמנו מרומים. בריטניה בגדה בנו, ולנוכח בגידה זו, אנו נאלצים להפנות נשק נגד השלטון הבריטי. מי נתן בידיכם הרשות המוסרית להכריז, כי הנשק שלי הוא בלתי חוקי? הלוא היה זמן שנתתם נשק בידי היהודים, כדי שיעזרו לכם לכבוש את ארץ ישראל מידי הטורקים. לו ארץ ישראל הייתה בידי צרפת של וישי, הייתם אתם נותנים נשק בידי. בריטניה מבקשת לשלוט בארץ ישראל בכל מחיר, מטעמים אימפריאליסטיים לחלוטין, ולו גם במחיר גזילת מולדת מעם. זהו פשע. זוהי הגזילה. והרצח. סטרומה, רבותי, סטרומה!

המתורגמן מתרגם.

אב בית הדין

(בעצבנות)

THE DEFENDANT: THIS COURT FAILS TO
SEE THE CONNECTION BETWEEN YOUR LITTLE
SPEECH AND THE MATTER TRIED IN THIS
TRIAL.

אלכס

(בקור רוח)

אני מסביר את הרקע למעשי. שלולא הרקע, הרי שחייל בריטי, שהורג חייל גרמני הוא בחזקת רוצח. אתם אינכם חושבים שחיילים בריטיים הם קרימינלים. נכון? (רחש בקהל. מבוכת שופטים) כבוד השופטים, איך הייתם נוהגים, לו העם האנגלי והמולדת האנגלית היו נתונים במצבם של עמי ומולדתי? תארו לעצמכם, מולדכם כבושה בידי שליט זר, הסוגר שעריה בפני אחיכם הנרצחים בגלות, מחזיר ללב ים אוניות ניצולים ומפקיר אותן למצולות. מה הייתם אתם עושים לו משפחותיכם היו נרצחות בפולין, כשהשלטון הזר סוגר בפניכם את פתח ההצלה? כן רבותי, אני מאשים את השלטון הבריטי בשותפות ברצח בני עמי באירופה. לו הייתם אתם, רבותי השופטים, במצבי, האם לא הייתם מתקוממים בכוח נשק נגד השלטון הזר? אינני מבקש

רחמים, אני רוצה שתבינו, כי נשקנו הוא מוסרי, לגאלי, ואם אתם מסוגלים לצאת מהתחום הצר של פוליטיקה, הייתם מבינים כי מעשי הם פועל יוצא של הניגוד בין האינטרס העברי והאינטרסים של האימפריאליזם הבריטי. את מלחמת החירות שלנו לא תצליחו לשבור, לא ב"טומיגנים" ולא בחליות שלכם. תומס קרלייל אמר: "כל פעילות אמת של אדם, אף אם תתלה את בעליה על כל העצים בעולם, על כורח תתקיים." (בקרשנדו דמגוגי) מדינת היהודים תקום, אף אם תחלו את לוחמיה על כל העצים.

שוב עובר רחש בקהל. אלכס מרוצה מאוד מעצמו. יש בהופעתו מהבמימד של היינכוב".
CUT TO:

67. חוץ: רחוב (בוקר)

הערה: חלקים שונים מסצינה 66 נחתכים אל תוך סצינה 67, כשנאמו של אלכס ממלא את פס הקול ואילו התמונה שאולה לחליפין מסצינות 66 ו-67.

במרכז הרחוב בולט שלט גדול ובו כתוב: "בנק אנגלו פלשתיין". התנועה ברחוב נורמאלית. לכיוון הבנק צועדת פמלייה נכבדת, שכוללת את: לנגר - לבוש בבגדי קצין בריטי, את נח - לבוש בבגדי שוטר ואת אדי - לבוש פראק וצילינדר. בידו של אדי תיק. הוא נראה כאחד שזוכה לליווי משטרתי מטעמים בטחוניים. על שפתו שפמפס קטן ושרמנטי. אדי ולנגר נכנסים אל פנים הבנק. נח נשאר לשמור בחוץ, על ירכו חגור אקדח. הוא בבירור עצבני מאוד. רכב סיור בריטי חולף ברחוב. נח מצדיע להם. גבר נוסף, לבוש חליפה, מגיע מהכיוון ההפוך. זהו פינוקיו. הוא חולף על פני נח ונכנס פנימה. הלקוח הבא שמנסה להיכנס נחסם בידי נח, שמורה לו להסתלק. מהכיוון ההפוך מופיעה ניבה, רכובה על אופניים. על האופניים סל מתכת ובו מיני בקבוקי שתיה. היא נעצרת לא רחוק מהבנק. היא מקיימת קשר עיין עם אלנקס, לבוש בגדי קבצן, שיושב מקבץ נדבות על המדרכה. מונית נהוגה בידי מלניק, כשלידו דפנה, לא מאחרת לבוא. פניו של מלניק קשות. רציניות. דפנה דרוכה. הציפיה מתמשכת. נח עצבני. אלנקס אווז בידו קופסת גפרורים. לפתע נשמע קול פיצוץ אדיר מפנים הבנק. נח שולף אקדח. העוברים ושבים מפנים מבטים. אלנקס קם על רגליו ורץ לכיוון ניבה. עדיין איש אינו יוצא את פתח הבנק. רכב הסיור המשטרתי עושה דרכו חזרה. אלנקס לוקח מניבה בקבוק מולוטוב, מצית הפתיל וזורק לכביש. התלקחות. אש. אלנקס זורק עוד בקבוק. עמוד אש. מלניק עצבני מאוד. כמעט נוסע. דפנה עוצרת בידו. בידה אקדח. היא יוצאת את המונית במתח רב. אדי, לנגר ופינוקיו רצים החוצה. תיקו של אדי תפוח. לנגר ופינוקיו נכנסים למונית. שני חיילים בריטיים חמושים בסטנים, רצים לעבר הבנק. אחד יורה צרור. נח קופא על מקומו. אדי משליך את שקיק הכסף, מבצע שליפת אקדח מרהיבה ויורה באחד החיילים. החייל השני מפנה את אישו לעבר אדי. אדי תופש מחסה. ניבה, פתאום, שולפת אקדח מהארנק ויורה בחייל. החייל נופל. אדי אווז בנח וגורר אותו למונית. הדלת נסגרת אחריהם. נח נכנס אחרון. אלנקס מסתלק, וכמוהו גם יעל. הפעולה זוכה להצלחה מלאה. במכונית פותח לנגר בהשתאות את התיק ומראה לדפנה. זו מחייכת חיוך רחב. עיניה נתקלות בעיניו של אדי. על פניו של אדי עולה חצי חיוך. מלניק מבחין במתרחש ולא שבע נחת. אלנקס מחבק את לנגר. אדי טופח על שכם נח. נח, עדיין המום, מצוי ברקיע השביעי. אושרו לא יודע גבולות. הוא מפטפט בהתרגשות. פינוקיו מנותק מהמתרחש. מבטו מרוחק. חושש. אדי מפנה מבט אליו. פינוקיו מתעלם.

CUT TO:

68. פנים: אוטובוס (ערב)

האוטובוס נוסע. הוא די מלא. כל הנוסעים יושבים. נח יושב כמה מושבים לפני הסוף. הוא לבוש ביגוד חדש יחסית. חולצה לבנה, מכנסיים כהים, ז'קט. שערו צבוע ורחוץ. הוא חובש משקפיים. שפמו צבוע גם כן. על ברכיו מונחת חבילה עטופה. האוטובוס מאיט. נעצר. מישהו צועק: "נהג, מה קרה?" הנהג עונה: "חיפושים. מחפשים על יד שרונה". נשמעות טרוניות בנוסח: "אוהו, חיפושים. רק זה מה שהיה חסר לי". "בלאו הכי כבר איחרתי. בטח יקח המון זמן". "ימה קרה בתל-אביב?", "הביאו מעפילים". "לא. לא. ניסו לתקוף על יד שרונה, אבל לא הצליחו". "איזה שרונה? התקיפו את הנמל". "אצייל?" "איזה אצייל?" "שמעתי שיש להם קצינים גבוהים מרוסיה ופולנים שעושים להם את התוכניות". נח מביט סביב. האוטובוס הולך ומתקרב למחסום. הוא לכוד. ידו לופתת את קת האקדח, שמוסתר בז'קט. "זוחלים כמו צב" מישהו אומר. "עד שבודקים אוטו אחד, יוצאת הנשמה". "חבל שנסעתי" אומרת אישה לפני נח, "עכשיו אני לא אוכל לחזור לפני העוצר". צנחן בריטי נכנס לאוטובוס. צנחן שני, חמוש בטומיגן, מחפה עליו.

צנחן

(נובח)

I.S! S!

ההוראה מיותרת. כולם מחזיקים כבר בתעודות זהות. הצנחן עובר בין הנוסעים ובודק תעודות. ליד הצעירים הוא מתעכב במיוחד. ליבו של נח הולם. ידיו מזיעות. הצנחן מתקרב אליו. נח מנסה הבעות שונות: שלווה, שעמום, רוגז. ההעוויות מזכירות את סגנונו של אדי. הצנחן לוקח תעודתו. מביט בה. נח מתחיל לשרוק ומפסיק.

צנחן

(מחזיק בתעודה)

WHERE ARE YOU FROM?

נח

(באדישות)

כפר-סבא.

צנחן

WHERE ARE YOU HEADING?

נח

SEE MY SISTER. SHE IS VERY ILL.

צנחן

(מביט בקופסא)

WHAT'S IN THE BOX?

נח

(חיוור קצת)

A CAKE.

צנחן

(באי אמון)

A CAKE?

נח

A CHOCOLATE-CAKE.

הצנחן לוקח את הקופסא, מנענע אותה, מצמיד אוזן. ידו של נח שוב זוחלת אל אחורי הז'קט. הצנחן משיב לו את הקופסא. מפטיר: "ALL RIGHT" וממשיך הלאה. נח נושם לרווחה.
CUT TO:

69 פנים: דירת רב (לילה)
הדירה מרוהטת בפשטות. חשמישי קדושה. לנגר, אלנקם, ניבה, יעל, פינוקיו, מלניק, סלונים, נח קפלן, הרב ואישתו עומדים באמצע החדר, מוקפים בצלחות בסקוויטים, מקלות מלוחים וכו'. משתה עניים. נח מתיר את החבילה במהירות עצומה ושולף עוגת שוקולד מפוארת. אדי הקצב בולט בהעדרו.

אלנקם

(מנחית טפיחה רצחנית על שכם נח)
חביבי, בטוח שאתה יודע מה שאתה עושה? מהכלא
הזה קשה לברוח...

פינוקיו

(מביט ביעל)
אישה זה דבר טוב. (מביט בעוגה) יש נרות?

יעל

מה נרות? זו חתונה לא יום-הולדת.

פינוקיו מחייך. לנגר זולל בסקוויטים. מלניק וסלונים משוחחים ביניהם בשקט כדרך קושרים. נח קפלן עצבני. הרב מנסה להרגיע אותו. צעדים במדרגות. אקדחים נשלפים. דפיקה בדלת והשריקה הקבועה. אנשי לחיי מוצאים מסתור. הרב ניגש לפתוח הדלת. דפנה נכנסת, מובילה את אנג'לה. זו האחרונה, לבושה שמלה לבנה, קשורת עיניים. אנשי לחיי יוצאים מהמסתור. דפנה מורידה הכיסוי מעיני אנג'לה. אנג'לה מדהימה ביופיה. היא מביטה בנח. ליבו נעצר. יעל שולפת הינומה מארנקה, ניגשת לאנג'לה ומתקינה על ראשה. יעל ודפנה מתרגשות. דפנה ניגשת אל נח ולוחצת ידו בהתרגשות. לנגר ואלנקם תולים עיניים באנג'לה. מלניק מביט בשעונו. נשמעות לחישות בנוסח: "יפה מאוד". ניבה מביטה בנח ואנג'לה בשמץ של מורת רוח.

נח

(בעצבנות)
איפה אדי?

דפנה

לא בטוח שיוכל להגיע. (מתחמקת מעיני מלניק)
כדאי אולי שנתחיל, כבוד הרב?

הרב

בסדר. בסדר. (לנח) תעמוד אתה כאן. יש לך
כיפה? (נח נד בראשו לאות שלילה) יש למישהו
כיסוי ראש?

אלנקם

(שולף מכיסו כובע גרב)
יש לי כובע.

נח חובש את כובע הגרב. אנג'לה צוחקת. נח עצבני. נבוך.

הרב

(לפינוקיו)

תמזוג כוס יין ותחזיק ביד עוד כוס.

נח מביט באנג'לה. היא מאמצת ידו בידה. דפנה מביטה בשניהם ברוך. מלניק עומד קרוב לדפנה וליבו כואב. הוא לא יודע למה. הרב קורא פסוקים. פתאום נשמעת עוד דפיקה בדלת. אקדחים נשלפים. אנג'לה נבהלת. הכל זר לה. למרות הכל, היא מתעשתת במהירות. דפנה ניגשת לדלת. אחרי שניה נשמעת השריקה. דפנה פותחת הדלת. אדי, לבוש כדרכו בהידור, בפתח. פני נח אורות.

אדי

ערב טוב. מצטער על האיחור.

הוא מוציא ארנק מכיסו, מחטט ומוציא סכין גילוח. כולם מביטים בארנק ובסכין הגילוח. אדי מוסיף לחטט. לבסוף הוא מוציא שתי טבעות זהב.

אדי

(לנח. בלי חיוך)

לזוג הצעיר. מזל טוב.

נח מביט באדי. אדי נד בראשו. אנג'לה מביטה באדי ופתאום הוא מאוד מוצא חן בעיניה.

נח

(מציג)

אדי... אנג'לה.

אנג'לה

(מתחנכנת)

נעים מאוד.

אדי לוחץ ידה בלי אומר. ניתן להרגיש ייחשמל" מסויים בין השניים. נח שם טבעת על אצבעה של אנג'לה. סלונים פוצח בשיר. לנגר ואלנקס מצטרפים, ואז גם כל השאר. מלניק מתרחק מהחבורה, אט אט. אנג'לה מביטה סביב בסקרנות. בהתרגשות. נח אווז בה בכוח. בהתרגשות. אדי מביט באנג'לה ואז מרגיש פתאום שדפנה מביטה בו. לנגר ואלנקס מזמרים בדבקות רבה. ניבה מביטה באנג'לה במבט חוקר, שנועד לעמוד על טבע החיה היפה והמשונה. מלניק יוצא למסדרון. פניו קשות. אטומות. לפתע זולגות דמעות מעיניו. הוא מנסה למחות אותן.

cut to:

70. פנים: חדרון (לילה)

שקט. קירות חשופים. מיטה. מהחדר השני נשמעת נגינת רדיו. נח ואנג'לה לבד. נח סוגר את הדלת.

אנג'לה

(בעצבנות)

מה השעה?

נח

תשע. למה?

אנג'לה

אמרתי להורי שאני הולכת לסרט, ושעדי עשר אני חוזרת הביתה.

נח
באמת, מה שלום אבא שלך?

אנג'לה
זה מיותר. (מחליפה נושא) נחמדה הבחורה הזאת, דפנה?

נח
(מאשר)
דפנה. (מתקרב אליה) גם את נחמדה, (מוסיף) גברת קפלן.

אנג'לה
(מחייכת)
גברת קפלן נשמע שם של אחת בת חמישים.

נח
(מחבק אותה. לוחש)
לאמא שלי קוראים גברת קפלן.

אנג'לה
(מתנתקת לרגע)
לא היה איכפת להם שאתה מתחתן איתי? הסתכל עלי בצורה משונה, החבר הוא שלך, אדי.

נח לא עונה. הוא מנשק את צווארה. ידידו במהירות, בהתרגשות נעריח, מנסות להסיר שמלתה. היא עוזרת לו. פניו סמוקות. שמלתה צונחת. היא לבושה חזיה וקומביניזון.

אנג'לה
(לוחשת)
תכבה את האור.

נח מכבה את האור. הוא מסיר בגדיו. נשאר בתחתוניו. הוא נכנס למיטה. היא מחכה מחוץ למיטה.

נח
(ברכות)
אנג'לה?

אנג'לה
(מהרהרת)
באה.

היא נכנסת למיטה. הוא מוריד את חזייתה ואת בגדיה התחתוניים. הוא מנשק את שדיה. היא מביטה בתקרה. הוא מטפס על גופה. היא עוצמת עיניה ומחבקת אותו. הוא מתנשף. היא מביטה בפניו הילדותיות בחיבה, ברחמים, בריחוק, בקירבה, בהקרבה.

אנג'לה
(פתאום)
נח, אתה לא תמות, נכון? (נח לא עונה) תבטיח לי שלא תמות, נח. (נעשית קצת היסטריית) תבטיח לי.

נח
(מביט בה)
אני אשתדל מאוד לא למות.

אנג'לה
יש לי הרגשה שמהו נורא עומד לקרות.

נח מנשק אותה. גופו מכסה את גופה הדק.
CUT TO:

71. פנים: בית משפט (יום)
אלכס עומד בתא הנאשמים. פניו אדישות במופגן. בבית המשפט הרבה מתח והרבה חיילים חמושים. השופטים נכנסים לבית המשפט. השמש דופק בפטישו. כולם קמים על רגליהם. השופטים תופשים את מקומם. גבר ואישה לבושים בהידור מביטים באלכס בחשש רב. עיני האישה אדומות. הגבר מתוח. אלכס לא מביט בהם. ניכר בהם כי הם הוריו. אב בית הדין תופש את מקומו.

אב בית הדין
(מקריא)

THE COURT SENTENCES THE ACCUSED ALEXANDER
HASSIDOF TO BE HANGED BY THE NECK UNTIL
HE IS DEAD, ON THE FIRST CHARGE SUBJECT
TO CONFIRMATION BY THE G.O.C. BRITISH
TROOPS IN PALESTINE. THE COURT RESERVE
SENTENCE ON THE SECOND CHARGE.

בבית המשפט. קמה המולה עם השמעת גזר הדין. האישה ההדורה מתעלפת. אלכס מחייך חיוך של בוז.
CUT TO:

72. פנים: בית כפרי (יום)
מפתח מסתובב בחור המנעול. נפתחת הדלת, ובעלת הבית נכנסת פנימה, כשנח ודפנה, כזוג נשוי לכל דבר, פוסעים אחריה. שניהם מחופשים: נח חובש כובע, עוטה שפמפס ומעובה גבה. דפנה חובשת משקפיים ופיאה נוכרית והולכת על עקבים (היא לא מורגלת בהליכה על עקבים והתנועה קשה עליה). בעלת הבית מקלסת מעלות הבית. שקט. שכנים רחוקים. נח חניני וחלקלק מתעניין בדברים "פרקטיים".

נח
מאוד חשוב לנו השקט. אישתי קצת, איך
אומרים, חולנית, ורעש מאוד מפריע לה.

בעלת הבית
כאן תשמעו רק ציפורים. אפילו אוטומובילים
כמעט ולא עוברים בכביש. (לדפנה) ילדים יש
לכם?

דפנה
(מעט המומה)
מה?

נח
(נחלץ לעזרתה)
לא, עדיין לא. (לוחש) אמרתי לך שאישתי, איך

אומרים, חולנית. אבל אישה טובה. (לדפנה)
בית יפה, רותיליה, נכון?

"רותיליה" בוחנת חלונות, כניסות ונושאים "פרקטיים" אחרים. נח פונה לחדר
סמוך.

נח

חדר שינה. כמה נחמד. חדר שינה שלנו. (לבעלת
הבית) עד עכשיו גרנו אצל ההורים שלה. נורא.
(לוחש) אמא שלה מרשעת. קלפטה איומה. (יוצא
מהחדר) נו, איך מוצא חן, רותה?

דפנה

(בשקט)
באמת יפה מאוד.

נח

(מתלהב)
ולא יקר. כן? כסף תמיד חשוב. לא יקר.

בעלת הבית

אני רוצה שלושה חודשים מראש. אמרתי לכם.

נח

אין בעיה. אין שום בעיה. להורים יש הרבה
כסף. (לבעלת הבית) את יכולה להשאיר אותנו
לבד לכמה רגעים? שנוכל להחליט?

בעלת הבית

אני אחכה בחוץ, אבל בבקשה להזדרז. בעלי בא
בצהריים לאכול בבית ואני...

בעלת הבית יוצאת. דפנה מביטה סביב וממלמלת: "יופיי".

נח

לקחנו? (דפנה מהנהנת) דפנה? אני יכול לשאול
אותך שאלה אינטימית? (דפנה מופתעת, מהנהנת)
את נשואה רק לי או לעוד כמה?

דפנה

(מחייכת)
לעוד כמה. אולי שלושה. או ארבעה.

נח

ארבעה בחורים. מרשים מאוד. ולאדי היית פעם
נשואה?

דפנה

(נמתחת. נדרכת)
למה אתה שואל?

נח

סתם צוחק. לא ברצינות. אבל את מכירה את אדי
מתל-אביב, נכון?

דפנה

(כזהירות)

הוא מדבר על זה? מדבר עלי?

נח

לא. לא מדבר על שום דבר. לא יודע עליו שום דבר. ואנחנו חברים.

דפנה

(מביטה בו במבט עקום)

בשביל אדי חברות זה משהו שונה ממה שאתה מכיר. (משנה נושא) אני חושבת שניקח את הבית.

נח

(במהירות)

אהב אותך, אדי? (דפנה מביטה בו) חשוב לי לדעת. אהב אותך? אהב פעם?

דפנה

(קוראת בקול רם)

גברת פרנק, אנחנו רוצים את הבית.

גברת פרנק נכנסת בחיוך עיסקי. נח, כרגיל, מבולבל. הנישואין הותרו אותו חצוי עוד יותר.

CUT TO:

73. חוץ: מלון (יום)

זהו המלון בו מתאכסן קיין וקצינים בריטיים אחרים. השמירה רגילה: שני זקיפים בשער. גדר תייל הקפית. ניכרת תנועה קדחתנית של קצינים בריטיים. מוכר עיתונים שחולף, צועק: "רומל במרסה מטרות. אקסטרה, אקסטרה. רומל במרסה מטרות. 180 ק"מ מקהירו". מלניק, פינוקיו וניבה מטיילים בנחת. ניבה, כמנהגה, דוחפת עגלת תינוקות. עיניה של ניבה בולשות. ידה בתוך תיקה. ניכר בה כי היא אווזת שם בנשק. העצבנות מרובה. רעד עובר בפינוקיו. ניבה ומלניק מבחינים ברעד ומחליפים מבטים. מלניק נוגע בכתפי פינוקיו. פינוקיו מנער ידו.

CUT TO:

74. פנים: דירת רב (ערב)

הרבנית במטבח. כמה ילדים מסתובבים. הרב מעיין בספר. הרדיו פתוח. הקריין אומר בקול כבד, שטוברוק נפלה בידי הגרמנים ועכשיו הם בדרך למצרים. פתאום נבעטת הדלת, ואל הדירה מתפרצים גרווין, מרטין ועוד שני בלשים. הרב קם על רגליו בבהלה. הרבנית צוחת. גרווין חובט ברב בקת אקדחו ומפיל אותו ארצה. שני הבלשים נכנסים במהירות, באקדחים שלופים, לחדרים הסמוכים. ילדים צוחים.

גרווין

(חובט ברב)

WHERE ARE YOUR FRIENDS?

הרב ממלמל משהו. מרטין שולף תמונות מכיסו. גרווין מושך בזקן הרב, כאילו זה היה זקן מלאכותי.

גרדין

(לרב)

WHICH BASTARD IS THIS ONE?

הרבנית מנסה לצווח משהו בנוסח: "ירוצחים", אבל מרטין דוחף את האקדח לתוך פניה ומשתיק אותה במהירות. אחד הבלשים מוצא ערימת כרוזי לחיי. גרדין שב וחובר ברב.

גרדין

(לרב)

THE BASTARD WAS HERE, WASN'T HE? WASN'T HE?

הרב מתפתל ללא הועיל. קיין נכנס לדירה. הבלשים הורסים את הבית בחיפושים אחר רמזים אפשריים. גרדין ממשיך לחבוט ברב. קיין מביט סביב. מרטין ניגש אליו.

מרטין

STRICTLY THIRD DIVISION. WE ARE GETTING CLOSE, SIR. EXTREAMLY CLOSE. IT'S A MATTER OF DAYS. IF THE BOY HANGS, THE 'LL COME OUT SHOOTING.

קיין

(ציני)

WONDER WHO 'LL THEY BE AIMING AT THIS TIME.

CUT TO:

75. חוץ: מגרשי טניס (בוקר)

רחבת השולחנות שליד המגרשים שוממת כמעט לגמרי. אנג'לה משחקת עם חברה. כמנהגה היא נראית נפלא, אם כי היא מתנהגת משונה מעט. כמה מלצרים משועממים משקיפים. אנג'לה עצבנית ומתוחה. היא מרבה לטעות. ברחבת השולחנות מופיע חייל צעיר ומשופם. צעדו הססני. זהיר. הוא מביט סביב, וכשמבחין שאיש לא מביט בו, הוא מתקרב למגרשי הטניס. אנג'לה ממשיכה לטעות. הוא נעצר סמוך אליה וקורא בשמה. היא מפנה ראשה ורואה אותו. בתחילה היא אינה מזהה. אחרי שהיא מתקרבת היא רואה שהמדובר בנח קפלן.

אנג'לה

(בכעס. בלחישה)

נח, אתה השתגעתי? מה אתה עושה כאן?

נח

קבענו שתבואי כל יום שני וחמישי לגן שמול אדיסון ולא באת לא ביום שני שעבר, ולא בחמישי, וגם לא אתמול...

אנג'לה

ההורים שלי... עוד לא יודעים עלינו... אם ידעו...

נח

אז מה? למה את צריכה בכלל לספר להם? נבהלת פתאום?

אנג'לה

(בתחינה)

אני נבהלתי? נח, לך מכאן. מסוכן לך כאן.

נח

אנג'לה, אני צריך להיות איתך. אני נורא מתגעגע.

חברתה של אנג'לה צועקת: "אנג'לה, את משחקת?"

אנג'לה

(צועקת)

תיכף. רק רגע. (בלחש לנח) נח, יש איזו בעיה. (באי נוחות) נו, אי אפשר לדבר כאן. זה באמת מסוכן בשבילך.

נח

אני יכול להסתדר עם כל בעיה. איזה בעיה יש?

אנג'לה

לא יכולה לדבר ככה. (פוסעת לאחור) בוא ניפגש... בוא ניפגש...

נח

איפה אחיך החמוד והחבר שלך?

אנג'לה

(בכעס)

אליהו בניו-יורק, באמריקה וג'רמי נילחם במצרים. אם לא שמעת, רומל מתקרב לארץ ישראל.

נח

טוב מאוד. עכשיו כאן כולם ירגישו בדיוק מה שהיהודים בוורשה...

החברה צועקת: "אנג'לה."

אנג'לה

(במתח רב)

תגיד אתה איפה אתה רוצה שניפגש. ואני אבוא. מבטיחה.

נח

(בחשד)

את פתאום לא מדברת כמו אישתי ולא כמו הבת של האבא שלך.

אנג'לה

טוב נמאס לי.

היא פונה מנח וחוזרת לשחק. נח מביט בה והולך.

CUT TO:

מלניק

כנראה שתולים אותו מחר. (אדי ודפנה לא מגיבים) לא מטריד אתכם?

דפנה

מה אתה רוצה שנעשה?

מלניק

שתעשו? (מטעים) מה שאתם תעשו? לא יודע. באמת שלא יודע. סלונים, מה אתה חושב שכדאי שהם יעשו? (נעצר ליד אדי) אולי כדאי שתצטערו. או תבכו. בגללך אני חושב, תפשו אותו, לא?

אדי

(מביט בו בעיניים רושפות)
מה זה אומר, מלניק?

סלונים

(ממהר לפשר)

זה כואב, זה כואב, אדי ומלניק, אבל צריך לשמור...

מלניק

(בקושי עוצר עצמו)

שמעתי עליך שמעניין אותך המוות. שמעניין אותך להתקרב למוות ולברוח ברגע האחרון. זה נכון, אדי? אתה כאן מסיבות אידיאולוגיות או ש...?

דפנה

מלניק, זה מספיק.

מלניק

(מביט בה בבוז)

חסידה שוטה.

הוא יוצא את החדר וסוגר דלת חדרו אחריו.

סלונים

(בהתנצלות לאדי)

אלכס היה מעין בן טיפוחים שלו. הוא גייס אותו בעצמו.

אדי נד בראשו ושב לעבודתו. מלניק בתנוחת ראש מורה לדפנה לגשת אל מלניק. דפנה מסרבת. סלונים עומד על שלו. דפנה נשברת לבסוף ונכנסת לחדר השני.
CUT TO:

77. פנים: דירת יעל (לילה)
פינוקיו, יעל, ניבה, לנגר ואלנקס ישובים ממתכנים. לפני אלנקס בקבוק משקה.

אלנקס

(מוזג לפינוקיו)

קח. נגד מלריה. אבא שלי היה אומר.

פינוקיו

(לוקח לגימה)

לחיי מי שישאר בחיים אחרון... (מביט ביעל)
לחיי אלה שיזכרו אותו.

לנגר

לא חושב שיוציאו אותו להורג. יפחדו. (זולל
מעוגיות יעל) עוגיות מצויינות, יעל. חבל
שאלכס לא איתנו לאכול אותן. קצת כמו ילד
קטן, אלכס...

ניבה

תפסיקו לדבר עליו כאילו כבר מת...

אלנקם

נקמת ילד קטן... (שוחה עוד כוסית)

בגופו של פינוקיו עובר רעד נוסף. ועוד רעד. לנגר מביט בו במבט תמהה. יעל
מבחינה בבעייתו של פינוקיו.

יעל

(קמה)

קר כאן? יש חלון פתוח?

לנגר

(מפסיק להביט בפינוקיו)

כן. הנה. לסגור?

לנגר ניגש וסוגר. פינוקיו מליט פניו בין ידיו.

CUT TO:

78. פנים: צינוק התלייה (מוקדם בבוקר)

חדר גדול שמחולק לשני תאים: אחד קטן לעציר, ואחד גדול יותר לשומר. בשני
החדרים מיטות. ליד מיטת השומר שולחן ועליו טלפון. דלת סורגי ברזל גדולה,
נעולה בכמה מנעולים, סוגרת על החדר ומובילה למסדרון צר וארוך. בחדר העציר
יושב אלכס. הוא מגולח למשעי ולובש בגדים אדומים. הוא כותב מכתב במרץ.
פניו הילדותיות מביעות ריכוז ומתח. שומר עליו שוטר ערבי דובר עברית. אחרי
כמה שניות נשמעים צעדים רבים במסדרון. אלכס מניח את העט מידו. השוטר קם
על רגליו. אלכס מטמין את המכתב במעטפה ומוסר אותה לשוטר.

אלכס

זהו זה. שתמסור לאנא שלי.

אל התא נכנסים מייג'ור צ'רלטון - מפקד הכלא, קפטין קלאו סגנו, וכשמונה
שוטרים. ביד אחד השוטרים חליפת בגדים, ביד אחרת מצנפת אדומה. אלכס מיישיר
מבטו אליהם. צ'רלטון הוא אדם מבוגר, שמבט עיניו לא קשה. קלאו צעיר ורישמי
יותר.

אלכס

(בקול מתון-שלו)

בוקר טוב.

צ'רלטון

IT'S MY DUTY TO INFORM YOU THAT YOU
CAN STILL SIGN A PLEA OF CLEMENCY
AND THIS DELAY...

אלכס

עשית את שלך, מייג'ור. זה בסדר.

צ'רלטון

זה טיפשי, אלכס.

אלכס

(בבומבסטיות)

החיים אינם נפסקים כשיש מטרה במוות. אתה
יודע מי אמר את זה? (צ'רלטון נד בראשו
לשלילה) גם אני לא, אבל זה יפה ונכון.
(לשוטר האוחז בבגדים) אני מוכן.

אלכס מסיר את בגדי הנידונים למוות. קלאו לוחש משהו לצ'רלטון. צ'רלטון
דוחף אותו ממנו. אלכס לובש את בגדיו האזרחיים. רגלו עדיין חבושה.

צ'רלטון

זה התאבדות, אלכס, זה אסור לפי הדת שלכם.
(אלכס מתעלם ומתלבש) יש איזה רב...

אלכס

(מכפתר חולצתו)

זה בסדר מייג'ור. הכל בסדר. (הוא מסיים
ברכות) אפשר.

אלכס יוצא מהתא. צעדו מעט כושל, אבל הוא ממחר לייצב עצמו ולזקוף קומתו.
בדרך לדלת הוא נעצר.

אלכס

(לשוטר השומר)

אפשר לקבל קצת תה?

השוטר

(ממחר לחלוט לו תה)

בטח.

אלכס לוגם כמה לגימות. קפטן קלאו מסתכל בשעונו. אלכס מניח את הכוס. הוא
מביט בתא. בקירות. במיטה שלו. הוא נזקק להרבה שליטה עצמית. צ'רלטון מביט
בו ברחמים. אלכס בולע רוק וצועד קדימה. המצלמה נעה אחריו, אל עבר
המסדרון. שוטרים מקיפים אותו. צ'רלטון פונה אל עבר תא התליה. אלכס אחריו.
גם השוטרים. דלת כבדה נטרקת.
CUT TO:

79. פנים: תא התליה (מוקדם בבוקר)

כשאלכס נכנס אל פנים תא התליה הוא משתקק. עיניו משתדלות שלא להביט בחבל
ובלולאה, אבל החדר כאילו מלא בחבלים ובלולאות, ואין דרך שלא לבוא לעימות
ישיר עם המוות הקרב. השוטרים עוסקים בהכנות אחרונות. צ'רלטון מתקין את
המצנפת האדומה על פניו של אלכס.

אלכס

אפשר בלי?

צ'רלטון

(בשקט)

SORRY, QUEEN'S REGULATIONS.

אלכס שואף אוויר ומביט סביב.

אלכס

(פתאום צועק)

תחי מדינת ישראל!

הוא מתחיל לשיר את "התקווה". צ'רלטון, בפנים אטומות, מהדק הלולאה סביב צווארו. אלכס ממשיך לשיר. צ'רלטון פוסע לאחור. מביט בשעון. השעה שמונה. צ'רלטון מושך בידית. פתח נפער לרגליו של אלכס. שירתו של אלכס נקטעת באמצע מילה. גופתו מפרפרת כמה שניות ואז הופכת רפה.

CUT TO:

80. פנים: דירת סלונים, דפנה ומלניק (בוקר)

הדיירים עסוקים בפינוי הדירה. שלוש מזוודות ארוזות. אדי מחבר לדלת מוקש ממולכד, שמרכיביו: בטריה, מטען, מקל כביסה וחוט חשמל. סלונים מרכז כמה ספרים. הוא מלטף את מכבש הדפוס בצער. דפנה ניגשת לאדי. בידה כלוב ובו תרנגולת. היא מניחה את הכלוב ליד אדי.

אדי

(מפנה ראש)

תודה רבה.

דפנה

(בהדגשה רבה)

אין בעד מה.

מלניק ניגש לדלת. בידו מזוודה.

מלניק

(מביט באדי)

ניפגש שם? (אדי מהנהן. לדפנה) אנחנו הולכים.

דפנה

(לאדי)

להתראות.

אדי

(ביובש)

להתראות.

לכל המילים הסתמיות האלה יש משמעות רבה אצל הדוברים. איש אינו אומר את אשר על דעתו באמת. מלניק ודפנה יוצאים את הדלת בזהירות.

סלונים

(נפרד מהמכבש)

היה שלום חבר נאמן. (נח מביט ומחייך. נח נתקל בחיוכו) נקשרים לחפצים. כמו לאנשים.

נח

כשתקום מדינה יהיה לך בית דפוס, סלונים. אולי אפילו עיתון שלך...

סלונים

רחוקה הדרך, נח. אנחנו דור המדבר. לילדי אלה מאיתנו שישארו בחיים, יהיו בתי דפוס ועיתונים. (מרים מזוודתו) היהודי הנווד. זה החלק שאינני אוהב. לעזוב ספרים. לעזוב חפצים. כמו צועני. (לאדי) להתראות.

הוא יוצא את הדירה. נח מתקרב לאדי. אדי מסיים את מלאכת החקנת המוקש.

נח

(מצביע על המוקש)
זה בטוח?

אדי

(מכניס סוכריה לפה)
רק המוות בטוח.

נח

(מופתע)
אתה קורא ניטשה?

אדי

מי זה ניטשה?

נח

פילוסוף גרמני. כתב את... (פתאום לא בטוח ברצינות שאלת אדי) מה זה חשוב עכשיו, מה שאיזה יקה כתב?

אדי שולף את סכין הגילוח מארנקו. הוא אווז את הסכין בין שתי אצבעות יד ימין. אחר כך הוא פותח את הכלוב ושולף את התרנגולת המפרפרת. ליד רגלו כלי קיבול. הוא מגיש הסכין לצוואר התרנגולת. נח מפנה ראשו.
CUT TO:

81. פנים: מדרגות (יום)

דלת הדירה "הממולכדת" נפתחת. נח יוצא במהירות, ואחריו אדי, שניהם אווזים במזוודות. בידו של אדי פחית מלאה בדם. בפינה ניתן לראות את נבלת התרנגולת השחווטה. אדי מחבר המתקן.

נח

(במהירות)

אדי, אני יכול לבקש ממך רשות לעשות משהו אולי לא כל כך זהיר? ובבקשה אל תגיד לי לא. זה חשוב לי. אני באמת מוכרח.

אדי שופך את דם התרנגולת על המדרגות. נח תולה בו עיניים מתחננות.

אדי
מה אתה רוצה?

הדם על המדרגות נראה אמין לגמרי. אדי יורד במדרגות. נח דולק אחריו.
CUT TO:

82. חוץ: בית אנג'לה (יום)
שלושה סבלים גוררים "ליפטים" אל עבר משאית. גברת ששון מפקחת על הסבלים. נח קפלן ואדי מופיעים בקצה הרחוב ונעמדים, חבויים מעט. הם מניחים המזוודות על הכביש. ליבו של קפלן נעצר לרגע קט. הוא תר בעיניו אחר אנג'לה. נראה שמשפחת ששון עוזבת את ביתה. כל מכמני הבית מועברים למשאית. על ה"ליפטים" כתובה כתובת בניו יורק, ארצות הברית.

נח
(מבולבל כולו. לאדי)
אני לא מבין מה הם עושים.

אדי
(בשקט)
בטח יש להם פספורטים כחולים והם מסתלקים.
הרבה מסתלקים. מפחדים מרומל.

נח
אבל... איך זה יכול להיות? (אדי מביט בו במבט מרחם, קרוב מאוד למבט אנושי) היא לא יכולה לנסוע בלי... היא אישתי...

אנג'לה לרגע נשקפת מבעד לחלון. היא מציצה מטה ואומרת משהו לאמא שלה. היא לא נראית מאושרת במיוחד. נח נושך שפתיו בייאוש.

נח
אני מוכרח לדבר איתה. (היא נעלמת) אדי, זו תהיה חוצפה אם אני אבקש שתקרא לה? זה נגד חוקי הקונספירציה או משהו כזה?

אדי מביט בנח ובבית. ניכר בו כי הסיטואציה אינה לגמרי זרה לו. אנג'לה מופיעה מבעד לפתח הבית. היא ניגשת לאימה.

נח
(בפאניקה)
עכשיו. עכשיו. זוהי ההזדמנות. אני לא יכול לגשת, כי ישר יקראו למשטרה. אדי, בבקשה...

נח ממש מתחנן. אדי מביט בו בהיסוס קל.

אדי
זה מסוכן. אנחנו צריכים ללכת עכשיו. תכתוב לה פתק, ואני אמסור לה.

נח

(כותב במהירות)

אני רוצה להיפגש איתה מחר בשתיים עשרה, או
מתי שהיא יכולה. רק שלא תיסע בלי להיפגש
איתי קודם.

אדי מביט שוב בנח, מתנתק ממקומו, ופוסע לעבר אנג'לה. אנג'לה לא מצליחה
לזהות אותו מבעד לתחפושת. הוא ניגש אליה ומוסר לה את הפתק.

אנג'לה

מי נתן לך את זה? (אדי מעמיד פני תם) איפה
הוא?

אדי

(במבטא)

הלך.

אנג'לה נועצת בו עיניים ופתאום מצליחה לזהות אותו.

אנג'לה

אני יודעת מי אתה.

אדי

(בקולו הרגיל)

חשוב לו מאוד שלא תסעי בלי להיפגש איתו.
בבקשה אל תספרי לאף אחד אחד שהוא כאן. את
תסכני את חייך.

אדי מסתובב והולך. אנג'לה נשארת קצת המומה.

CUT TO:

83. פנים: בית כפרי (יום)

מרבית חברי המחתרת כבר התמקמו. לראשונה מאז החתונה הם נמצאים תחת קורת גג
אחת, מחוץ לעיר. בחצר חונה משאית ישנה. מלניק משרבט משהו על פיסת נייר.
סלונים נואם לאלנקס, לנגר, ניבה ודפנה. דפנה קצת משועממת. היא מביטה מחוץ
לחלון.

סלונים

רובספיייר, שכאב את הסתאבות המהפכה הצרפתית,
אמר: "אנחנו נשמד משום שבהיסטוריה של
האנושות החמצנו את הרגע לייסד את החירות".
ובכן, אנחנו בארץ ישראל לא נטעה את הטעות.
אנחנו עכשיו מעטים, אבל כשהמונים...

ניבה קשובה קשב רב. אלנקס משתעשע באקדחו. לנגר מרחף לו אי שם. אלנקס מנקה
משהו באקדח, ופתאום מוציא את ארנקו, שולף סכין גילוח (כמנהג אדי) ומקרצף.
לנגר מביט בו מחייך ושולף סכין גילוח מהגרבו. הוא נוגע בהסח הדעת בלהב
הסכין ולפתע נחתך. הוא נכנס לחרדה גדולה מהצפוי. אך לנגר שונא כאב. בחדר
קיים מתח רפוי משונה. לפתע דפנה מזדקפת.

דפנה

הנה הם באים.

מלניק נושא עיניו. לנגר ואלנקם קמים במהירות, כאילו ושמחים להיפטר מעונשו של שעור האידיאולוגיה. ניבה, מאוכזבת שהרצאתו המעניינת של סלונים הופסקה, נושאת עיניים לעבר הדלת. נשמעת הדפיקה המוסכמת. דפנה פותחת את הדלת. אדי ונח נכנסים. נח מדוכדך להפליא. אדי מביט סביב.

דפנה
(בלהיטות)
בסדר?

נח
(ברצינות רבה)
ריץ אוף תל-אביב.

דפנה מפנה לעברו מבט מזרה אימים. מלניק מביט בו במבט קשה. ניבה, אלנקם ולנגר אינם שבעי רצון כלל. נח מרגיש בהדף.

נח
סליחה, לא התכוונתי.

אדי
(למלניק)
שלנו המשאית בחוץ? (מלניק מהנהן) מצויין.
בואו נעבוד.

סלונים קם על רגליו. לנגר קצת מתוח. עיני ניבה בורקות. אלנקם שש לקרב.

מלניק
(בטון פיקודי)
בואו נעבוד.

דפנה מביטה בשניהם.
CUT TO:

84. פנים: משרד קיין (יום)
מרטין וגרווין ממתינים במשרד. מרטין מעיין בספר. גרווין משתעשע בחבטות מדומות בסרגל, שאמור לשמש מחבט קריקט.

גרווין
WE SHOULD GET A TEAM GOING, YOU KNOW...
THIS IS PRACTICALLY UNCIVILIZED. YOU
KNOW WHAT I 'M TALKING ABOUT, MARTIN?
I 'M TALKING ABOUT CRICKET.

מרטין
I DID NOT FIGURE YOU WERE TALKING ABOUT
POLO, OLD CHAP.

הטלפון מצלצל. פעם. ופעמיים. ושלוש. גרווין לבסוף מרים.

גרווין
(מדבר)
YES... NO, IT'S NOT. HE SHOULD BE BACK
ANY MINUTE NOW... (נדרך) WHAT? WHERE?...
(משרבט משהו) ALL RIGHT. WE 'LL BE RIGHT OVER.
(מנחק) A SQUEAL.

מרטין

WHERE?

גררוין

(משרבט על נייר)

HERE. I'M GOING. TELL THE COLONEL...

מרטין

I WILL. DON'T GET TOO ROUGH.

גררוין

(בקריצה)

ME? YOU MUST BE JOKING.

גררוין יוצא את החדר. מרטין שב לספר.

CUT TO:

85. פנים: בית כפרי (יום)

אדי מלמד את אלנקם ולנגר טכניקת שליפת האקדח המיוחדת ללחיי. דפנה עומדת ליד מלניק ומתבוננת באדי. מלניק משרטט שרטוט. סלונים נואם לנח. ניבה מביטה דרך החלון.

סלונים

עם ישראל הוא עם סגולה, יוצר דת הייחוד, מחוקק מוסר הנביאים, נושא תרבות העולם, גדול במסורת הגבורה ומסירות הנפש (נח פוזל אל עבר אדי מפליא השליפות ולעבר המתאמנים. נפשו כלה לפעולות ו/או לאנג'לה) אתה מקשיב לי, נח? (נח ממהר להשיב פניו לסלונים) ברצון החיים וכוח הסבל, בשאר רוחו, בבטחוננו בגאולה. המכורה היא ארץ ישראל...

נח

אבל באקונין אמר, שהחזון והלהט המהפכניים אינם כלל נחלת ההמונים, ושעמים אינם יכולים להיות עמי סגולה. רק יחידים יכולים להיות יחידי סגולה...

סלונים

אתה אומר דברים מסוכנים, קפלן. את השם ראשוויל שמעת פעם? אנרכיסט צרפתי? ובכן ראשוויל זה...

מלניק נושא עיניים ורואה את דפנה מביטה באדי. אדי מתקן שגיאות אלנקם ולנגר.

אדי

(בידענות)

ההבדל בין שליפה נכונה ולא נכונה הוא חצי שניה עד שניה, אבל ההבדל האמיתי הוא בין הצלחת לכישלון הפעולה. השליפה לא באה מהראש. היא באה מהיד. בסיבוב. (מדגים שליפה בסיבוב) לא בסיבוב. (מדגים שליפה במצב ניח) אוטומטי. כמו מאוזר.

מלניק

(בשקט. לדפנה)

עם כל הדיבורים המקצועיים היפים, אחראי
סניף הוא אף פעם לא יהיה.

דפנה

בכלל לא בטוחה שהיה רוצה להיות אחראי סניף,
מלניק.

מלניק

זה נפלא לראות אותך סוף-סוף מתבטלת לפני
מישהו.

דפנה מביטה בו ומתעלמת. ניבה מביטה שוב מבעד לחלון.
CUT TO:

86. פנים: חדר מדרגות (ערב)

גרווין ובלש נוסף מטפסים במעלה המדרגות. ביד גרווין אקדח שלוף. ביד הבלש
רובה ציד קצוץ קנה. גרווין נעצר ליד שלולית הדם ובודק. הוא מביט בדלת,
רומז לבלש ומסחער על הדלת. פיצוץ רם נשמע. גרווין מתרסק לגזרים. הבלש
השני נהדף לאחור מעוצמת ההדף.

CUT TO:

87. חוץ: מלון (יום)

זהו שוב אותו מלון בו מתאכסנים קצינים בריטיים. התכונה בחצר המלון גדולה.
השמירה על הכניסה הוכפלה. משוריין בריטי עומד בפתח המלון, לא רחוק
ממכוניתו של קיין. על יד מכוניתו של קיין עומד הבלש מרטין. הוא בפירוש
עצבני. לידו עומד בלש חמוש בסטן. מחוץ למלון עומדים-משוטטים התצפיתנים
פינוקיו ויעל. היא על אופניים. הוא רגלית. פינוקיו עצבני מתמיד. הרעדים
תכופים יותר ויותר. יעל מנסה להרגיע אותו. מהמלון יוצא קולונל קיין.
מצוחצח כתמיד. רגוע כתמיד. שני משרתים נושאים מזוודותיו. פינוקיו נדרך.
הקולונל קיין נראה מסתלק מהמלון. המשרתים מעמיסים מזוודותיו. מרטין מוודא
בטחון השטח ונכנס אחרי קיין למכונית. הבלש החמוש בסטן נוסע איתם.
המשוריין נוסע לפניהם. פינוקיו פוסע אחריהם. יעל לא מפחדת. היא מביטה
בקיין בסקרנות. פניו, מבעד לזגוגית המכונית, חתומים. היא דוחפת עצמה
מהמדרכה ורוכבת אחרי המשוריין ומכונית קיין. פינוקיו מביט אחריה בחוסר
אונים. אולי בהערכה.

CUT TO:

88. חוץ: רחוב (יום)

יעל, רכובה על אופניה, עוקבת אחרי המשוריין ומכונית קיין. פניה אדומות
מהמאמץ.

CUT TO:

89. חוץ: בניין ממשלתי (יום)

מכונית קיין והמשוריין מגיעים לבנין. המקום מוקף חיילים בריטיים. יעל
מגיעה ונעצרת, כאילו חסר אוויר בגלגל. חיילים פורקים מזוודות קיין.
הקולונל נכנס לבנין. המזוודות מובאות אחריו.

CUT TO:

90. חוץ: גינה (יום)

המשאית מתקרבת לגינה ונעצרת. במשאית נוהג מלניק. לידו יושב אדי. שניהם
לבושים כפועלים. מתא המטען מזנק נח ומביט סביב. בגן רק כמה נשים מטופלות
בילדים. אין כל סימן לאנג'לה. נח ניגש לאדי. מלניק מביט בשניהם במורת
רוח.

נח
(בעצבנות)
היא לא כאן.

אדי
אנחנו חוזרים בעוד שעה.

מלניק
(קורא)
תנהג בתבונה ובזהירות, קפלן.

המשאית מתרחקת. קפלן נכנס לגן ומתישב. הוא מתוח ועצבני. נערה מתקרבת.
קפלן קם על רגליו במהירות, אבל זו לא אנג'לה. נח מתיישב שוב. בעצבנות.
CUT TO:

91. פנים: דירת יעל (יום)
פינוקיו משוטט בעצבנות. בעיניו מבט חצי מטורלל. יעל יושבת ומביטה בו.

פינוקיו
אני יודע שיש מלשין אצלנו. בפנים. בתוך
הסניף. יותר מדי צירופי מקרים.

יעל
(בשקט)
יכול להיות שאחרי הפיצוץ אתמול...

פינוקיו
יכול להיות, אבל גם יכול להיות שיש מלשין.
ואם יש מלשין, אז לכל העניין אין טעם ואין
גם טעם להמשיך, כי זה סתם להתאבד.

יעל
(בשקט)
אז תפסיק.

פינוקיו
תפסיק מה?
יעל
תעזוב. תצא מהמחותר.

פינוקיו
(בצחוק מר)
מה איתך? אי אפשר. לא למדו אותך: "משורה
משחרר רק המוות".

יעל
(במאמץ רב)
אם תעזוב, אני אעזוב איתך.

פינוקיו
יהרגו את שנינו.

רעד נורא עובר בו. וגם עווית. יעל ניגשת אליו ונוגעת בו בהיסוס רב. רעד
נוסף עובר בו. יעל מחבקת אותו בעדינות.

בפינוקיו עובר רעד איום נוסף. יעל מביטה בפינוקיו במבט מתחנן. פינוקיו מנסה להביט באדי.

יעל

(מתפרצת)

אתם עיווריים? אתם לא רואים שהוא חולה?
(לאדי) למה אתה דוחף אותו? תעזוב אותו
בשקט.

אדי

(מביט רק בפינוקיו. בשקט)

פינוקיו, אני לא רוצה לדחוף אותך. אנחנו
צריכים לגמור את הצפע, ואפילו אם אתה לא
יכול...

יעל

(בקול רם)

מספיק עם זה. די. (נעמדת לפני פינוקיו)
תלכו מכאן.

מלניק

(פוקד)

יעל, תעזבי את החדר.

יעל

(במאמץ)

אני לא עוזבת שום חדר, ואתם לא מכריחים
אותו לעשות שום דבר, שהוא לא רוצה לעשות.
ולא איכפת לי אם תהרגו אותי.

אדי מביט בפינוקיו ואז ביעל ושוב בפינוקיו. אחר כך הוא מסתובב ויוצא את הדירה.

פינוקיו

(מביט במלניק)

מלניק, אנחנו מכירים הרבה זמן. אתה מכיר
אותי. אני לא פחדן. אני אומר לך, יש מלשין.
מישהו מעביר אינפורמציה...

מלניק

על מה אתה מדבר?

פינוקיו

מישהו בוגד. מישהו מדבר עם הבריטים.

מלניק

(בחוסר אמונה)

מבפנים? מישהו שלנו?

פינוקיו

יכול להיות. לא יודע מי. (רועד מאוד שוב)
לא יודע...

מלניק מביט בו. יעל מחבקת את פינוקיו חזק. מלניק יוצא את הדירה.
cut to:

92. חוץ: גן (יום)

נח כבר ממש מיואש לגמרי. הוא משוטט בחוסר מנוחה ובעצם מחכה למשאלת. פתאום נעצרת מונית וממנה יורדת אנג'לה. כהרגלה אלגנטית, עצבנית מעט. היא מאתרת את נח וניגשת אליו. פניו חיוורות. הוא ניגש אליה ומחבק אותה. היא מתחמקת מחיבוקו.

נח

(מאוכזב)
מה קרה?

אנג'לה

יש לי מעט זמן, נח. מה שלומך?

נח

(בדרמאטיות)
חיים בינתיים. מה שלומך?

הוא פתאום אוחז בפניה ומנשק אותה. היא משתחררת מנשיקתו.

נח

(פגוע)
למה? מה קרה?

אנג'לה

(לאט-לאט)
ההורים שלי נוסעים. קנו כרטיסים לאוניה. לאמריקה.

נח

(לא מעכל. בבוז)
מפחדים מרומלי? עשו כסף על האנגלים ועכשיו בורחים? נו, יופי...

אנג'לה

(כועסת)
נח, בלי נאומים עכשיו. קנו גם לי כרטיס.

נח

(נרעש)
מה? את לא רוצה להגיד לי שגם את נוסעת.

אנג'לה

(מרככת)
אני מוכרחה לנסוע. גם אתה יכול לנסוע.

נח

(מבולבל לגמרי)
איך אני יכול לנסוע? אני מבוקש. מתי האוניה מפליגה?

אנג'לה

בעוד שלושה ימים. יום שישי עשר בבוקר. (בתחינה) הכל נגמר כאן, נח. בוא נסע מכאן.

בוא נתחיל משהו חדש.

משאית מלניק-אדי מופיעה ונעצרת. אדי יוצא את תא הנהג. נח המום מדי מכדי להבחין במשאית.

אנג'לה
נח, אני צריכה ללכת. אסור שההורים שלי
ידעו...

נח
ידעו מה?

אנג'לה
שאנחנו... נשואים.

נח
למה? את מתביישת בזה?

אדי מתקרב לנח. אנג'לה מפנה ראשה מנח ופתאום רואה את אדי.

אנג'לה
(לנח. בקול רם)
נח קפלן, אני נוסעת עם הורי בדיוק בעוד
שלושה ימים. אם אתה רוצה להצטרף, אני אשמח.
אבל אם לא תצטרף, זה יראה לי שאתה בכלל לא
מי שהייתי צריכה להתחתן איתו.

היא חולפת על פני אדי ונעלמת. נח מביט באדי בחוסר אונים.
CUT TO:

93. פנים: משרד הקולונל קיין (ערב)
בחדר מוצעת מיטת שדה. מונחות המזוודות. קולונל קיין יושב מאחורי מכתבתו.
פניו חמורי סבר. אל החדר נכנס בריגדיר בלנטיין - קצין בריטי כבן 40, רך
תווים, ממוצע קומה, בעל טון דיבור ידידותי מטעה. קיין קם על רגליו ומביט
בלנטיין.

בלנטיין
I HOPE YOU WILL NOT BE TOO UNCOMFORTABLE
HERE. IT'S REALLY ONLY TWO NIGHTS. YOUR
BOAT, I BELIVE, SAILS ON FRIDAY.

קיין
WITH ALL DUE RESPECT, I STILL SAY THAT
YOU ARE MAKING A GRAVE MISTAKE. THIS IS
AN UNPRECEDENTED ACT OF SURRENDER TO
NATIVE TERROR. THE BRITISH EMPIRE...

בלנטיין
(מפסיק אותו. בקול צונן)
COLONEL, THE BRITISH EMPIRE HAS RIGHT NOW
A VERY DIFFICULT TIME CONTENDING WITH THE
GERMAN ARMY. WE CAN NOT AFFORD LOCAL UNREST
AND SHOULD THE STERN GANG SUCCEED IN
KILLING YOU, THEY WILL ACCUMULATE SUFFICIENT

PRESTIGE TO GAIN WIDER SUPPORT. I STILL
REQUEST OF YOU NOT TO LEAVE THIS BUILDING
UNTIL FRIDAY MORNING.

קייין

I SWEAR I CAN GET THE BASTARDS. THERE ARE
VERY FEW OF THEM LEFT. WE CAN WIN.

בלנטיין

THIS IS NOT THE VICTORY WE NEED NOW.
THERE WILL BE TIME FOR THIS LATER. PERHAPS
YOU'LL BE REASSIGNED HERE ONE DAY.

קייין

I WILL CONSIDER IT A DUBIOUS HUMOR.

בלנטיין

I CAN VERY WELL SEE YOUR POINT, AND YET
WE MUST ACT SENSIBLY. GOOD NIGHT COLONEL.

בלנטיין יוצא את החדר. קייין מוציא אקדח, שם אותו על השולחן ומתבונן בו.
CUT TO:

94. פנים: בית כפרי (לילה)

בפנים מתנהל דיון נלהב בין סלונים, דפנה, ניבה, קפלן, מלניק, אלנקם
ולנגר, על מה שיש לעשות בפרשת פינוקיו ויעל. ניבה קוראת להם "בוגדים",
"מסכני המחותר" וקוראת להוצאה מזרזת להורג של השניים. אדי יושב בצד בשקט
ומשקיף.

ניבה

(למלניק)

הייתם צריכים להרוג אותו. משפט חברים על
המקום וכדור בראש. אנחנו נעשים רכים.

מלניק

(בכעס)

אי אפשר להרוג חבר שכל כך הרבה זמן...

אלנקם

מוכרחים להרוג. חבר או לא חבר. יש משהו
יותר חשוב מהחברים שלך, מלניק..

מלניק

תזהר ממה שאתה אומר, אלנקם.

אלנקם

(קורא תגר)

למה? נעשית כמו מרגרינה. היא צודקת ניבה.
כל הסניף הזה נעשה סניף צעצוע.

סלונים

(מנסה לפשר)

חברים, אנחנו בנקודת משבר, והאחריות
ההיסטורית...

אלנקם
האחריות ההיסטורית אומרת, שצריך לחקוע כדור
בראש לבוגד.

קפלן
(מתערב פתאום)
תגיז, ראית את "הקוסם מארץ עוץ"?

אלנקם
(מופתע)
מה? איזה קוסם?

קפלן
הסרט "הקוסם מארץ עוץ" עם ג'ודי גרלנד. לא
ראית?

אלנקם
שונא סינימה. למה זה קשור?

קפלן
היה שם אריה אחד פחדן, שבא לבקש מהקוסם
אומץ. ובסוף התברר שגם הקוסם פחדן.

ניבה
מה אתה מפטפט על קוסמים, קפלן? איש מחתרת
חייב להיות שרוף באמונתו. אנחנו לא נישבר.
נמות כולנו, אבל לא נישבר. תקום כאן מדינה.
אנחנו לא נראה אותה בחיינו, אבל פה תקום
מדינה עברית...

סלונים
בואו נירגע כולנו. פינוקיו נושא כאוב מאוד
ויש לדון בו בשיקול דעת. מלבד זאת, אין
להוציא להורג איש ללא אישור של המרכז.

הדיון נמשך.
CUT TO:

95. חוץ: בית כפרי (לילה)
אדי יושב בשקט וחושב. מבפנים ממשיכים לבקוע קולות ויכוח סוער. אחרי כמה
שניות נפתחת הדלת ונח פוסע החוצה. הוא ניגש לאדי.

נח
לא קר לך? אפשר לשבת? (מתיישב) אני יכול
לבקש ממך עצה?

אדי
אני לא טוב בעצות, נח.

נח
(מתעקש)
מה לעשות?

אדי

מה אתה רוצה לעשות?

נח

אני לא יודע. אני רוצה אותה, ואני צריך לעשות מה שאני צריך לעשות.

אדי

(בשקט)

תיסע איתה.

נח

(מזועזע)

מה?

אדי

נח, אתה לא מהפכן אמיתי. אתה לא מספיק קיצוני. אם אתה רוצה אותה, סע איתה.

נח

(המום)

למה אתה לועג לי?

אדי

אני לא לועג לך. שאלת, אז ענית.

נח

ומה עם "משורה משחרר רק המוות"?

אדי

לא יהרגו אותך. שירים הם שירים והחיים הם החיים.

נח

(לא מבין כלום)

אם, אם השיר לא חשוב בעיניך, אז למה אתה כאן?

אדי

השיר חשוב בעיני, ואני כאן, כי אני רוצה להיות כאן.

נח

אבל אם זה לא חשוב...

אדי

לא אמרתי שהשיר לא חשוב. אמרתי רק שכל אחד צריך לעשות מה שנראה לו נכון. ובוא נפסיק עם הפילוסופיות, כי זה מעייף.

נח

(אחרי שתיקה קצרה)

פינוקיו חבר שלך? מה יעשו לו?

אדי לא עונה. נח מביט באדי, וכל כך היה רוצה להיות אדי, ולו רק לרגע קט.

הוא שולף ארנק ומביט בתמונת אנג'לה שבארנק. אדי מביט בארנק ומבחין שגם נח נושא סכין גילוח בארנק.
cut to:

96. פנים: דירת יעל (יום)
הרדיו מנגן. מיטה גדולה אינה מוצעת. ברור ששניים ישנו בה. פינוקיו יוצא מהמקלחת, עטוף מגבת. הוא נראה טוב ורגוע יותר. מפתח סובב בדלת. פינוקיו קופא. יעל נכנסת ביזה חבילה ועיתונים. הוא מביט בה. היא מביטה בו ומחייכת.

יעל

מצאתי עבודה בבית קפה ממול. מלצרית. משלמים לא רע. יספיק לנו בינתיים. קניתי לך צבעים כמו שביקשת. ועיתונים.

פינוקיו

(מחייך)
תודה.

יעל

(פעלתנית וזריזה)
אז תשב לך ותצייר, ותוך חצי שעה תהיה לך ארוחת בוקר.

פינוקיו

(מביט בה)
את בכלל לא בן אדם. את מלאך קטן. נסיכה קטנה.

יעל

(בורחת למטבח)
שב ותצייר. הבטחת לי ציור.

פינוקיו מביט בעיתונים. יעל שרה עם הרדיו. פינוקיו פתאום שם לב לידיעה, שאומרת שקולונל קיין עומד לשוב לאנגליה מחר, יום שישי. הוא קורא את הידיעה שוב ושוב.

פינוקיו

(בקול רם)
יעל... יעל תקשיבי. הקולונל קיין עוזב את ארץ ישראל. מחר. זו ידיעה שבפירוש מכוונת אלינו, כי אין סיבה לפרסם ידיעה כזו בעיתון.

יעל

(חגורה סינור)
אז מה?

פינוקיו

(בשמחה)
אז אין צורך להרוג אותו אם הוא נוסע. אני מוכרח להעביר את זה לאדי ומלניק, לפני שיעשו משהו מטורף.

פינוקיו מחפש אחרי מכנסיו וחולצתו.

יעל

מה אתה עושה? לאן אתה הולך?
פינוקיו
אליהם. לספר להם.

יעל

(בתוקף)
בשום פנים ואופן לא. הם יהרגו אותך.

פינוקיו

הם צריכים לדעת.

יעל

אתה לא עוזב את הדירה הזאת. אני לא מוכנה.
(פינוקיו מתלבש במהירות) פינוקיו, טוב לנו
ביחד, לא? (הוא ממשיך להתלבש. היא מיואשת)
פינוקיו, אל תעשה את זה.

היא אוחזת בו. הוא משתחרר מאחיזתה.

פינוקיו

(לא מביט בה)
אני מוכרח. אני מוכרח.

יעל

(נחושה בדעתה)
אז אם אתה הולך, אני הולכת איתך. אני לא
סומכת עליהם.

היא מסירה סינורה.

CUT TO:

97. חוץ: בנין ממשלתי (יום)

מכונתו של קיין חונה מחוץ לבניין. לידה חונה משוריין. חייל בריטי מאייש את עמדת המקלע שעל המשוריין. הבניין שמור היטב על ידי הרבה חיילים. גדר כפולה מקשה על הגישה. המשאית י"של הלחיי" מתקרבת אט-אט לבניין. לרגע דומה והמשאית תנסה לפרוץ פנימה. מלניק נוהג. לידו יושב אדי. שניהם מביטים בשער ובבניין. מלניק נראה מודאג. המשאית ממשיכה הלאה. הקולונל קיין, אסיר במשרדו שלו, משקיף מבעד לחלון החוצה. אלנקם ולנגר מופיעים רגלית בקצה הרחוב, שממנו הגיחה המשאית. הם לבושים כפועלים, על ראשם כפיות. צעדיהם מדודים, הם מביטים בכניסה.

לנגר

קשה מאוד. קשה מאוד.

אלנקם

מי שנכנס הנה לא יוצא. רק בארון.

לנגר

יותר טוב ארון, מלעבור טיפול קטן בידיים של הצפע.

אלנקם
לנגר, אתה בחיים שלך לא תגיד מילה.

לנגר
אתה לא מכיר אותי. בבית אמא שלי היית לוקחת מספריים לגזור ציפורניים, ואני חיכך הייתי מתעלף. אני מסביר לך שאני פחדן.

אלנקם
ואני גבוה.

בעוד השניים מתנצחים, מופיעה מכונית סיוור בריטית מאחוריהם. אחד החיילים הבריטיים מאחר משהו בולט מתחת לז'קט של אלנקם. הוא מפנה תשומת לב הסמל הממונה. המכונית מחילה לנסוע לאט אחרי השניים. לנגר מבחין ראשון בעיקוב.

לנגר
(בקור רוח)
אל תסתובב.

אלנקם
(מבוהל)
מה קרה?

לנגר
קליינטים.

אלנקם מגביר צעדיו. לנגר מנסה לעצור בעדו, אבל מאוחר מדי.

סמל בריטי
(צועק)
YOU TWO HALT!
(השניים לא נעצרים)
I SAID HALT.

הסמל יורה יריית אזהרה. אלנקם, לפי מיטב טכניקת אדי הקצב, מסתובב ושולף. הוא יורה ופוגע בסמל. המקלען יורה. חזהו של אלנקם נקרע לגזרים. לנגר גם כן שולף ויורה. הבריטים משיבים אש. לנגר פוגע במקלען, אבל כדור בריטי פוגע בבטנו. הוא נופל. שני חיילים בריטיים מזנקים מרכב הסיוור, משתלטים עליו ומפליאים בו מכות. חולצתו מגואלת בדם. פניו מתנפחות. הוא מנסה לגונן על עצמו, אך לשוא. כמה חיילים נוספים רצים מהשער. קיין פותח את החלון ומביט במתרחש בעניין מקצועי רב.

קיין
(צועק)
DON'T KILL THE BASTARD. TAKE HIM ALIVE.

הוא נעלם מהחלון, כנראה בדרכו מטה. לנגר בצרות.
CUT TO:

98. חוץ: בית כפרי (יום)
המשאית מתקרבת ונעצרת. איש איננו בחוץ. מלניק ואדי יורדים מהמשאית. שניהם דוממים.

מלניק
אני לא חושב שזה ריאלי.

אדי
מוכרחים.

מלניק
נחכה לשעת כושר. זה לא יעבוד.
אדי נד בראשו, ולא ברור אם הוא מסכים או לא. (סביר להניח שלא). מלניק
דופק בדלת את האות המוסכם. דפנה פותחת את הדלת.
CUT TO:

99. פנים: בית כפרי (יום)
פינוקיו ויעל עומדים באמצע החדר, מול ניבה הזועמת, סלוניס המתון ונח
שיושב מהצד. מלניק ואדי נדהמים קצת לראות את פינוקיו בחדר.

פינוקיו
(במבוכה)
שלום רבותי.

מלניק
(תוקפני)
מה אחת רוצה, פינוקיו?

פינוקיו
אני יודע שאתם מאוד כועסים עלי (מורה בראשו
על ניבה) ואפילו רוצים להרוג אותי.

מלניק
(בוהן אותו)
אולי...

פינוקיו
תעשו מה שתרצו. דווקא אולי כדור בראש יעשה
לי טוב. יגמור לי את כל החלומות הרעים
זה...

דפנה
תספר להם, פינוקיו.

מלניק
תספר להם מה?

פינוקיו
הצפע יוצא את הארץ מחר.

אדי
(לאט)
איך אחת יודע?

פינוקיו
(זורק לו עיתון מסומן)
כתוב בעיתון. ברור שהידיעה פורסמה בשבילנו.
ה-סי.אי.די. רוצה שביחת נשק. אין להם
מספיק כוח אדם להתעסק עם רומל ואיתנו.

מלניק

(מעייין בעיתון)

יוצא מהכלל. ניצחנו. (מרים ראש) ניצחנו.

אדי

לא כל כך מהר. ננצח אחרי שהצפע ימות.

מלניק

אתה לא מבין. אין כבר צורך. הוא עוזב.

אדי

זה לא משנה. יבואו חדשים. אם קיין לא ימות, המאבק נגד הקיינים ימות.

מלניק

אבל אתה יודע בעצמך שאין דרך...

אדי

(לפינוקיו)

איך הוא נוסע?

פינוקיו

לא יודע.

נח

(מתערב פתאום)

אם הוא נוסע מחר, אז אני יודע שיש מחר אונייה מיפו ללונדון ומשם לניו יורק.

אדי מביט בנח. הוא יודע מאיפה נח יודע.

אדי

מתי יוצאת האוניה מיפו?

נח

עשר בבוקר.

אדי

זאת אומרת שאם זה נכון, הם יוציאו אותך מהבנין מחר בבוקר מוקדם מאוד. אולי. הנקודה הכי פגיעה שלהם תהיה השער. האוטומובילים יסעו לאט. בשער אפשר יהיה לדפוק אותם. (מביט בפינוקיו) מה אתה אומר?

פינוקיו מביט בו ולא יודע מה להגיד.

יעל

(נעמדת לפני פינוקיו)

תעזוב אותו.

דפנה

יעל, צאי החוצה.

יעל

לא יוצאת לשום מקום. (לאדי) אל תתן לו לצאת
לשום פעולה. רועדות לו הידיים.

פינוקיו

(ליעל)

מספיק...

יעל

שום מספיק. אתה תמות. (לכולם) כולכם תמותו.
למה אתם לא מבינים שאין טעם בפעולה הזאת?
אז תהרגו בן אדם, אז מה יצא מזה?

ניבה

כשיש אידאות גדולות בני אדם נשחקים.

יעל

(מתחננת)

אדי, אתה רוצח אותו. אתה רוצח כאן את כולם.
החיים שלו ושלהם על מצפונך.

סלונים

(ניגש ליעל. בעדינות)

צאי החוצה יעל, זה לא עיסקך.

יעל מביטה בסלונים ואז בפינוקיו. פינוקיו מהנהן.

יעל

(בניסיון אחרון)

ומה עם המלשין, פינוקיו? ומה אם יש כאן
מלשין?

פינוקיו מביט בה ושותק.

ניבה

אין פה שום מלשין.

יעל

(מתעקשת)

מה עם המלשין, פינוקיו? למה אתה נותן
להם...

דפנה אוחזת בזרועה וגוררת אותה החוצה. יעל בחרדה, בבכי, תחת מבטיהם של
ניבה וסלונים, יוצאת.

אדי

(מביט בפינוקיו)

צריך להכין פטרדות. וקווקרים. ושני מוקשים.

פינוקיו

יש חומרים?

אדי

יש מה שיש.

רעד עובר בפינוקיו, אבל הוא משתלט על עצמו. נח מביט במתרחש כמעט כמשקיף מהצד. הוא כל כך שולי בדראמה הזאת, שכמעט ואינו שייך. פינוקיו ואדי ניגשים לעבודה.

דפנה

(למלניק)

מתי אלנקם ולנגר צריכים לחזור?

מלניק

לפנות ערב. (לנח) קפלו, תעמוד שומר.

נח ניגש לחלון.

CUT TO:

100. פנים: מרפאה צבאית (ערב)

לנגר שרוע על מיטה. פלג גופו העליון חשוף ותחבושת גדולה חמוצה מדם מכסה את פצע הקליע שנפער בבטנו. רופא ואחות משוטטים ברקע. חייל בריטי חמוש בטומיגן נמצא בחדר. לנגר בכאב נוראי. פניו מתעוותות. אל החדר נכנסים קיין ומרטין. לנגר מושך עליו שמיכה.

קיין

IS IT ONE OF THEM?

מרטין

IT MOST CERTAINLY IS. (סוטר ללנגר)
WAKE UP, JACK. LET'S TALK A BIT.
I NEED TO KNOW (מרטין חובט בו שוב)
WHERE YOUR FRIENDS ARE. RIGHT NOW.
AND WHAT DID YOU WANT WITH THIS BUILDING.
I START (תוקע אקדחו באשכיו של לנגר)
WITH BLOWING AWAY YOUR GODDAMN BALLS,
AND I'LL WORK MY WAY UP TO YOUR GODDAMN
FACE.

לנגר מתעוות מכאב. קיין, שמעשן סיגריות, מתבונן בלנגר. אחרי כמה שניות הוא מכבה את הסיגרית על לנגר. לנגר צוחק.

קיין

AN ADDRESS, SCUM. GIVE ME AN ADDRESS.

הוא רומז למרטין. מרטין חובט בלנגר עם האקדח. לנגר שוב צוחק. חייל בריטי נכנס לחדר.

חייל

(לקיין)

YOU ARE WANTED ON THE RADIO.

קיין יוצא. מרטין אחריו. החייל מצית סיגרית. לנגר במאמץ גדול שב ומושך השמיכה עליו. גופו מוסתר עכשיו מעיני החייל. הוא עוצם את עיניו, מעמיד פני נרדם. ידו הימנית, הרחוקה מהחייל, זוחלת לעבר התחבושות וקורעת אותן ממקומן. החייל שואף עשן. לנגר כמעט ומתעלף. הכאב איום ונורא. הפצע שותח דם. החייל קם על רגליו וניגש לחלון. לנגר מאבד הרבה דם. החייל לא מבחין בדם הזורם ונספג במזרון. פניו של לנגר חיוורות. הדם קולח. המזרון רווי.

מרבד אדום ברחובות,
ועל מרבד זה מוחותינו
כשושנים הלבנות.

האוויר טעון במתח רב בשעת שירת השיר. תחושת עוצמה קולקטיבית עוברת. אפילו
יעל מצטרפת וקפלן.
CUT TO:

102. חוץ: בית כפרי (שחר)
אדי, פינוקיו ומלניק (מחופשים לחלבנים) טוענים את חומרי הנפץ על המכונית.
ניבה מסיימת לצבוע "יתנובה" על המשאית. יעל עומד מהצד, משקיפה. נח ודפנה
לבושים בגדים "טובים". נח אוחד במזוודה. דפנה לובשת מעיל גדול שמסתיר סטן
תחתיו. נח מאוד מתוח. סלונים מביט בעושים במלאכה.

סלונים

(לנח)

אני מקנא בהם. זכות גדולה נפלה בידם.

נח לא מביט בו בכלל.

CUT TO:

103. פנים: חדרו של קיין (שחר)
שעון מעורר מצלצל. קיין מתעורר בבהלה ושולח יד לאקדח. אחר כך הוא קם,
משפשף עיניים ומביט דרך החלון.
CUT TO:

104. חוץ: כביש (שחר)
המשאית דוהרת בדרך עירונית. מלניק נוהג. אדי יושב לידו. מלניק מביט באדי
ומחייך. אדי משיב לו חיוך. לראשונה כאילו ונפרק המתח. כאילו וההולכים
למות נהנים מרגעיהם האחרונים. נח, דפנה, פינוקיו ויעל יושבים מאחור. דפנה
נושמת עמוק אוויר בוקר צח. פניה סמוקות. עיניה בורקות. קפלן נראה מבולבל.
הוא בודק את האקדח שטמון מתחת לז'קט שלו.
CUT TO:

105. חוץ: בית הורי אנג'לה (בוקר)
אנג'לה, לבושה בהידור אופייני, אדון ששון וגברת ששון יוצאים את הבית. הם
פוסעים אל עבר מונית גדולה שמחכה להם. אנג'לה עצבנית. היא מביטה לאחור.

אנג'לה

אני כבר מתגעגע. להסתכל פעם אחרונה.

מר ששון

בניו יורק לא תתגעגע.

אנג'לה

אני יודעת.

היא נכנסת למכונית.

CUT TO:

106. חוץ: בניין ממשלתי (שחר)
שלושה חיילים מאיישים את המשוריינין. מכוניתו של קיין ממתכנה לו. נראה
שהמשוריינין עתיד להוליך את השיירה, מכונית השרד באמצע וג'יפ משטרתי נושא
מקלע "ברן" יסגור מאחור. שני חיילים מוריידים את מזוודותיו של קיין.

CUT TO:

107. חוץ: תחנת אוטובוס (בוקר)
 המשאית מופיעה ונעצרת. דפנה מביטה בנח. גם פינוקיו מביט בנח. הוא מביט
 בשניהם כאילו ונפרד. פינוקיו נד בראשו. נח מזנק מהמשאית וניגש לכיוון
 הקבינה. אחריו יורדת גם יעל.

נח

(לאדי)

אתה בטוח ש... ..

אדי

אני בטוח. אתה תעודת הביטוח שלנו. אם אנחנו
 לא נצליח, תצליח אתה.

נח

אתה לא סתם אומר... ..

אדי

להתראות נח.

המשאית מזנקת. נח נשאר בתחנת האוטובוס, אוחז במזוודה. הוא מביט אחר
 המשאית המתרחקת. יעל עומדת לידו וגם מביטה במשאית.

יעל

טיפשים. טיפשים גדולים.

נח מתעלם ממנה וניגש לאוטובוס שעליו כחוב "תל-אביב-יפו".

CUT TO:

108. פנים: בית כפרי (בוקר)

ניבה וסלונים משוטטים בחוסר מנוחה.

סלונים

מה יקרה אם... ..

ניבה

אסור. אסור לחשוב מחשבות כאלה.

סלונים

את צודקת.

ניבה

רוצה תה? אני אעשה תה.

היא ניגשת למטבח.

CUT TO:

109. חוץ: תחנת מוניות (בוקר)

המשאית מגיעה ונעצרת. דפנה יורדת מהמשאית וניגשת לקבינה.

אדי

בעוד עשר דקות תאספי אותנו. את רק אוספת.

לא מתערבת. זה ברור?

דפנה נדה בראשה ומביטה באדי במבט משונה. מלניק מביט בשניהם.

אדי
(משיב מבטו. למלניק)
סע.

המשאית נוסעת. דפנה ניגשת למונית.
CUT TO:

110. חוץ: בנין ממשלתי (בוקר)
קייין יוצא את הבנין. כשישה חיילים, בנוסף למקלען ולמרטין, מגוננים עליו. קייין נכנס למכוניתו. נהג המשורייין מתניע. נהג מכוניתו של קייין מתניע. קייין נראה שלו. מרטין מתיישב ליד קייין. משאית התנובה מופיעה בקצה הרחוב. אדי "החלבן" יורד ומחלק חלב. המשורייין מתקרב לעבר השער. מכונית קייין אחריה. פינוקיו, ששוכב בתא המטען, מחבר פתילים ומצית אותם. הוא גם כן לבוש בבגדי "חלבן". הוא קופץ מהמשאית. המקלען מביט לעבר המשאית. משהו נראה חשוד מעט. הוא מרים ידו. מכונית קייין נעצרת. מלניק לוחץ על הדוושה ודוהר עם המשאית לעבר המשורייין. פניו של מלניק מחייכות. פיו צוחק צחוק גדול. אדי שולף אקדח מתוך מנשא הבקבוקים. המקלען יורה במשאית. מלניק נפגע וממשיך. פינוקיו גם שולף אקדח. מלניק נוהג את המשאית לתוך המשורייין. שני כלי הרכב מתפוצצים בפיצוץ גדול על יושביהם. מרטין וקייין שולפים אקדחים. מרטין צווח על נהג המכונית.

מרטין
REVERSE IT, GOD DAMMIT. REVERSE.

הנהג מנסה לתמרן. אדי ופינוקיו, אחוזי אמוק מסתערים. מרטין יוצא מהמכונית ויורה. הוא פוגע בפינוקיו. אדי יורה ופוגע במרטין. מרטין נופל ארצה. אדי ממשיך להסתער לכיוון קייין. במומחיות גדולה הוא מתחמק מהכדורים, רק כשהוא ממש קרוב למכונית פוגע בו צרור. הוא נופל. בקצה הכביש מופיעה מונית. דפנה יושבת בתוכה. היא רואה את הקטל. שיניה נחשקות. המונית ממשיכה הלאה. עשן שחור יוצא מהמשורייין והמשאית. אדי הקצב גוסס. קייין יוצא מהמכונית ומביט בו, בהבנה, אולי ברחמים.

CUT TO:

111. חוץ: רציף נמל (בוקר)
נוסעים מטפסים בכבש האוניה. אנחנו מייד מאתרים את אנג'לה והוריה. בין העוזבים הרבה בריטים ויהודים פלסטינאים, שאצה דרכם להסתלק מהארץ. מכור עיתונים קורא: "אקסטרה. התנקשות בירושלים. 8 הרוגים." אנג'לה, יפה מתמיד, מביטה סביב, כאילו ומחפשת מישהו. מאחורי אחד המטענים אנחנו מאתרים לפתע את נח קפלן. הוא נראה כאחד הנוסעים. אין ספק שהוא עצבני מאוד. הוא רואה את אנג'לה ואינו מעיז לגשת אליה. פתאום הוא רואה משהו, שגורם לו להחוויר: הקולונל קייין, מלווה על ידי חייל, פוסע לעבר כבש האוניה. נח שם ידו על האקדח, שמתחת לז'קט וצועד לעבר קייין. פניו של נח משקפות את המאבק החמור שמתחולל בתוכו. הוא מתקרב לקייין. אנג'לה עולה על כבש האוניה. היא מוסיפה להביט לכיוון הנוסעים שעל הרציף. ידו של נח אווזת באקדח, אבל מהססת לשלוף אותו. נח ממש קרוב לקייין, בטווח פגיעה. נח לא שולף. פניו של קייין קשים. עצובים אפילו. הוא מביט סביב. פתאום הוא נראה גבר מבוגר ועייף. אנג'לה מאתרת את נח פתאום וצועקת: "נח, נח". נח מרים ראשו. קייין מביט בקפלן המחופש בתהיה, ואחר כך באנג'לה הצועקת. הקולונל מחייך למראה הצעירים הנאיבים ופוסע לכיוון הכבש. נח מנסה שוב לשלוף, אבל משהו עוצר בו. אנג'לה כבר על הסיפון צועקת: "נח, אתה גם נוסע? נח". נח

מביט בה מהופנט. קיין עולה על הסיפון. כבש האוניה מורם. נח נותר על הרציף. האוניה מפליגה. אנג'לה מביטה בנח במבט עצוב, ואחר כך מסתובבת ונעלמת במורד אחד הסיפונים. נח קפלן נשאר לבד. בחוץ. הרציף כמעט והתרוקן מאדם. המזוודה המיותמת שלרגלי נח גורמת למישהו לשאול: "אחרת את האוניה, בחורצ'יק?". נח מתעורר כאילו ועונה: "לא. לא רציתי לנסוע" ועוזב את הרציף.

FADE TO:

112. כותרת סיום

מופיעה על רקע קטעי יומנים דוקומנטריים מ-1948, שמכריזים על קום מדינת ישראל: הצבעה באו"ם, בן גוריון נואם, צה"ל צועד, המונים חוגגים, דגל ישראל. סניף ירושלים של הלח"י כנראה בכל זאת ניצח במלחמתו.